

H. P. LOVECRAFT

THE DREAM PUZZLE

วิภากรเมธีพิบูล

SaintPSU IIJa

วิจัยการแห่งฝัน

เอช. พี. เลิฟคราฟท์
เขียน

SaintPSU

แปล

วัฏจักรแห่งฝัน

SaintPSU แปล

จากเรื่อง The Dream Cycle โดย H. P. Lovecraft

Thai Language Copyright@2023 by Veritas Publishing All Rights Reserved

พิมพ์ครั้งที่ 1 : ธันวาคม 2566

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

เลิฟคราฟท์, เอช.พี.

วัฏจักรแห่งฝัน เล่ม 1.-- กรุงเทพฯ : เวิร์ทส, 2566.

800 หน้า.

1. เรื่องสั้นอเมริกัน. I. เซนต์พีเอสยู, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

813.01

ISBN 978-616-93650-7-5

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์เวิร์ทส Published by Veritas Publishing

บรรณาธิการ เกรียงไกร ทวีโชติกิจเจริญ

ออกแบบปก Supchanon Tongin

สงวนสิทธิตามพระราชบัญญัติการพิมพ์

พิมพ์ที่ : บริษัท กู๊ดเฮด พรินท์ติ้ง แอนด์ แพคเกจจิ้ง กรุ๊ป จำกัด

6/1 นิคมอุตสาหกรรมบางชัน ซอยเสรีไทย58 แขวงมีนบุรี เขตมีนบุรี กรุงเทพฯ 10510

Tel. 02-136-7042 Fax. 02-136-7043 Email : info@good-head.com

คำนำสำนักพิมพ์

‘วัฏจักรแห่งฝัน’ เล่มนี้ รวบรวมผลงานเรื่องสั้นและนิยายขนาดสั้นจำนวน 26 เรื่องจากปลายปากกาของเอช. พี. เลิฟคราฟท์ ซึ่งหัวใจหลักของเรื่องทั้งหมดอยู่ที่โลกของ “ความฝัน” ที่เลิฟคราฟท์สร้างสรรค์ขึ้น โดยมีเรื่องราวหลากหลายแนว ทั้งสยองขวัญ การผจญภัย ตำนานความรุ่งเรืองและการล่มสลายของเมืองโบราณ โศกนาฏกรรม และที่ขาดไม่ได้คือเรื่องของแมว สัตว์ตัวโปรดของเลิฟคราฟท์ ซึ่งไปให้ว่านนอกจากเรื่อง ‘แมวแห่งอูลธาร์’ แล้ว แมวยังมีบทบาทสำคัญในอีกเรื่องหนึ่งของเล่มนี้ด้วย

นอกจากนี้เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องราวลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น ในตอนท้ายของแต่ละเรื่องจะมีการเพิ่มเติมที่มาที่ไปของเรื่องราวที่เลิฟคราฟท์สร้างสรรค์ขึ้น รวมทั้งรายละเอียดการเชื่อมโยงของตัวละคร สถานที่ และเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ปรากฏในเรื่องอื่น ๆ ของเลิฟคราฟท์ ขณะที่การออกเสียงชื่อตัวละคร บุคคล และสถานที่ต่าง ๆ ที่ปรากฏในเรื่องได้มีการเปรียบเทียบจากหนังสือเสียงหลาย ๆ แหล่งเพื่อให้ถูกต้องมากที่สุด

ถ้าพร้อมแล้ว ขอเชิญเข้าสู่โลกแห่งความฝันของเลิฟคราฟท์กันได้เลย!!!

สารบัญ

อซาธอท Azathoth	8
เจ้าสิ่งนั้นใต้แสงจันทร์ The Thing in the Moonlight	13
ทายาท The Descendant	18
อีกฟากของกำแพงแห่งนิทรา Beyond the Wall of Sleep	27
จากอีกฟาก From Beyond	51
ดาวขั้วโลก Polaris	67
จันทร์นำพา What the Moon Brings	77
ความหายนะที่มาเยือนซาร์นาธ The Doom that came to Sarnath	82
นครไร้นาม The Nameless City	96
แมวแห่งอุลธาร์ The Cats of Ulthar	125

เซเลเฟอิช Celephaïs	134
นีอาลาร์โธเท็ป Nyarlathotep	147
เทพเจ้าองค์อื่น The Other Gods	156
การแสวงหาของอิรานอน The Quest of Iranon	167
ล่า The Hound	181
ลืมเลือน Ex Oblivione	199
ฮิปโนส Hynos	204
แบบของพิกแมน Pickman's Model	221
ภารกิจพิชิตฝันแห่งคาตาธที่ไม่มีใครรู้จัก The Dream Quest of Unknown Kadath	254
คำให้การของแรนดอล์ฟ คาร์เตอร์ The Statement of Randolph Carter	463
กุญแจเงิน The Silver Key	477

หลังประตูแห่งกุญแจเงิน Through the Gates of Silver Key	505
บ้านประหลาดในม่านหมอกบนยอดภู The Strange High House in the Mist	586
แดนฝันในบ้านแม่มด The Dreams in the Witch-House	608
เรือขาว The White Ship	688
เรื่องราวอันแปลกประหลาดของชาลส์ เด็กซ์เตอร์ วอร์ด The Case of Charles Dexter Ward	701

Azathoth

อซาธอท

เมื่อโลกล่วงเข้าสู่วัฏโรรา เมื่อความอัศจรรย์ซาโทรมจากใจมนุษย์ เมื่อเมืองสีเทาทางท้องฟ้าสีควันด้วยตึกสูงเสียดฟ้าน่าเกลียดน่ากลัวอันไม่มีผู้ใดได้เงาตึกจะเคยฝันถึง พระอาทิตย์หรือดอกไม้ที่ผลิบานเต็มทุ่งหญ้าในฤดูใบไม้ผลิ เมื่อวิชาปลดปล่อยความมืดมั่งทั้งปวงจากเปลือกโลก เมื่อกวีไม่ขับขานลำนำอื่นใดนอกจากเรื่องราวของภูตผีปิศาจที่มองเห็นได้ด้วยดวงตาที่หม่นหมองและเลื่อนลอย เมื่อสิ่งเหล่านี้บังเกิดกลายเป็นความจริงและเมื่อความหวังแบบเด็ก ๆ มลายสิ้นไปตลอดกาล ตอนนั้นเองที่ชายคนหนึ่งเลือกละทิ้งวิถีชีวิตเช่นนั้นและออกเดินทางสู่ห้วงอวกาศเพื่อตามหาความฝันของโลกที่หนีหายเข้าไปในนั้น

นอกจากชื่อและที่อยู่ของชายผู้นี้แล้วแทบไม่มีบันทึกใด ๆ เขียนเอาไว้เลย ด้วยว่าข้อมูลเหล่านั้นมีไว้เพื่อโลกแห่งยามตื่นเท่านั้น แต่กระนั้นก็ว่ากันว่าทั้งชื่อและที่อยู่ของชายผู้นี้ถูกอำพรางเอาไว้ ข้อมูลมีเพียงพอให้เราทราบว่าเขาคอยอยู่ในเมืองที่มีกำแพงสูงซึ่งถูกปกคลุมอยู่ภายใต้แสงสนธยาแห่งแสงตลอดเวลา และรู้ว่าทำงานตรากตรำตลอดทั้งวันภายใต้เงามืดและ

ความสับสนวุ่นวายของเมืองเพื่อจะกลับบ้านในตอนเย็น กลับมายังห้องที่มีหน้าต่างบานเดียวที่ไม่ได้เปิดออกให้เห็นทุ่งนาหรือป่าละเมาะ หากแต่เป็นลานมิดสลัวรายล้อมไปด้วยบานหน้าต่างที่ต่างจดจ้องนิ่งอย่างสิ้นหวังมีนขาที่ลานแห่งนั้น เมื่อมองออกไปจากช่องหน้าต่างห้อง จะเห็นได้แค่กำแพงและหน้าต่างบานอื่น ยกเว้นบางครั้งหากเขาชะโงกตัวออกไปนอกหน้าต่างและเงยหน้ามองขึ้นไปยังดาราดวงน้อยที่เคลื่อนคล้อยผ่านไป และเพราะทิวทัศน์ที่จำกัดแค่กำแพงและหน้าต่างบานอื่น ทำให้ชายผู้ฝันมากและอ่านมากสักคนกลายเป็นบ้าได้ในที่สุด ชายผู้อาศัยในห้องนั้นจึงใช้เวลาคืนแล้วคืนเล่าไปกับการชะโงกตัวออกไปและเงยหน้าขึ้นไปชำเลื่องเศษเสี้ยวของสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่เหนือพื้นโลกแห่งความตื่นและทิวทัศน์สีเทาที่บีบตีของเมืองสูง หลังจากเวลาผ่านไปหลายปี ชายคนนั้นเริ่มตั้งชื่อเรียกให้กับดวงดาวที่ลอยช้า ๆ ผ่านท้องฟ้าและเริ่มจินตนาการถึงเรื่องราวต่าง ๆ ระหว่างเฝ้ามองดวงดาวเหล่านั้นลอยหายลับไปจากคลองสายตาอย่างน่าเสียดาย จนกระทั่งในที่สุดจินตนาการของชายผู้นั้นก็ได้เปิดเผยทิวทัศน์ที่เป็นความลับออกมามากมายที่ในสายตาของคนทั่วไปไม่เคยแม้แต่จะตั้งข้อสงสัยถึงการดำรงอยู่ของพวกมันด้วยซ้ำ และคืนหนึ่งสองฟากของเหวลึกอันกว้างใหญ่ก็ถูกเชื่อมเข้าหากัน เมื่อท้องฟ้าเปี่ยมพองตัวลงมาสู่หน้าต่างอันเปล่าเปลี่ยวของชายผู้เฝ้ามอง หลอมรวมเข้ากับอากาศอึดอัดในห้องของเขา และทำให้เขากลายเป็นส่วนหนึ่งของความอัศจรรย์อันเหลือเชื่อของพวกมัน

ท้องฟ้ายามเที่ยงคืนสีม่วงเข้มเปล่งประกายระยิบระยับด้วยฝุ่นทองคำหลังไหลเข้ามาในห้อง ๆ นั้น วัฏวนแห่งธูลีและอัคคีพวยพุ่งเป็นเกลียวจากห้วงลึกที่สุดของอวกาศ คลาคล่ำด้วยกลิ่นหอมนานาจาก

แหล่งที่มาอันเหนือพ้นพิภพทั้งหลาย มหาสมุทรสุดมัวเมาราวเข้าฝันทะเลลึก
หลังเข้าสู่ห้องแห่งนั้น ผิวหน้าน้ำสว้างโพล่งได้แสงตะวันเจิดจ้าจนไม่อาจจับ
จ้อง และในวังวนใต้ผิวน้ำนั้นเต็มไปด้วยปลาโลมาหน้าตาประหลาดและ
นางไม้ทะเลที่ผุดจากชั้นทะเลลึกเกินกว่าใครจะจดจำได้ อนันตภาพหมุนวน
เป็นวงอย่างเจียบบันอยู่รอบตัวนักฝันและดึงร่างที่เอนตัวเกร็งจากช่อง
หน้าต่างอันโดดเดี่ยวออกไปข้างนอกโดยไม่แม้แต่จะสัมผัสร่างของเขา
จากนั้น—เป็นเวลาเนิ่นนานกว่าจะนับได้ด้วยปฏิทินของมนุษย์—กระแสน้ำ
ธารจากท้องฟ้าอันห่างไกลพัดพาร่างเขาอย่างอ่อนโยนให้เข้าร่วมกับความ
ฝันที่เขาเฝ้าปรารถนา ความฝันที่มนุษย์ทำลายไป และเมื่อจบครบรอบ
วัฏจักรที่เท่าไรไม่มีใครรู้ กระแสที่ว่าพัดพาร่างที่หลับใหลของเขาไปวางไว้
บนชายฝั่งสีเขียวข่มูได้แสงอรุณรุ่ง ท้องทุ่งสีเขียวริมชายฝั่งที่หอมอบอวล
ด้วยกลิ่นบัวบานและประดับพราวด้วยดอกคามาลาเลตสีแดง...

เลิฟคราฟท์เขียน อซาธอท (Azathoth) ในเดือนมิถุนายนปี ค.ศ.
1922 แต่เขียนไม่จบ โดยส่วนหนึ่งของต้นฉบับความยาว 500 คำได้รับการ
ตีพิมพ์ภายหลังการเสียชีวิตของเขาในวารสาร *Leaves* ในปี 1938 และ
หากไม่นับเรื่องนี้ อซาธอทถูกกล่าวถึงเป็นครั้งแรกในเรื่องภารกิจพิชิตฝัน
แห่งคาดาทที่ไม่มีใครรู้จัก (*The Dream Quest of Unknown Kadath*)
ซึ่งเลิฟคราฟท์เขียนขึ้นในปี 1926 และหลังจากนั้นมีการกล่าวถึงอซาธอทใน
อีกหลายเรื่อง ทั้ง *The Whisperer in the Darkness* (1931), แดนฝันใน

บ้านแม่มด *The Dreams in the Witch House* (1933), *The Thing on the Doorstep* (1933) และ *The Hunter of the Dark* (1935)

เอกสารแรกที่มีการระบุถึงอซาธอท เป็นบันทึกที่เลิฟคราฟท์เขียนถึงตัวเองในปี 1919 ว่า “อซาธอท—นามอันน่าสยดสยอง” นอกจากนี้ยังมีบันทึกที่เลิฟคราฟท์เขียนในเวลาต่อมาที่กล่าวถึงแนวคิดของเนื้อเรื่องว่า “การเดินทางอันสยองขวัญเพื่อแสวงหาบัลลังก์แห่งราตรีกาลของอซาธอท สุลต่านปีศาจอันไกลโพ้น”

อซาธอทมีหลายสมณนามที่มีการกล่าวถึงในเรื่องข้างต้น เช่น สุลต่านปีศาจ (*Daemon Sultan*), เทพตาบอดผู้โง่เขลา (*Blind Idiot God*) และใจกลางแห่งความโกลาหล (*Nuclear Chaos*)

อย่างไรก็ตามแม้อซาธอทจะไม่ได้มีบทบาทเท่าไรในผลงานของเลิฟคราฟท์ มีเพียงแต่การกล่าวถึงเล็ก ๆ น้อย ๆ เท่านั้น แต่เหล่าเลิฟคราฟเทียมปัจจุบันเชื่อว่า อซาธอทเป็นมวลสารขนาดมหึมาอยู่กลางจักรวาล ไม่มีรูปร่างแน่นอน เป็นตัวแทนแห่งความสับสนวุ่นวายและความชั่วร้าย รวมทั้งเป็นเทพที่ทรงอิทธิฤทธิ์มากที่สุดในตำนานครุฑ หากตื่นขึ้นจากการหลับใหลจะเป็นจุดจบของทุกสรรพสิ่ง ขณะเดียวกันก็น่าจะได้รับอิทธิพลจากเรื่อง “เทพแห่งเพกานา *Gods of Pegana*” ผลงานของลอร์ดดันเชเนีย¹ (ค.ศ.1878-1957) ซึ่งมีเทพนามว่า “*Mana-Yood-*

¹ เอ็ดเวิร์ด จอห์น มอร์ดัน แดรกซ์ พลังเคตต์ (ค.ศ. 1878-1957) นักเขียนและกวีชาวอังกฤษ ผลงานที่เป็นที่รู้จักได้แก่ *The King of Elfland's Daughter* เป็นนักเขียนที่มีอิทธิพลมากต่องานเขียนของเลิฟคราฟท์

Sushai” เทพผู้สร้างสรรค์ทุกสิ่งที่กำลังหลับใหลจากการซบกล่อมของเสียง
ปีกล่อง แต่เมื่อใดที่เทพองค์นี้ลืมตาตื่นขึ้นจะถึงคราที่โลกต้องดับสูญลง

The Thing in the Moonlight เจ้าสิ่งนั้นใต้แสงจันทร์

มอร์แกนไม่ใช่พวกเชี่ยวชาญเชิงอักษรศาสตร์ ที่จริงแล้วเขาไม่สามารถสนทนาเป็นภาษาอังกฤษให้ได้เป็นเรื่องเป็นราวด้วยซ้ำ นี่คือนิสัยที่ทำให้ผมตั้งข้อสงสัยเกี่ยวกับข้อความที่เขาเขียนเอาไว้ในขณะที่คนอื่นหัวเราะเยาะเขา

มอร์แกนอยู่ตามลำพังในตอนที่ยามเกิดขึ้น อยู่ ๆ ความรู้สึกก็อยากจะเขียนอะไรสักอย่างก็พลุ่งพล่านขึ้นมาอย่างไม่อาจหักห้ามใจได้ มอร์แกนคว้าปากกาขึ้นมาแล้วเริ่มเขียนข้อความดังต่อไปนี้:

ผมชื่อฮาเวิร์ด ฟิลลิปส์ ผมอาศัยอยู่ที่บ้านเลขที่ 66 ถนนคอลเลจสตรีทในเมืองพรวิเดนซ์ รัฐโรดไอแลนด์ เมื่อวันที่ 24 พฤศจิกายน ค.ศ. 1927—ที่ต้องบอกแบบนี้เพราะผมไม่รู้ว่าตอนนี้มันปีอะไรแล้ว—ผมนอนหลับและฝันไป และนับแต่นั้นเป็นต้นมาผมไม่สามารถตื่นจากความฝันนี้ได้

ความฝันของผมเริ่มต้นขึ้นในหนองน้ำขึ้นและอุดมไปด้วยต้นกกใต้ท้องฟ้าสีเทาของฤดูใบไม้ร่วงอันมีหน้าผาหินขรุขระที่ปกคลุมไปด้วยเห็ดราตั้งสูงตระหง่านอยู่ทางด้านทิศเหนือ ภายใต้แรงกระตุ้นจากการกิจอันคลุมเครืออะไรสักอย่าง ผมเริ่มปีนขึ้นไปตามรอยแยกหรือรอยแตกรอยหนึ่งที่อยู่บนหน้าผาหิน ระหว่างปีนขึ้นไปก็สังเกตเห็นปากปล่องดำ ๆ ของช่องโพรงอันน่ากลัวที่มีอยู่เป็นจำนวนมาก ซึ่งปรากฏอยู่บนผนังทั้งสองฟากของรอยแยกและทะลวงลึกเข้าไปใต้ที่ราบสูงหินที่วุ่น

ในระหว่างที่ปีน ช่องทางข้างบนจะถูกบดบังเอาไว้ด้วยแนวหน้าผาที่คอดเข้าหากันและแทรกคั่นรอยแยกแคบ ๆ ในหน้าผาเอาไว้เป็นพัก ๆ ซึ่งในตำแหน่งที่วาร์บข้างจะมีดเป็นพิเศษ มีดจนไม่สามารถมองเห็นได้ว่ามีชอกโพรงพวกนั้นอยู่เต็มผนังหน้าผา ในจุดมืดมนที่ว่าจุดหนึ่ง อยู่ ๆ ผมรู้สึกถึงความหวาดกลัวที่พุ่งพรวดขึ้นมาราวกับว่าอะไรสักอย่างทีบอบบางและไร้รูปร่างได้ผุดออกมาจากเขวนรกแห่งนั้นและดุคกลืนวิญญาณผมเอาไว้ แต่ความมืดมันเข้มข้นเกินกว่าที่ผมจะสังเกตเห็นแหล่งที่มาของสิ่งที่ทำให้ผมตื่นตระหนกได้

นานพอสมควร ในที่สุดผมก็ปีนขึ้นมาโผล่บนที่ราบสูงที่เต็มไปด้วยก้อนหินที่ปกคลุมไปด้วยมอสหนาแน่นจนแทบไม่เห็นพื้นดินที่ปรากฏให้เห็นอยู่ใต้แสงจันทร์อ่อนจางซึ่งส่องสว่างแทนดวงตะวันที่สิ้นแสงไป ในระหว่างที่กวาดสายตามองไปรอบ ๆ ผมไม่เห็นสิ่งมีชีวิตอื่นใดทั้งสิ้น แต่กลับรู้สึกได้ถึงอาการแตกตื่นอย่างประหลาดที่ดำเนินไปบนพื้นต่ำลงไปเบื้องล่างแทรกสลับกับเสียงกระซิบกระซาบของบึงโรกระบาดที่ผมเพิ่งได้ขึ้นมา

หลังจากที่เดินต่อไปได้สักระยะหนึ่ง ผมก็เจอเข้ากับรางขึ้นสนิมสำหรับรรางและแถวเสาไฟฟ้าผู้พั้งซึ่งยังคงมีบรรดาหลอดไฟและสายไฟเลี้ยงรรางห้อยอยู่เต็ม ผมเดินเกาะรางที่วุ่นนี้ต่อไปจนกระทั่งไปเจอกับหัวรรางสี่เหลี่ยมเบอร์ 1852 เป็นหัวรรางแบบเรียบ ๆ แบบดับเบิลโบกี้² ที่พบเห็นได้ทั่วไปในช่วงยุคปี 1900 ถึง 1910 รรางจอดอยู่ไม่มีคนดูแล แต่ก็เห็นได้ชัดว่าพร้อมจะออกวิ่ง สังเกตจากตัวรับกระแสไฟฟ้าของรรางที่ต่อเข้ากับสายไฟและเสียงเบรกลมที่ตั้งเป็นบางครั้งบางคราวจากข้างใต้ ผมเดินขึ้นไปบนรถและมองหาสวิตช์เปิดไฟแต่หาเท่าไรก็ไม่เจอ ระหว่างนั้นก็สังเกตว่าบนคันบังคับไม่ได้ถูกประกอบอยู่กับตัวรถอันบ่งชี้ว่าพนักงานบังคับรถไม่อยู่บนรถ จากนั้นผมก็นั่งลงบนที่นั่งตอนหนึ่งในบรรดาแถวที่นั่งบนรถ อยู่ ๆ ผมก็ได้ยินเสียงสวบสาดดังออกมาจากพงหญ้ารกทึบทางด้านซ้ายและเห็นร่างดำ ๆ ของชายสองคนปรากฏขึ้นได้แสงจันทร์สลัวรางทั้งคู่สวมหมวกเครื่องแบบของบริษัทเดินรรางและผมไม่สงสัยเลยว่าทั้งสองคนคือพนักงานเก็บเงินและพนักงานบังคับรถ จากนั้นหนึ่งในสองชายคนนั้นก็สูดลมตมกลืนดังพืดลั่นก่อนจะเงยหน้าขึ้นหอนใส่ดวงจันทร์ ส่วนอีกคนก็ทรุดตัวลงกระโจนสี่เท้าพรวด ๆ มาทางรราง

ผมกระโดดขึ้นจากที่นั่งและออกวิ่งราวเสียสติลงจากรถคันนั้นและวิ่งต่อไปไม่รู้กี่ยุขต่อกี่ยุขตัดข้ามที่ราบสูงแห่งนั้นจนกระทั่งความเหนื่อยล้าบังคับให้ผมต้องหยุดวิ่ง ที่ผมวิ่งนี้ไม่ใช่เพราะเห็นพนักงานบังคับรถทรุดตัวลงวิ่งสี่ขาเข้าใส่ผม หากแต่เพราะผมเห็นว่าใบหน้าของพนักงานบังคับรถ

² Double-trucked type ในที่นี้ truck คือชื่อเรียกแบบอเมริกัน ความหมายเดียวกับโบกี้ (Bogie) ซึ่งหมายถึง 'แคร่ล้อรับน้ำหนักรถไฟ' รรางดับเบิลโบกี้คือรรางที่มีแคร่ล้อสองชุดหน้าหลัง

ผมรู้ว่าตอนนั้นผมแค่กำลังฝันอยู่ แต่ถึงจะรู้อย่างนั้นก็กลับไม่รู้สึกรำคาญใจเลยสักนิด

ผมกลับพบว่าตัวเองกลายเป็นผู้อยู่อาศัยคนหนึ่งในโลกแห่งฝันร้าย
อันน่ากลัวนี้! คืบคลานดำเนินต่อไปจนถึงรุ่งเช้า ส่วนผมก็รอนแรมอย่างไร้
จุดหมายต่อไปเรื่อย ๆ บนดินแดนหนองน้ำอันโดดเดี่ยวแห่งนี้ พอตกค่ำ
ผมก็ยังคงรอนแรมต่อไปเรื่อย ๆ ฝ่าห้วงให้ตัวเองตื่นขึ้นเสียที แต่ฉับพลัน
ทันใดนั้นเอง ผมเดินแหวกต้นกกออกไปและได้เห็นเจ้ารถรางโบราณคันนั้น
จอดอยู่ข้างหน้าผม ได้เห็นเจ้าสิ่งที่มีใบหน้าเป็นกรวยตนนั้นยืนอยู่ข้างหนึ่ง
ของรถราง เห็นมันเงยหน้าขึ้นหอนเสียงโหยหวนอย่างแปลกประหลาดได้
แสงจันทร์!

เหตุการณ์ดำเนินไปเหมือนเดิมทุกวัน ยามกลางคืนจะนำผมไปสู่สถานที่อันน่าสยดสยองแห่งนั้น ผมพยายามหยุดอยู่กับที่เมื่อตกลางคืน แต่ผมน่าจะต้องละเมอเดินในระหว่างหลับเป็นแน่แท้ เพราะผมจะตื่นขึ้นมาพบกับเจ้าสิ่งอันน่าสยดสยองนั้นนอนโหยหวนอยู่ใต้แสงจันทร์ข้างหน้าผมทุกครั้ง ก่อนที่ผมจะพลิกตัววิ่งหนีมันอย่างบ้าคลั่ง

พระเจ้า! เมื่อไหร่ลูกจะตื่นจากฝันร้ายนี้?

นั่นคือสิ่งที่มอร์แกนเขียนเอาไว้ ผมอยากจะลองแวะไปที่บ้านเลขที่ 66 ถนนคอลเลจสตรีทในเมืองโพรวิเดนซ์ แต่ก็กลัวสิ่งที้อาจจะเจอที่นั่น

เจ้าสิ่งนั้นได้แสงจันทร์ (*The Thing in the Moonlight*) มีพื้นฐานจากจดหมายลงวันที่ 24 พฤศจิกายน ค.ศ. 1927 ที่เลิฟคราฟท์เขียนเล่าความฝันของเขาให้กับโดนัลด์ แวนเดอร์ล (ค.ศ. 1908-1987) เพื่อนนักเขียนซึ่งต่อมาแจ๊ค แชนแมน มิสเก้ (ค.ศ. 1920-2003) ได้นำมาเขียนเพิ่มเติมจากบรรยายเกี่ยวกับความฝันและลงตีพิมพ์ครั้งแรกใน *Bizarre* ฉบับเดือนมกราคม 1941

The Descendant

ทนายท

ระหว่างที่ข้าพเจ้านอนเขียนข้อความนี้บนเตียงในสภาพใกล้ตายเต็มทีตามคำวินิจฉัยของแพทย์ สิ่งที่น่าสยดสยองที่สุดสำหรับข้าพเจ้าคือความกลัวว่าหมอยะวินิจฉัยผิดพลาด ข้าพเจ้าเดาจากสภาพของตัวเองว่าไม่เกินอาทิตย์หน้าก็คงได้หาที่ฝัง แต่ถึงอย่างนั้น...

ในกรุงลอนดอนมีชายคนหนึ่งที่กำลังร้องลั่นทุกครั้งที่เมื่อเสียงระฆังโบสถ์ดังขึ้น ชายคนนั้นอาศัยอยู่ตามลำพังกับแมวลายตัวหนึ่งในโรงแรมเกย์สอินน์ ผู้คนเรียกเขาว่า ‘คนบ้าผู้ไม่มีพิษมีภัย’ ห้องพักของเขาเต็มไปด้วยหนังสือจำพวกที่เนื้อหาจิตตัสต์และไร้เดียงสาที่สุด และชายคนนั้นใช้เวลาชั่วโมงแล้วชั่วโมงเล่ากับความพยายามที่จะกดตัวเองให้จมหายลงไปได้เนื้อหาอ่อนปัญญาเหล่านั้น สิ่งเดียวที่ชายคนนั้นต้องการในชีวิตนี้คือการไม่ต้องคิด ด้วยสาเหตุบางประการความคิดนั้นเป็นเรื่องน่ากลัวยิ่งสำหรับเขาและชายคนนั้นจึงหลีกเลี่ยงจากสิ่งใด ๆ ก็ตามที่อาจจะกระตุ้นจินตนาการได้ราวกับพวกมันคือโรคระบาดอะไรสักอย่าง ร่างของชายคนนั้นทั้งผอมทั้งซีดเขียวทั้งเหี่ยวเหี่ยว แต่ก็ยังมีผู้คนมากมายที่บอกเล่าว่าชาย

คนนั้นหาได้แกวี่ยเท่ากับสารรูปของเขาไม่ ความกลัวเป็นดังกรงเล็บอันน่าสะพรึงที่ซึ่งตรึงเขาเอาไว้ และเสียงใด ๆ ก็ตามจะทำให้เขาสะดุ้งด้วยดวงตาที่เบิกโพลงและหน้าผากชุ่มเหงื่อ จะเพื่อนหรือสหาย ชายคนนั้นต่างหลีกหนีหน้าด้วยเขาปรารถนาการไม่ต้องตอบคำถาม ใด ๆ กับใครทั้งสิ้น

ผู้ที่ครั้งหนึ่งเคยรู้จักเขาในฐานะนักวิชาการและนักกีฬาต่างออกปากว่าสภาพของเขาในตอนนี้นั้นน่าสมเพชเหลือเกิน ชายคนนั้นตัดสัมพันธ์กับทุกคนที่ตนเคยรู้จักเมื่อหลายปีก่อน และไม่มีใครรู้แน่ชัดว่าเขาเดินทางออกนอกประเทศไปแล้วหรือแค่หลบซ่อนจากใคร ๆ อยู่ในซอกหลืบที่ลับตาที่ไหนสักแห่งกันแน่ นับจากวันที่เขาย้ายเข้ามาอยู่ในโรงแรมเกรย์สอินน์ก็ผ่านไปได้ร่วมทศวรรษแล้ว และชายคนนั้นไม่เคยบอกเล่าความหลังของตนให้ใครฟังทั้งสิ้น จนกระทั่งในคืนที่พ่อหนุ่มวิลเลียมส์เอาหนังสือ*นิโครโนมิคอน*³ มาหาเขา

วิลเลียมส์เป็นคนช่างฝัน อายุเพียงยี่สิบสาม ตอนที่วิลเลียมส์ย้ายเข้ามาอยู่ในบ้านโบราณหลังนี้เขาสัมผัสได้ถึงความผิดปกติและสายลมจักรวาลวูบหนึ่งจากชายชราร่างผอมแห้งที่อาศัยอยู่ในห้องติดกันกับเขา วิลเลียมส์ฝันบังคับสานมิตรภาพกับชายชราด้วยวิธีการที่เพื่อนเก่าของชายคนนั้นไม่กล้าใช้ และต้องประหลาดใจเมื่อได้เห็นอาการตื่นกลัวที่บังเกิดขึ้นต่อผู้ดูและผู้ฟังร่างผอมเกร็งคนนี้ ด้วยไม่มีใครสงสัยเลยว่าชายคนนั้นเอาแต่ดูและฟังอยู่ตลอดเวลา ชายคนนั้นดูและฟังด้วยใจมากกว่าด้วยตาหรือหู และพยายามใช้ทุกช่วงเวลาที่มิจ่อมจมอยู่กับหนังสือนิยายแนวสยองขวัญ เรืองราไม่มีพิษไม่มีภัยเหล่านั้น และพอระฆังโบสถ์ดังขึ้น ชายคนนั้นจะยก

³ Necronomicon คัมภีร์สมมุติที่ปรากฏในงานประพันธ์ชุดตำนานครุฑ ของ เอช. พี. เลิฟคราฟท์

มืออดหุตัวเองและกรีดร้อง ส่วนเจ้าแมวสีเทาที่อาศัยอยู่กับเขาก็จะร้องโหยหวนประสานกันกับชายชราจนกระทั่งก้องเสียงระฆังลั่นครั้งสุดท้ายสงบลง

แต่ไม่ว่าวิลเลียมส์จะใช้ความพยายามมากแค่ไหน เขาก็ไม่สามารถทำให้เพื่อนบ้านข้างห้องบอกเล่าเรื่องราวอันลึกซึ้งหรือซ่อนเร้นใด ๆ ออกมาได้ ชายชราไม่เคยยอมแสดงออกซึ่งความตื้นลึกหนาบางให้สมกับรูปลักษณ์และกิริยาท่าทางของตน หากจะแสร้งยิ้มและเพื่อพล่ามอย่างร้อนรุ่มลนลานด้วยโทนเสียงไลท์โทนถึงเรื่องเหลวไหลไม่เป็นสาระพล่ามพรวดด้วยเสียงแหลมขึ้นเรื่อย ๆ และด้วยคำพูดที่ฟังไม่ได้ศัพท์มากขึ้นเรื่อย ๆ จนท้ายที่สุดก็กลายเป็นการแหกปากร้องโหยหวนไม่เป็นคำพูดไม่ปะติดปะต่อด้วยเสียงฟอลเซตโต⁴ คำพูดเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่หลุดจากปากบ่งบอกชัดเจนเกินพอว่าชายชราคนนั้นมีการศึกษาสูงถึงเพียงไหน และวิลเลียมส์ไม่แปลกใจเลยที่ได้ทราบว่าเขาชราเคยเข้าเรียนที่แฮร์โรว์และอ็อกซ์ฟอร์ด หลังจากนั้นวิลเลียมส์ก็ได้ทราบว่าชายชราผู้นี้ไม่ใช่ใครอื่นเลยนอกจากลอร์ดนอร์ธแทม เจ้าของปราสาทโบราณที่ตกทอดกันมาหลายชั่วอายุคนที่ตั้งอยู่บนชายฝั่งยอร์กเชียร์และเป็นแหล่งกำเนิดเรื่องเล่าแปลก ๆ มากมาย แต่พอวิลเลียมส์พยายามจะพูดถึงเรื่องปราสาทและพูดถึงต้นกำเนิดจากอารยธรรมโรมันอันเลื่องลือของปราสาทหลังนั้น ชายชรากลับปฏิเสธที่จะยอมรับว่ามันมีเรื่องผิดธรรมดาใด ๆ ทั้งสิ้นเกี่ยวกับปราสาทหลังนั้น ชาย

⁴ ในที่นี้กล่าวถึงเสียงไลท์โทน (Light tone/head voice) และเสียงฟอลเซตโต (Falsetto) เป็นศัพท์ทางดนตรีที่ใช้เรียกเสียงร้องในช่วงเสียงสูง ความแตกต่างคือลักษณะการเปิดปิดของเส้นเสียงที่ทำให้ได้เสียงสูงโน้ตเดียวกันแต่โทนเสียงแตกต่างกัน

ชราถึงกับกรีดร้องเสียงแหลมตัวสั่นเมื่อวิลเลียมส์ยกเรื่องห้องใต้ดินที่ขุดขึ้นโดยสกัดหน้าผาหินสูงชันที่ทอดตระหง่านริมทะเลเหนือขึ้นมาพูด

เรื่องราวดำเนินไปในลักษณะเช่นนั้นจนกระทั่งคืนหนึ่งที่วิลเลียมส์นำเอาคัมภีร์*นีโครโนมิกอน*สุดอื้อฉาวของเจ้าอาหรับวิกัลจรีต อับดุล อัลฮาเซรดกลับมาบ้าน วิลเลียมส์รู้จักคัมภีร์อันน่าสะพรึงเล่มนี้ตั้งแต่ตอนเขาอายุได้สิบหกปี ในวัยที่ความหลงใหลในเรื่องแปลกชกนำเขาให้ถามคำถามประหลาด ๆ ทั้งหลายกับตาเฒ่าค่อมเจ้าของร้านหนังสือที่ตั้งอยู่บนถนนซานดอสสตรีทและวิลเลียมส์นึกสงสัยมาตลอดว่าทำไมผู้คนต้องทำหน้าซีดเวลาพูดถึงคัมภีร์เล่มนี้ เฒ่าชราเจ้าของร้านหนังสือบอกวิลเลียมส์ว่า เท่าที่รู้จักมีสำเนาของคัมภีร์*นีโครโนมิกอน*เพียงห้าฉบับเท่านั้นที่เหลือรอดจากคำสั่งกวาดล้างอันน่าตกตะลึงของเหล่านักบวชและผู้รักษากฎหมาย และสำเนาทั้งหมดนั้นถูกเก็บใส่กุญแจและเฝ้าระวังอย่างเข้มงวดจนจนหัวลุกด้วยเหล่าอารักษ์ผู้ที่เคยได้ลองเริ่มอ่านคัมภีร์หมีพอันน่าชิงชังเล่มนี้ แต่ในตอนนี้ ในที่สุด ไม่เพียงแต่วิลเลียมส์จะได้เจอกับสำเนาคัมภีร์ที่เขาเข้าถึงได้เท่านั้น หากแต่เขายังได้มีโอกาสเป็นเจ้าของคัมภีร์เล่มนี้ด้วยราคาค่างวดที่ต่ำเตี้ยอย่างน่าขันอีกด้วย วิลเลียมส์พบคัมภีร์เล่มนี้ที่ร้านขายของของชาวฮิวที่ตั้งอยู่ในซอกหลังเสื่อมโทรมของตลาดแคลร์มาร์เก็ต อันเป็นร้านที่เขาได้เคยซื้อของแปลกทั้งหลายอยู่บ่อย ๆ และวิลเลียมส์ก็แทบจะสามารถจินตนาการเห็นภาพตาแก่สีไวต์ส่งยิ้มให้เขาผ่านหมวดเคราครีမ်พันกันยุ่งเหยิงในระหว่างที่การค้นพบครั้งยิ่งใหญ่นี้เกิดขึ้น คัมภีร์หนังสือเล่มโตพร้อมตัวล็อกทองเหลืองตั้งเด่นเป็นสง่าอยู่ในร้านแถมราคาก็ถูกจนน่าใจหาย

แวบเดียวที่เขาได้เห็นชื่อคัมภีร์เล่มนี้ก็เพียงพอที่จะทำให้วิลเลียมส์ดีใจจนตัวลอย และแผนภาพที่เขียนด้วยภาษาละตินคลุมเครือที่เขาพลิกอ่านผ่าน ๆ ก็กระตุ้นความทรงจำที่ตึงเครียดและร้อนรุ่มที่สุดในสมองของเขาขึ้นมา วิลเลียมส์รู้สึกถึงความจำเป็นเร่งด่วนที่สุดในการแบกเจ้าคัมภีร์เล่มโตนี้กลับบ้านและเริ่มถอดรหัสข้อความมันในทันที และดังนั้นเขาจึงจ่ายเงินและจำพรวดออกจากร้านค้าของแปลกด้วยความเร่งรีบจนชายชราชาวฮิวเจ้าของร้านอดหัวเราะเบา ๆ อย่างน่ารำคาญไล่หลังเขาไม่ได้ แต่เมื่อเจ้าคัมภีร์เล่มนี้มาถึงห้องของเขาอย่างปลอดภัยในท้ายที่สุด วิลเลียมส์ก็กลับพบว่าบรรดารหัสข้อความและสำนวนภาษาในคัมภีร์มหิพเล่มนี้มันยากเกินกำลังของเขาในฐานะนักภาษาศาสตร์ ดังนั้น วิลเลียมส์จึงต้องไปขอความช่วยเหลืออย่างไม่เต็มใจจากเพื่อนซี้อื่นของเขาเพื่อจะแกะตัวหนังสือภาษายุคกลางอีกยี่สิบยี่สิบเล่มนั้น ลอร์ดนอร์ธแทมกำลังคุ้ยเล่นหัวเราะไร้สาระอยู่กับเจ้าแมวลายของเขาก่อนจะสะดุ้งโหยงเมื่อชายหนุ่มเดินเข้าไปในห้อง จากนั้นเมื่อเห็นคัมภีร์เล่มนี้เขาก็เริ่มสั่นระริกไปทั้งร่างและเป็นลมสิ้นสติไปเลยเมื่อวิลเลียมส์บอกชื่อหนังสือออกมา เมื่อลอร์ดนอร์ธแทมฟื้นคืนสติกลับมา เขาก็เริ่มเล่าเรื่องของตัวเอง เล่าเรื่องราวอันบ้าคลั่งฟังราวกับจินตนาการสุดประหลาดด้วยเสียงกระซิบระรัวลนลาน ราวกับเกรงว่าเพื่อนข้างห้องของเขาจะไม่รับเผาคัมภีร์ต้องสาปและเอาเถาเถานไปโปรยในที่ไกล ๆ

มันต้องมีอะไรสักอย่างผิดปกติตั้งแต่แรกเริ่มเป็นแน่—ลอร์ดนอร์ธแทมกระซิบ—แต่เรื่องมันคงไม่เกินเลยมาถึงขั้นนี้ถ้าเขาไม่ได้ขุดคุ้ยลึกเกินไป เขาคือบารอนลำดับที่สิบเก้าของสายตระกูลที่มีจุดเริ่มต้นย้อนกลับ

ไปไกลในอดีตอย่างน่าอัศจรรย์ ย้อนกลับไปยาวไกลอย่างไม่น่าเชื่อหากจะยอมฟังตามจารีตอันคลุมเครือเพราะว่ามันมีเรื่องเล่าประจำครอบครัวถึงสายเลือดที่สืบทอดมาจากยุคก่อนพวกแซกซันในกาลสมัยที่ ‘ลูเนอุส กาบิเนียส คาพิโต’ —นายทหารยศตรีบุณ⁵ ในกองทหารเทร็ด ออกัสแตน ลีเจียนแนร์ ซึ่งขณะนั้นประจำการอยู่ที่เมืองลินคัมในประเทศบริเตนใต้การปกครองของกรุงโรม—ผู้ถูกขับออกจากตำแหน่งหลังกระบวนการพิจารณาโทษอย่างย่นย่อต่อความผิดของการเข้าร่วมพิธีกรรมที่ไม่เชื่อมโยงกับศาสนาใด ๆ ที่เป็นที่รู้จัก ชาวลือเล่ากันว่ากาบิเนียสได้เดินทางมาพบกับถ้ำริมหน้าผาแห่งหนึ่งอันเป็นสถานที่ที่เหล่าผู้คนลักษณะประหลาดมาชุมนุมกันและร่วมกันทำ*สัญลักษณ์เอลเดอร์*⁶ ในความมืด พวกคนแปลกที่ชาวบริตันไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับพวกเขานอกจากข้อที่ว่าคนพวกนั้นน่ากลัวและข้อที่ว่าคนพวกนั้นคือกลุ่มผู้รอดชีวิตกลุ่มสุดท้ายจากดินแดนแผ่นดินใหญ่ทางทิศตะวันตกที่ได้จมลงสู่ท้องทะเลเหลือให้เห็นเพียงเกาะที่เต็มไปด้วยป้อมปราการหินโบราณ⁷ และวงล้อมหินและศาลเจ้าซึ่งในบรรดานั้น สโตนเฮนจ์คือตัวอย่างที่ใหญ่ที่สุด แน่แน่นอนว่าไม่มีหลักฐานยืนยันชัดเจนถึงตำนานที่เล่าว่ากาบิเนียสได้สร้างป้อมปราการที่ไม่มีวันถูกตีแตกขึ้นเหนือถ้ำต้องห้ามแห่งนั้น และได้ก่อตั้งสายตระกูลที่ไม่ว่าชาวพิคท์ ชาวแซกซัน ชาวเดน

⁵ Military tribune ยศนายทหารของกองทัพโรมัน อยู่ในระดับต่ำกว่า Legate และสูงกว่า Centurion

⁶ Elder Sign ในจักรวาลเลิฟคราฟท์หมายถึงสัญลักษณ์ที่ใช้เพื่อปกป้องจากมหาเทวดาโบราณ (The Great Old Ones) / พระเจ้าจากภายนอก (Outer Gods) ซึ่งดูเหมือนจะหวาดกลัวสัญลักษณ์ดังกล่าว สัญลักษณ์เอลเดอร์มีทั้งที่วาดหรือสลักลงบนพื้นผิวต่าง ๆ ซึ่งมีทั้งที่เป็นรูปดาวห้าแฉกและก้านใบไม้หกแฉก รวมทั้งสัญลักษณ์ในรูปสัญลักษณ์มือที่ใช้ปลายนิ้วหัวแม่มือกับนิ้วก้อยมาบรรจบกัน

⁷ ต้นฉบับ Roth จริง ๆ คือเขียนผิด ที่ถูกคือ Rath หมายถึงป้อมปราการโบราณ ก่อจากหินขึ้นเป็นรูปวงกลม

หรือชาวออร์แมนก็ไร้อำนาจที่จะทำลายมันลงได้ และแน่นอนเช่นกันว่าไม่มีหลักฐานยืนยันถึงข้อสันนิษฐานที่ว่าทายาทคนหนึ่งจากสายเลือดที่ว่าได้กลายเป็นเพื่อนผู้กล้าและอัศวินคู่ใจของเจ้าชายดำอันเจ้าชายเอ็ดเวิร์ดที่สาม^๑ ได้ประทานบรรดาศักดิ์บารอนแห่งนอร์ธแทมให้ สิ่งเหล่านี้ไม่มีหลักฐานยืนยันแน่นอน แต่กระนั้นมันก็เป็นเรื่องที่ได้รับการบอกเล่ากันอยู่บ่อย ๆ และในความเป็นจริงแล้วงานก่อหินของหอกกลางแห่งปราสาทนอร์ธแทมนั้นก็ดูคล้ายคลึงกันอย่างน่าตื่นตะลึงกับงานก่ออิฐของกำแพงเฮเดรียน^๒ ในวัยเด็กลอร์ดนอร์ธแทมมักจะฝันถึงเรื่องแปลก ๆ เวลาเขาไปนอนหลับในส่วนที่เป็นพื้นที่เก่าแก่ของปราสาทและสิ่งนี้ได้ก่อให้เกิดนิสัยในการนึกย้อนทบทวนความทรงจำของตัวเองอยู่เป็นประจำ นักพิจารณาหาฉากเหตุการณ์และรูปแบบและความประทับใจก่อสัณฐานที่ไม่ได้ประกอบขึ้นเป็นส่วนหนึ่งส่วนใดทั้งสิ้นในประสบการณ์บนโลกในยามตื่นของเขา ลอร์ดนอร์ธแทมกลายเป็นคนช่างฝันซึ่งรู้สึกกว่าชีวิตมันช่างจัดชิดน่าเบื่อเกินไป กลายเป็นคนช่างค้นหาผู้คอยตามหาดินแดนแปลก ๆ และความสัมพันธ์ที่ครั้งหนึ่งเขาเคยค้นอันไม่ได้ดำรงอยู่ในที่แห่งใดทั้งสิ้นในภูมิภาคที่สายตามองเห็นได้ของโลก

ด้วยความรู้สึกอันท่วมท้นว่าโลกที่จับต้องได้ของเรานั้นเป็นเพียงอะตอม ๆ หนึ่งเท่านั้นในโครงสร้างอันแสนกว้างใหญ่และดูเป็นกลาง และ

^๑ Edward, the Black Prince (ค.ศ. 1330-1376) เอ็ดเวิร์ด เจ้าชายดำหรือเอ็ดเวิร์ด เจ้าชายแห่งเวลส์ หรือ Edward of Woodstock เอ็ดเวิร์ดแห่งวูดสต็อก มีบทบาทสำคัญในสงครามร้อยปีกับฝรั่งเศส

^๒ Hadrian's Wall กำแพงเฮเดรียนหรืออีกชื่อคือกำแพงฮาดริอานุสเป็นกำแพงหินบางส่วนและกำแพงหญ้าบางส่วนที่สร้างโดยจักรวรรดิโรมันขวางตลอดแนวตอนเหนือของเกาะอังกฤษใต้แนวพรมแดนอังกฤษและสกอตแลนด์ในปัจจุบัน การก่อสร้างกำแพงเริ่มต้นในรัชสมัยของจักรพรรดิฮาดริอานุสในปี ค.ศ. 122

ด้วยความรู้สึกที่ว่าอาณาเขตอันไม่เป็นที่รู้จักได้แผ่ขยายและแทรกซึมไปทั่วทุกแห่งหนในโลกที่เรารู้จัก นอร์ธแทมในวัยเด็กและวัยรุ่นจึงศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับหลักศนาอย่างเป็นทางการและเรื่องลึกลับทางไสยทั้งหลายจนทะลุปรุโปร่ง แต่ถึงอย่างนั้นนอร์ธแทมก็ไม่อาจจะพบสิ่งที่ทำให้เขาพอใจหรือให้คำตอบที่เขาต้องการได้ และยิ่งเขาเจริญวัยมากขึ้นเท่าไรความน่าเบื่อและข้อจำกัดของชีวิตก็ยิ่งทำให้เขาทຸນทຸรายมากขึ้นเรื่อย ๆ ในช่วงยุคปีเก้าศูนย์ นอร์ธแทมหันไปศึกษาทางด้านลัทธิชาตานิยมเดียวกันก็ชวนขวยศึกษาหลักคำสอนหรือทฤษฎีใด ๆ ก็ตามที่ดูเหมือนจะสามารถช่วยให้เขาเป็นอิสระจากวิถีทัศน์อันคับแคบของวิทยาศาสตร์และกฎแห่งธรรมชาติที่ไม่แปรปรวนอันน่าเบื่อ หนังสืออย่าง ‘เรื่องเพี้ยนเกี่ยวกับนครแอตแลนติสของอิกเนเชียส ดอนเนลลี’¹⁰ นอร์ธแทมทุ่มเทอ่านอย่างกระตือรือร้น ขณะที่หนังสือของผู้แต่งในแนวเดียวกันแต่มาาก่อนยุคสมัยของชาลส์ ฟอร์ด¹¹ ทำให้นอร์ธแทมหลงใหลในความคิดประหลาด ๆ อย่างหัวปักหัวปำ นอร์ธแทมจะทุ่มเทเดินทางไกลเป็นโยชน์ ๆ เพื่อสืบเสาะเรื่องราวหมู่บ้านลึกลับที่มีผู้พบเห็นเรื่องประหลาดมหัศจรรย์และครั้งหนึ่งเขาถึงกับเดินทางฝ่าเข้าไปในทะเลทรายแห่งอาราเบีย¹² เพื่อค้นหาเมืองไร้ชื่อที่ได้ฟังมาจากรายงานไร้หลักฐานยืนยันอันไม่เคยมีมนุษย์คนไหนเคยเห็นมาก่อน ในใจนอร์ธแทมผูกความเชื่อมั่นอันน่า

¹⁰ Ignatius L. Donnelly (ค.ศ. 1831-1901) สมาชิกสภาของเกรต นักเขียนแนวประชาานิยมและนักวิทยาศาสตร์ชายขอบ (Fringe Science) ชาวอเมริกัน เป็นที่รู้จักจากทฤษฎีชายขอบเกี่ยวกับการล่มสลายของนครแอตแลนติส

¹¹ Charles Fort (ค.ศ. 1874-1932) นักเขียนและนักวิจัยชาวอเมริกันผู้เชี่ยวชาญด้าน ‘ปรากฏการณ์ผิดปกติ’

¹² Desert of Araby น่าจะหมายถึง Arabian Desert ทะเลทรายอาราเบียหรือทะเลทรายอาหรับ

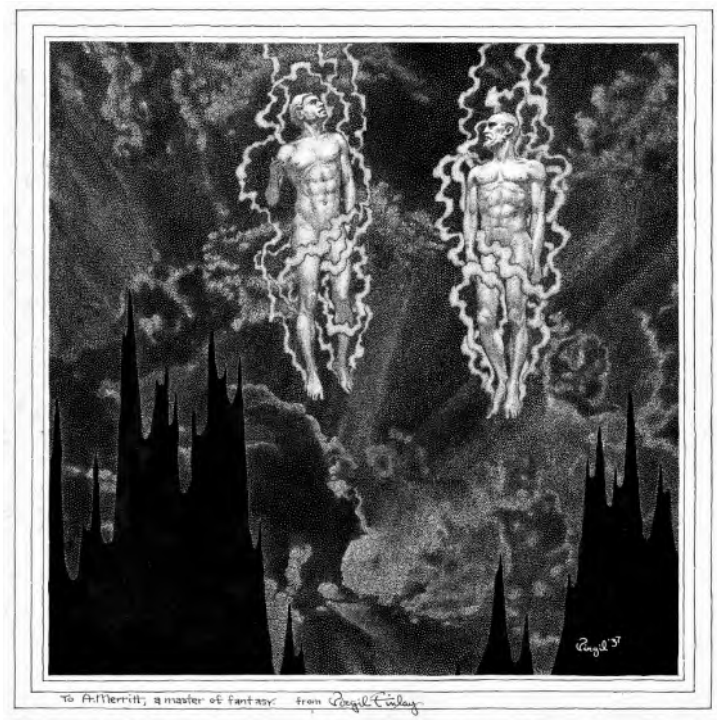
หลงใหลว่าที่ไหนสักแห่งมีประตูรั้วอยู่บานหนึ่ง: ประตูรั้วที่จะยอมให้ผู้ที่ค้นพบมันเดินผ่านไปเพื่อเข้าสู่ห้วงลึกภายนอกอันเป็นต้นกำเนิดเสียงสะท้อนที่กริ่งกังวานอยู่เบา ๆ ในความทรงจำที่นึกไม่ออกของเขา ประตูรั้วที่ว่าอาจจะอยู่ในโลกที่มองเห็นได้ แต่กระนั้นมันก็อาจจะมียู่เพียงในใจ และในดวงวิญญาณของเขาเท่านั้นก็เป็นได้ บางทีตัวเขาเองอาจจะมีเจ้าสิ่งนั้นอยู่ในสมองที่ยังสำรวจได้เพียงครึ่งค่อนของเขา เจ้าสิ่งเชื่อมโยงอันลึกลับที่จะปลุกให้เขาตื่นพบกับเหล่าผู้อาวุโสและอนาคตที่ดำเนินไปอยู่ในมิติที่ถูกหลงลืม เจ้าสิ่งที่จะผูกพันเขาเข้ากับดวงดารา เขาก็บ่อนั้นตภาพและอมตภาพอันอยู่เลยไกลดวงดาวพวกนั้นออกไป...

เลิฟคราฟท์เขียน ทายาท (*The Descendant*) ในปี ค.ศ. 1927 แต่เขียนไม่จบ โดยเนื้อหาได้รับการตีพิมพ์ภายหลังการเสียชีวิตของเขาในวารสาร *Leaves* ในปี 1938

พื้นเพของตัวละคร “ลอร์ดนอร์ธแทม” เชื่อว่าเลิฟคราฟท์หยิบยืมมาจากนักเขียนชาวอังกฤษที่เขาชื่นชอบสองคนได้แก่ อาร์เธอร์ แมคเคน (ค.ศ. 1863-1947) ซึ่งอาศัยอยู่ในโรงแรมเกรย์สอินน์หลายปี และลอร์ดดันเซเนีย ซึ่งสืบเชื้อสายขุนนางย้อนไปถึงศตวรรษที่ 12 และเป็นบาร์อนลำดับที่ 18 ของตระกูล

Beyond
the Wall of Sleep
อีกฟากของกำแพงแห่งนิทรา

บ่อยครั้งที่ผมสงสัยว่ามนุษย์เราส่วนใหญ่เคยหยุดทำอย่างอื่นแล้วลองไตร่ตรองถึงความสำคัญ—ที่บางครั้งก็มหาศาลยิ่ง—ของความฝันและของโลกอันคลุมเครือที่พวกเขาอาศัยอยู่บ้างหรือไม่ แม้ว่านิมิตที่พวกเราเห็นในยามค่าคืนส่วนใหญ่ นั้นบางทีอาจจะไม่ได้เป็นอะไรที่มากไปกว่าภาพสะท้อนอันเลื่อนรางและน่าอัศจรรย์ของประสบการณ์ในยามลึมตาตื่นของพวกเรา—ยกเว้นก็แต่กรณีของฟรอยด์กับทฤษฎีจิตวิเคราะห์ทางสัญลักษณ์ นิยมอันไร้เดียงสาของเขา—มันก็มีบางภาพฝันถึงบางสิ่งบางอย่างที่อยู่เหนือปกติวิสัยและไม่มีตัวตนอยู่จริงในโลกมนุษย์อันไม่อาจตีความได้โดยสามัญสำนึกตามปกติ ภาพฝันที่นำมาซึ่งความรู้สึกตื่นเต้นและความวิตกกังวลอันคลุมเครือที่บ่งชี้ถึงความเป็นไปได้ของการมองเห็นแม้เพียงชั่วแวบของส่วนเสี้ยวหนึ่งของโลกแห่งการดำรงอยู่ทางจิตใจที่หาได้ด้อยความสำคัญกว่าการมีชีวิตในทางกายภาพเลยสักนิด แต่กระนั้นกลับถูกแบ่งแยกจากชีวิตบนโลกด้วยด่านกีดขวางที่ไม่มีวันแหวกผ่านไปได้ จากประสบการณ์ของผม ผมไม่อาจตั้งข้อสงสัยได้หรอกว่ามนุษย์เราในยามสุญสิ้นสติสัมผัสปัญญะทางโลกนั้น ในความเป็นจริงแล้วจะไปดำรงชีวิตอยู่ในอีกโลกหนึ่งซึ่งไร้วัดตนไปใช้ชีวิตอยู่ในสภาพที่แตกต่างจากธรรมชาติของชีวิตที่เรารู้จักอันเราจดจำได้เพียงเล็กน้อยที่สุดและคลุมเครือที่สุดเท่านั้นหลังจากเราตื่นขึ้น เราอาจจะสามารถลงความเห็นต่าง ๆ ได้มากมายจากภาพความทรงจำที่ไม่ชัดเจนและเป็นเศษเสี้ยวไม่ปะติดปะต่อกัน แต่กระนั้นเรากลับพิสูจน์ได้เพียงนิดเดียวเท่านั้น เราอาจจะเดาได้ว่าในความฝันนั้นบรรดาชีวิต สสาร และความมีชีวิตไม่จำเป็นจะต้องมีลักษณะคงที่อยู่ในลักษณะเดียวดังที่โลกรู้จักเสมอไป และเราอาจจะเดาได้ว่ากาลและอวกาศอาจจะไม่ได้ดำรงอยู่

ในลักษณะอย่างที่เราในยามตื่นเข้าใจ บางครั้งผมเชื่อว่าชีวิตที่ด้อยวัตถุ ราวเช่นนี้ต่างหากคือชีวิตที่แท้จริงของพวกเราและการดำรงอยู่อย่างไร ประโยชน์ของพวกเราบนลูกโลกกลม ๆ ที่ประกอบขึ้นจากผืนดินและผืนน้ำ ไบโนนั้นกลับเป็นแค่ชีวิตที่สองระดับรองลงไปหรือปรากฏการณ์เสมือนอย่างหนึ่งเท่านั้น

และเจ้าความเพ้อฝันในวัยเยาว์ผสมด้วยความคาดคะเนข้างต้นที่ ปลุกให้ผมตื่นขึ้นมาในช่วงบ่ายวันหนึ่งของช่วงฤดูหนาวระหว่างปี 1900 ถึง 1901 ตอนที่สถาบันโรคจิตของรัฐที่ผมทำงานอยู่ในฐานะแพทย์ฝึกหัดได้รับ ตัวชายคนหนึ่งเข้ารับการรักษาระหว่างเรื่องราวของผู้ป่วยคนนี้ค่อยหลอก หลอนผมอย่างไม่หยุดหย่อนนับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ชื่อของเขาตามที่ระบุ เอาไว้บนข้อมูลประวัติคนไข้คือนายโจ สเลเตอร์หรือสลาเดอร์ หน้าตาของ ชายคนนั้นก็ดูเหมือนกับหน้าตาคนปกติทั่วไปที่อาศัยอยู่ในแถบภูเขาแคท- สกิล¹³ หนึ่งในบรรดาทายาทหน้าตาประหลาด ๆ น่าเกลียดที่สืบเชื้อสายจาก พวกชาวไร่ชาวนายุคอาณานิคมสมัยแรกอันด้วยผลของการแยกตัวอยู่อย่าง โดดเดี่ยวเกือบสามศตวรรษโดยไปตั้งถิ่นฐานอยู่บนเทือกเขาชนบทห่างไกล ที่ผู้คนไม่ค่อยเดินทางผ่านทำให้พวกเขาเหล่านั้นพัฒนาถอยหลังกลับสู่ สภาพอนารยะ แทนที่จะพัฒนาเดินหน้าทัดเทียมเพื่อนร่วมเผ่าพันธุ์ที่โชค ดีกว่าด้วยอาศัยอยู่ในเขตที่มีผู้ตั้งรกรากกันอยู่อย่างหนาแน่น ในหมู่ผู้คน แสนประหลาดที่ว่า—ผู้มีลักษณะใกล้เคียงกันกับพวก ‘ขยะคนขาว’¹⁴ ทาง

¹³ The Catskill Mountains ตั้งอยู่ทางตะวันออกเฉียงใต้ของนิวยอร์ก

¹⁴ White trash หรือ ‘พวกผิวขาวชั้นต่ำ’ เป็นคำคำ หมายถึงคนขาวฐานะยากจน โดยเฉพาะพวกที่อาศัยอยู่ ทางใต้ของประเทศสหรัฐอเมริกา

ทิศใต้ของประเทศ—ไม่มีกฎหมายและศีลธรรมอยู่โดยสิ้นเชิง และสถานะทางจิตใจโดยทั่วไปของพวกเขาน่าจะอยู่ในระดับที่ต่ำกว่าพวกชนพื้นเมืองอเมริกันเสียอีก

สิ่งหนึ่งที่ปรากฏชัดคือโจ สเลเตอร์—ผู้มาถึงสถาบันแห่งนี้ภายใต้การควบคุมตัวของเจ้าหน้าที่ตำรวจรัฐสैनยาและได้รับคำอธิบายเอาไว้ว่าเป็นบุคคลอันตรายอย่างยิ่ง—ไม่แสดงร่องรอยใด ๆ ทั้งสิ้นที่สื่อถึงนิสัยที่เป็นอันตรายของเขาในครั้งแรกที่ผมได้พบกับเขา แม้ว่าสเลเตอร์จะเป็นคนร่างสูงใหญ่เกินกว่าจะเรียกได้ว่าสันหัตถ์จนออกไปทางกำยำลำสันด้วยซ้ำ สารรูปของเขากลับให้ความรู้สึกอย่างไม่สมเหตุสมผลถึงความโง่เขลาที่ไม่เป็นอันตรายผ่านทางแวตาง่วงซึมที่ฉายจากดวงตาสีฟ้าดวงเล็ก ๆ ฉ่ำขึ้น หนองคราหรือมดหรือแมลงที่ไม่เคยได้รับการตกแต่งดูแลและไม่เคยโกน และริมฝีปากล่างที่ห้อยย้อย ไม่มีใครรู้ว่าเขาอายุเท่าไรเนื่องจากในหมู่ชุมชนชาวภูเขานั้นไม่มีทั้งบันทึกทะเบียนครอบครัวหรือสายสัมพันธ์ถาวรภายในครอบครัว แต่สังเกตจากเส้นผมที่อัดคัดบนศีรษะด้านหน้าและจากสภาพของฟันที่ผุกร่อนของเขา หัวหน้าศัลยแพทย์เขียนลงประวัติคนไข้ว่าเขาเป็นชายอายุประมาณสี่สิบปี

จากเอกสารทางการแพทย์และเอกสารจากศาล พวกเราได้เรียนรู้รายละเอียดทั้งหมดที่พอจะรวบรวมได้เกี่ยวกับคดีที่เขาก่อ: ชายคนนี้—คนพนजर พรานล่าและดักสัตว์—เป็นคนแปลกในสายตาเพื่อนร่วมชุมชนบ้านป่าเมืองเถื่อนของเขาเสมอมา สเลเตอร์เข้านอนในตอนกลางคืนดึกตื่นกว่าปกติจนติดเป็นนิสัยและพอตื่นขึ้นมาก็มักจะพูดเล่าถึงสิ่งที่ไม่มีความรู้จกด้วยลักษณะที่แปลกประหลาดจนสามารถบันดาลความหวาดกลัวให้ผุดขึ้นใน

หัวใจของประชากรผู้ไร้จินตนาการเหล่านั้นได้ ไม่ใช่ว่าภาษาที่เขาใช้เล่ามัน
 แปลกจากปกติแต่อย่างใด ด้วยว่าสเลเตอร์ไม่เคยพูดภาษาอื่นใดนอกจาก
 ภาษาถิ่นสำเนียงแปร่ง ๆ ที่พูดกันในแถบนั้น แต่น้ำเสียงและนัยความหมาย
 ในคำพูดที่เขาเปล่งออกมามันสื่อถึงความร้ายอันลึกกลับที่ไม่ว่าใครที่ได้ฟังก็
 ต่างเข้าใจได้ ตัวสเลเตอร์เองตามปกติแล้วก็ทั้งหวาดกลัวและงุนงง
 เหมือนกันกับผู้ที่ได้ยินสิ่งที่เขาพูดและภายในหนึ่งชั่วโมงหลังจากที่ตื่น
 ขึ้นมา สเลเตอร์ก็จะลืมเลือนสิ่งที่ตนพูดเอาไว้ตอนตื่นไปเสียสิ้น...หรืออย่าง
 น้อยก็ลืมเลือนเจ้านั้นเหตุที่ทำให้เขาเอ่ยคำพูดเหล่านั้นออกมา...และ
 กลับคืนสู่สภาพเชื่อง ๆ โง่ ๆ เป็นมิตรตามปกติเฉกเช่นชาวภูเขาคอนอื่น
 ทั้งหลาย

เมื่อสเลเตอร์อายุมากขึ้นเรื่อย ๆ ก็ปรากฏว่าอาการผิดปกติที่มักจะ
 เกิดขึ้นในตอนเช้าของเขาจะค่อย ๆ ทวีความถี่และความรุนแรงมากขึ้น
 เรื่อย ๆ ตามไปด้วย จนกระทั่งในช่วงหนึ่งเดือนก่อนหน้าที่สเลเตอร์จะ
 มาถึงสถาบันแห่งนี้ โศกนาฏกรรมสุดสะเทือนขวัญอันเป็นสาเหตุให้
 สเลเตอร์ถูกเจ้าหน้าที่จับกุมตัวได้เกิดขึ้นในช่วงใกล้เที่ยงวันหนึ่ง หลังจากที่
 สเลเตอร์นอนหลับสนิทด้วยฤทธิ์มึนเมาจากวิสกี้ที่กระดกชดเข้าไปตั้งแต่ช่วง
 ห้าโมงเย็นของเมื่อวาน อยู่ ๆ สเลเตอร์ก็สะดุ้งตื่นและผุดลุกขึ้นมากรีดร้อง
 โหยหวนชวนขนหัวลุกดังลั่น ๆ จนเพื่อนร่วมบ้านจำนวนหนึ่งรุดมาที่
 กระท่อมที่พักของเขา: รังหนูโสโครกที่สเลเตอร์ใช้อยู่อาศัยร่วมกับสมาชิกใน
 ครอบครัวผู้มีสารรูปสุดจะพรรณนาได้พอ ๆ กับเขา สเลเตอร์ผุดลุกขึ้นวิ่ง
 ออกไปสู่พื้นหิมะข้างนอกกระท่อม โบกแขนสองข้างไปมาพลาจกระโจน
 พรวด ๆ ไม่หยุดขึ้นไปในอากาศ ระหว่างนั้นก็แหกปากตะโกนบอกถึงความ

ตั้งใจที่จะไปให้ถึง ‘กระท่อมหลังใหญ่ ๆ ที่มีหลังคาและผนังและพื้นสว่างไสวและเสียงเพลงแปลก ๆ ดังลั่นที่อยู่ห่างไกล’ ในระหว่างที่ชายฉกรรจ์สองคนพยายามจะยึดตัวเขาเอาไว้ สเลเตอร์ดิ้นรนขัดขึ้นด้วยแรงคลั่งและเลือดบ้า แผดเสียงบอกถึงความปรารถนาและความต้องการของเขาที่จะค้นหาและสังหาร ‘เจ้าสิ่งทีส่องสว่างและเขย่าทุกกักและหัวเราะคิกคัก’ ในที่สุด หลังจากที่ส่งหนึ่งในสองชายฉกรรจ์ที่พยายามรั้งตัวเขาเอาไว้ด้วยหมัดที่เสียบใส่อีกฝ่ายอย่างกะทันหัน สเลเตอร์กระโจนเข้าไปใส่ชายอีกคนด้วยความปลื้มปิติราวผีบ้ากระหายเลือด กรีดเสียงแหลมโหยหวนว่าเขาจะ ‘กระโดดสูงขึ้นสู่อากาศและเผาผลาญทุกสิ่งทุกอย่างที่ขวางเขา’

ตอนนี้ทั้งคนในครอบครัวและเพื่อนบ้านของสเลเตอร์ต่างแตกตื่นหนีตายกันไปคนละทิศละทาง และเมื่อชาวบ้านที่กล้า ๆ หนอยกลับมาที่เกิดเหตุอีกครั้งสเลเตอร์ก็หายตัวไปแล้ว ทิ้งไว้แค่กองเลือดเนื้อและทะเลที่เมื่อหนึ่งชั่วโมงที่แล้วเคยเป็นร่างกายของมนุษย์คนหนึ่ง ไม่มีชาวภูเขาค้นไหนกล้าไล่ตามเขาไปและเป็นไปได้ว่าพวกชาวบ้านคงยินดีที่จะได้รู้ว่าสเลเตอร์ตายเพราะความหนาวเย็น แต่เมื่อพวกเขาได้ยินเสียงกรีดร้องของสเลเตอร์จากหุบเขาอันห่างไกลในช่วงเช้าของอีกหลายวันให้หลัง พวกชาวบ้านก็ตระหนักว่าสเลเตอร์พบหนทางบางอย่างใดอย่างหนึ่งในการประคองชีวิตรอดต่อมาได้และตระหนักว่าการกำจัดสเลเตอร์ทิ้งเสียด้วยวิธีการอย่างหนึ่งอย่างใดนั้นเป็นสิ่งจำเป็น จากนั้นพวกชาวบ้านก็ร่วมกันจัดตั้งคณะค้นหาติดอาวุธซึ่ง—ไม่ว่าวัตถุประสงค์ในตอนแรกก่อตั้งนั้นคืออะไร—ได้กลายเป็นกองกำลังติดอาวุธได้บังคับบัญชาของนายอำเภอ หลังจากที

นายตำรวจรัฐคนหนึ่งสังเกตเห็นกลุ่มคนเหล่านี้โดยบังเอิญ เข้ามาซักถามว่าอะไรเป็นอะไรและเข้าร่วมคณะค้นหาในที่สุด

ในวันที่สาม พวกเขาก็พบกับสเลเตอร์นอนหมดสติอยู่ในโพรงต้นไม้แห่งหนึ่งและนำตัวเขาไปส่งที่คุกที่อยู่ใกล้ที่สุด หลังจากนั้นจิตแพทย์¹⁵ จากอัลบานินก็มาตรวจอาการเขาในทันทีที่สเลเตอร์ได้สติกลับคืนมา จากนั้นสเลเตอร์ก็เล่ารายละเอียดของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้ผู้สอบสวน เขาเล่าว่าตนเข้านอนในช่วงค่ำวันหนึ่งหลังจากพระอาทิตย์ตกและหลังจากที่ดื่มเหล้าเข้าไปเป็นจำนวนมาก จากนั้นเขาก็ตื่นขึ้นมาพบว่าตัวเองยืนมือเปื้อนเลือดอยู่กลางหิมะอยู่หน้ากระท่อมที่พัง โดยมีศพกะรุ่งกะริ่งของปีเตอร์ สเลเตอร์ เพื่อนบ้านกองอยู่แทบเท้า ด้วยความหวาดกลัวสเลเตอร์จึงหนีเข้าไปในป่าด้วยความพยายามที่จะหลบหนีจากสถานที่เกิดเหตุของอาชญากรรมที่เขาก่อ นอกจากนั้นแล้วดูเหมือนว่าเขาจะไม่รู้อะไรสักอย่างและไม่ว่าผู้สอบสวนจะพยายามใช้ความเชี่ยวชาญของตนในการสอบปากคำสเลเตอร์สักเท่าไร พวกเขา ก็ไม่สามารถดึงข้อเท็จจริงอื่นใดจากสเลเตอร์ได้อีก

คืนวันนั้นสเลเตอร์เข้านอนอย่างเงียบสงบและตื่นขึ้นมาในตอนเช้าวันรุ่งขึ้นโดยไม่แสดงอาการใด ๆ อย่างเด่นชัด นอกจากสีหน้าที่เปลี่ยนแปลงเล็กน้อยเท่านั้น คุณหมอเบอร์นาร์ด—ซึ่งรับผิดชอบจับตาคุณไชรายน์—คิดว่าเขาสังเกตเห็นประกายแววตาอะไรสักอย่างในดวงตาสีฟ้าอ่อนคู่นั้น และสังเกตเห็นว่าริมฝีปากที่ห้อยย้อยนั้นเริ่มขยับขึ้นมาน้อย ๆ จนแทบสังเกตไม่เห็นเป็นสัญญาณของความมุ่งมั่นอันชาญฉลาด แต่พอถูกตั้งคำถาม

¹⁵ Alienist เป็นชื่อเรียกที่ล้าสมัยไปแล้วของอาชีพจิตแพทย์ ในยุคต้นของการพัฒนาความรู้ความเข้าใจกับอาการทางจิตเภท

สเลเตอร์ก็กลับเปลี่ยนที่ท่าสู่สภาพเลื่อนลอยเป็นนิสัยของพวกคนภูเขาและ
เพียงแต่ทวนเล่าสิ่งที่เขาเล่าให้ฟังเมื่อวันก่อนซ้ำเท่านั้น

พอถึงเช้าวันที่สาม สเลเตอร์ก็แสดงอาการทางจิตให้เห็นเป็นครั้งแรก หลังจากทีนอนกระสับกระส่ายอยู่ทั้งคืน อยู่ ๆ สเลเตอร์ก็แสดงอาการบ้าคลั่งอย่างรุนแรงจนต้องอาศัยชายถึงสี่คนในการมัดตัวเขาไว้ในเสื้อ
ประกับ¹⁶ จิตแพทย์รับฟังคำพรั่วเพ้อของสเลเตอร์อย่างตั้งอกตั้งใจ ด้วย
ความสนใจของพวกเขาก็ถูกกระตุ้นอย่างรุนแรงจากนัยสำคัญที่แฝงอยู่ในคำ
บอกเล่าที่แม้ว่าจะขัดแย้งกันและไม่ลงรอยกันอยู่ค่อนข้างมากของสมาชิกใน
ครอบครัวและเพื่อนบ้านของสเลเตอร์ อาการคลุ้มคลั่งของสเลเตอร์ดำเนิน
ไปกว่าสิบห้าวันที่ ซึ่งในระหว่างนั้นเขาก็พล่ามเพ้อด้วยสำเนียงชาวบ้าน
หลังเขาถึงสิ่งปลูกสร้างสี่เหลี่ยมที่สร้างขึ้นจากแสง ห้วงอวกาศกว้างใหญ่
เสียงเพลงแปลกหูและภูเขาและหุบเขาอันร่มรื่น แต่โดยส่วนใหญ่แล้ว
สเลเตอร์จะวนเวียนกล่าวถึงสิ่งมีชีวิตลึกลับที่ลูกโป่งเจ็ดจำอะไรสักอย่างที
ฆ่าเขย่าวโยนพลางหัวเราะเยาะเย้ย เจ้าตัวตนอันมหึมาคลุมเครือที่เวลานี้ดู
เหมือนจะทำเรื่องผิดมหันต์ต่อเขาและการฆ่ามันเพื่อล้างแค้นคือความ
ปรารถนาอันสูงสุดของสเลเตอร์ ในการจะไปให้ถึงเจ้าตัวตนที่ว่า สเลเตอร์
เล่าว่าเขาจะต้องทะยานผ่านห้วงหุบเหวแห่งความว่างเปล่า ผดผา
อุปสรรคใด ๆ ที่ขวางทางเขา สเลเตอร์พล่ามพรรณนาอยู่เช่นนั้นต่อไป

¹⁶ Straight jacket เสื้อแขนยาวปลายแขนเย็บปิดหุ้มมือของผู้สวมเอาไว้ ตามปกติแล้วใช้เพื่อกักตวง
เคลื่อนไหวของผู้ที่อาจจะทำอันตรายต่อตัวเองและผู้อื่น – เกร็ดน่าสนใจ คำว่า “เสื้อประกับ” นอกจากในพจนานุกรมก็
ไม่พบว่ามีการใช้ให้เห็นที่อื่นเลยในผลการค้นหาข้อมูลภาษาไทย เป็นไปได้ว่าสมัยนี้จะเรียกทับศัพท์กันแทน ใน
บทความจากนิตยสารศิลปวัฒนธรรม ฉบับตุลาคม 2547 กล่าวถึงไว้แต่เรียกเป็น “เสื้อแข็ง” โดยผู้เขียนที่เป็น
นักจิตวิทยา; เสื้อพันธนาการ ชุดคนบ้า ก็เรียก

เรื่อย ๆ จนกระทั่งอยู่ ๆ เขาก็หยุดไปเฉย ๆ เพลวไฟแห่งความบ้าคลั่งมอด
หายจากนัยน์ตาเขา ก่อนที่สเลเตอร์จะหันสายตางุนงงเงื่องหงอยไปถาม
แพทย์ผู้สัมภาษณ์เขาว่าเหตุใดเขาถึงถูกมัดตัวเอาไว้ คุณหมอเบอร์นาร์ด
ปลดเข็มขัดหนังที่รัดเสื้อประกับออกและไม่ไ้กลับเข้าไปจนกระทั่งช่วงค่ำ
คืนนั้น โดยที่คุณหมอล้วนล่อมให้สเลเตอร์สวมเสื้อประกับเองโดยไม่ต้อง
บังคับเพื่อความปลอดภัยของตัวเองเอง ตอนนั้นสเลเตอร์ยอมรับกับแพทย์
แล้วว่าบางครั้งเขาก็พุดจาแปลก ๆ แม้ว่าเขาจะไม่รู้ว่าทำไม

ในช่วงหนึ่งสัปดาห์ต่อมา สเลเตอร์แสดงอาการคลุ้มคลั่งขึ้นมาอีก
สองครั้ง แต่กระนั้นเหล่าแพทย์กลับเรียนรู้อะไรเพิ่มเติมน้อยมาก
คณะแพทย์ตั้งข้อสมมติฐานเอาไว้มากมายเกี่ยวกับแหล่งกำเนิดภาพที่
สเลเตอร์เห็นในระหว่างเขาเพื่อคลั่งด้วยว่าชายผู้นี้ไม่มีความสามารถทั้งใน
ด้านการอ่านหรือการเขียนและดูเหมือนว่าจะไม่เคยได้ยินได้ฟังตำนานหรือ
เทพนิยายใด ๆ มาก่อน และดังนั้นภาพความฝันอันวิจิตรตระการตาที่เขา
เห็นจึงไม่อาจอธิบายได้ ข้อหนึ่งที่ชัดเจนเป็นอย่างยิ่งคือภาพในนิมิตของ
สเลเตอร์นั้นไม่ได้มาจากเทวดาตำนานหรือนิยายใด ๆ ที่เป็นที่ยุ้จักกันอย่าง
แน่นอน ดังเห็นได้จากข้อที่ว่าชายวิกลจริตผู้โชคร้ายคนนี้มีความสามารถใน
การแสดงความคิดเห็นใด ๆ ด้วยถ้อยคำบ้าน ๆ พื้น ๆ เท่านั้น ชายคนนี้
พร่ำเพ้อถึงสิ่งต่าง ๆ ที่ตัวเขาไม่เข้าใจและไม่สามารถตีความได้ สิ่งต่าง ๆ ที่
เขาอ้างว่าเขาเคยมีประสบการณ์ผ่านมา แต่กระนั้นกลับเป็นสิ่งที่เขาไม่มี
ทางเรียนรู้ได้ผ่านกระบวนการเล่าเรื่องราวตามปกติหรือที่เกี่ยวข้องกัน ใน
ไม่ช้าเหล่าจิตแพทย์ก็ลงความเห็นว่าการที่ความฝันที่ผิดปกติของสเลเตอร์คือ
รากฐานของปัญหา ความฝันที่ชัดเจนจนสามารถรอบจำจิตใจในยามตื่น

ของชายผู้ที่โดยเนื้อแท้แล้วต่ำต้อยกว่าคนปกติผู้นี้อย่างสมบูรณ์แบบในช่วงชั่วระยะเวลาสั้น ๆ จากนั้นสเลเตอร์ก็ถูกนำตัวเข้าสู่กระบวนการพิจารณาในข้อหาฆาตกรรมตามขั้นตอนอย่างเป็นทางการ ก่อนจะถูกตัดสินให้พ้นผิดด้วยเหตุแห่งวิกลจริตและจะถูกส่งตัวเข้ารับการรักษาในสถาบันที่ผมรับตำแหน่งอันต่ำต้อยอยู่แห่งนี้

ผมเล่าไปแล้วถึงข้อคาตคะเนที่ผมยึดมั่นมาตลอดเกี่ยวกับชีวิตในความฝันและจากที่เล่ามาจนถึงตอนนี้ คุณคงพอจะเดาได้ถึงความกระตือรือร้นที่ผมทุ่มเทลงไปที่การศึกษาคนไข้คนใหม่คนหนึ่งในทันทีที่ผมตรวจสอบข้อเท็จจริงต่าง ๆ ในคดีของเขาอย่างถ่องแท้แล้ว สเลเตอร์เองดูเหมือนจะรู้สึกได้ถึงความเป็นมิตรระดับหนึ่งในตัวผม—ซึ่งไม่ต้องสงสัยเลยว่าจะเกิดขึ้นจากความสนใจอย่างไม่อาจซ่อนเร้นที่ผมมีต่อเขาและสัมผัสได้ถึงท่าทีอันอ่อนโยนที่ผมปฏิบัติต่อเขาเวลาถามคำถามเขา แต่ก็ใช้ว่าเขาจะจดจำผมได้เลยหรอกระยะเวลาเขาเกิดอาการคลุ้มคลั่งขึ้นมา ซึ่งเวลาแบบนั้นผมจะนั่งฟังอย่างใจจดใจจ่อซึ่งคำบอกเล่าถึงภาพทิวทัศน์อันสับสนอลหม่าน แต่ก็สื่อถึงอะไรสักอย่างที่ไม่อยู่ในโลกนี้ หากแต่สเลเตอร์รู้จักผมในช่วงชั่วโง่งที่เขาอยู่ในอาการสงบอันเขาใช้ไปกับการนั่งสานเครื่องตะกร้าจากฟางและวิลโลว์อยู่ข้างบานหน้าต่างติดลูกกรงพลาง—อาจจะบางครั้ง—นึกโหยหาอิสรภาพแห่งขุนเขาที่เขาไม่มีวันสัมผัสกับมันอีก ครอบครัวของเขาไม่เคยติดต่อมาขอเยี่ยมเขา เป็นไปได้ว่าคงจะได้ผู้ชายคนใหม่มาเป็นหัวหน้าครอบครัวแล้วตามวิถีชีวิตอันเสื่อมทรามของพวกเขา

ผมเริ่มจะรู้สึกประหลาดใจอย่างล้นเหลือมากขึ้นเรื่อย ๆ กับความคิดอันบ้าคลั่งแต่สุดแสนมหัศจรรย์ทั้งหลายที่หลั่งไหลจากปากของโจ

สเลเตอร์ ทั้งที่ตัวเขาต่ำต้อยอย่างน่าสมเพชทั้งในด้านความสามารถทางความคิดและความสามารถทางภาษา แต่ที่แน่ชัดคือนิมิตอันเรืองรองและยิ่งใหญ่ที่เขาเล่าออกมา—แม้ว่าจะบรรยายด้วยศัพท์แสงไม่ปะติดปะต่อและป่าเถื่อนอยู่สักหน่อย—นั่นคือสิ่งที่มีแต่มนุษย์ผู้มีมันสมองระดับเหนือกว่าเขาหรือระดับยอดเยี่ยมเท่านั้นถึงจะสามารถคิดออกมาได้ เป็นไปได้ อย่างไรก็ตาม—ผมถามตัวเองอยู่บ่อยครั้ง—ที่หวัคคิดอันเฉื่อยชาของไอ้คนเถื่อนจากภูเขาคัทสกลีจะสามารถจินตนาการภาพนิมิตที่สื่อให้เห็นอย่างชัดเจนถึงประกายแห่งอัจฉริยะที่ซุกซ่อนอยู่ในหัวของคนที่คุณภาพพวกนั้นออกมาได้? ไอ้คนหัวช้าหลังเขาสักคนจะไปเอาความคิดเกี่ยวกับอาณาจักรอันเรืองรองด้วยรัศมีแสงแห่งสวรรค์ในห้วงอวกาศอย่างที่คุณสเลเตอร์พล่ามเอาไว้ระหว่างเพื่อคลั่งมาจากไหน ผมเกิดความเชื่อมั่นมากขึ้นเรื่อย ๆ ภายใต้อบุคลิกลักษณะอันน่าเวทนาของบุรุษผู้ทำตัวนอบน้อมอยู่ต่อหน้าผม คนนี้แฝงไว้ด้วยแก่นกลางที่อยู่ในสภาพพิการไม่เป็นระบบของอะไรสักอย่างที่อยู่นอกเหนือความเข้าใจของผม อะไรสักอย่างที่อยู่นอกเหนือความสามารถที่จะทำความเข้าใจได้โดยสิ้นเชิงของเพื่อนร่วมงานสายการแพทย์และสายวิทยาศาสตร์ที่มีประสบการณ์เหนือกว่าผม แต่มีความช่างจินตนาการน้อยกว่าผม

แต่ถึงอย่างนั้น ผมก็ไม่อาจสกัดข้อมูลใด ๆ อันชัดเจนจากชายคนนี้ได้ การสำรวจตรวจสอบทั้งหมดของผมให้ข้อสรุปเพียงแค่ว่า เวลาสเลเตอร์ใช้ชีวิตอยู่ในโลกแห่งความฝัน เขาจะมีสภาพกึ่งมีตัวตนและจะตระเวนหรือล่องลอยผ่านสถานที่ต่าง ๆ อันสุดแสนมหัศจรรย์ที่ประกอบสร้างขึ้นจากแสงสว่างอันรุ่งโรจน์ ไม่ว่าจะหุบเขา ทุ่งหญ้า สวนหย่อม

เมืองหรือปราสาทราชวังอันตั้งอยู่ในภูมิภาคที่อยู่นอกขอบเขตดินแดนและความรู้จักของมนุษย์ และได้ข้อสรุปว่าในโลกแห่งความฝันนั้น สเลเตอร์หาได้เป็นไพร่สามัญหรือคนเถื่อนธรรมดา หากแต่เป็นสิ่งมีชีวิตแห่งแสงสว่างที่ทรงความสำคัญอย่างยิ่งต่องานหนึ่งผู้ดำเนินผ่านสถานที่ต่าง ๆ เหล่านั้นอย่างสง่างามและทรงอำนาจและถูกสกัดขวางเอาไว้ก็แต่ด้วยศัตรูตัวฉกาจคนหนึ่ง ซึ่งดูเหมือนจะเป็นสิ่งมีชีวิตที่ตามองเห็นได้แต่มีโครงสร้างร่างกายที่ไร้ตัวตน และไม่ปรากฏในรูปลักษณะของมนุษย์ ด้วยว่าสเลเตอร์ไม่เคยกล่าวถึงศัตรูผู้นั้นในฐานะคนสักคนและเรียกถึงมันว่า ‘เจ้าสิ่งนั้น’ เท่านั้น ซึ่งเจ้าสิ่งนั้นที่ว่าได้กระทำการอันน่ารังเกียจแต่ไม่อาจอธิบายเป็นคำพูดได้บางอย่างต่อสเลเตอร์ซึ่งเจ้าคนบ้าผู้นี้ (หากว่าเขาเป็นคนบ้าคนหนึ่งจริง ๆ) ปรารถนาที่จะได้ล้างแค้น

จากคำพูดคำจาของสเลเตอร์เวลาที่เขากล่าวถึงการปฏิสัมพันธ์ระหว่างเขากับเจ้าสิ่งนั้น ผมลงความเห็นว่าตัวเขาและเจ้าสิ่งสูงสุดสว่างนั้นมาเผชิญหน้ากันตามเงื่อนไขที่เท่าเทียมกัน ผมลงความเห็นว่าตัวตนในความฝันของสเลเตอร์นั้นก็เป็เจ้าสิ่งทีสูงสุดสว่างอีกตนหนึ่งและเป็นสิ่งมีชีวิตเผ่าพันธุ์เดียวกันกับศัตรูของเขา ความประทับใจที่ว่านี้ได้รับการสนับสนุนจากคำพูดของสเลเตอร์ที่ออกปากอยู่บ่อยครั้งถึงการบินผ่านห้วงอวกาศและเผาผลาญทุกสิ่งทุกอย่างที่ขวางหน้าเขา แต่กระนั้นภาพนิมิตและความคิดเหล่านี้ก็ถูกถ่ายทอดออกมาด้วยถ้อยคำง่าย ๆ ที่ไม่เพียงพอจะสื่อความหมายที่แท้จริงของมัน อันเป็นสถานการณ์แวดล้อมที่ผลักดันให้ผมได้ข้อสรุปว่า หากว่าโลกแห่งความฝันมีตัวตนอยู่จริง ๆ แล้วละก็ ภาษาพูดของมนุษย์เรานั้นไม่ใช่สิ่งที่จะใช้เป็สื่อกลางในการถ่ายทอดความคิดได้

เป็นไปได้หรือเปล่าว่าวิญญาณของสิ่งมีชีวิตแห่งความฝันที่สถิตอยู่ในร่างของมนุษย์อันต่ำต้อยคนนี้นำลึ้งดิ้นรนพยายามอย่างสิ้นหวังที่จะถ่ายทอดถึงสิ่งต่าง ๆ อันภาษาพูดอันเรียบง่ายและงุ่มง่ามของเจ้าโง่เง่านี้ไม่สามารถสื่อความออกมาได้? เป็นไปได้หรือเปล่าว่าผมกำลังเผชิญหน้ากับการถ่ายทอดพลังทางปัญญาที่จะอธิบายความลึกลับทั้งหลายหากว่าผมสามารถเรียนรู้ที่จะค้นพบและอ่านทำความเข้าใจกับสิ่งที่ถูกถ่ายทอดมาได้? ผมไม่ได้เล่าเรื่องพวกนี้ให้นายแพทย์ผู้แก่กว่าผมฟังด้วยว่าคนวัยกลางคนนั้นค่อนข้างจะซึ่ระวางช่างเหยียดหยามและไม่ยอมรับความคิดใหม่ ๆ อีกอย่าง ช่วงหลัง ๆ หัวหน้าสถาบันแห่งนี้ก็เตือนผมอ้อม ๆ ด้วยท่าทีของผู้ใหญ่ใจดีว่าผมทำงานหนักเกินไปแล้ว เตือนผมว่าผมควรจะพักผ่อนสมองเสียบ้าง

ผมมีความเชื่อมาอย่างยาวนานว่าโดยพื้นฐานแล้วความคิดของมนุษย์นั้นประกอบขึ้นจากการเคลื่อนไหวในระดับอะตอมหรือระดับโมเลกุลที่ถูกแปลงให้อยู่ในรูปของคลื่นหรือพลังงานที่แผ่ออกมาเหมือนกับความร้อน แสงสว่างและกระแสไฟฟ้า ความเชื่อที่ว่าผลึกต้นให้ผมพิจารณาถึงความเป็นไปได้ของโทรจิตหรือการสื่อสารทางจิตที่อาศัยอุปกรณ์อันเหมาะสม ซึ่งตัวผมในช่วงเรียนมหาวิทยาลัยได้จัดสร้างอุปกรณ์สำหรับรับและส่งสัญญาณขึ้นมา เป็นอุปกรณ์ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันกับอุปกรณ์อันใหญ่โตเทอะทะที่ใช้กันในการบวนการส่งโทรเลขไร้สายสมัยก่อนยุคการสื่อสารด้วยวิทยุ ผมได้ทดสอบอุปกรณ์ที่ว่านี้กับเพื่อนนักศึกษาแต่ไม่ได้ผลลัพธ์ใด ๆ กลับมา และจากนั้นจึงเก็บใส่กล่องรวมไว้กับของกระจุกกระจิกทางวิทยาศาสตร์อื่น ๆ เพื่อมีโอกาสต้องใช้ในอนาคต

ตอนนี้ ด้วยความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะหยั่งสำรวจชีวิตในห้วงฝันของโจ สเลเตอร์ ผมจึงกลับไปคู้เอาอุปกรณ์เหล่านี้ขึ้นมาอีกครั้งและใช้เวลาหลายวันในการซ่อมแซมให้มันกลับมาใช้งานได้ เมื่อผมซ่อมแซมอุปกรณ์ที่ว่าเสร็จแล้ว ผมก็ไม่รอช้าที่จะเอาพวกมันไปทดสอบ ในแต่ละครั้งที่อาการคลุ้มคลั่งของสเลเตอร์ปรากฏขึ้น ผมจะจัดการรัดอุปกรณ์ส่งสัญญาณเข้ากับหน้าผากเขาและสวมอุปกรณ์รับสัญญาณเข้ากับตัวเอง จากนั้นก็ปรับแต่งการทำงานของเครื่องไปเรื่อย ๆ เพื่อกวาดหาช่วงความยาวของคลื่นพลังงานทรงปัญญาตามสมมติฐานที่ผมตั้งเอาไว้ ผมมีแค่แนวคิดอย่างคลุมเครือเท่านั้น ร่องรอยทางความคิดจะกระตุ้นการตอบสนองทางปัญญาในลักษณะใดขึ้นในสมองของผม—หากร่องรอยที่ว่าจะถูกถ่ายทอดได้อย่างประสบความสำเร็จ—แต่กระนั้นผมก็รู้สึกเชื่อมั่นว่าผมจะสามารถตรวจจับและตีความคลื่นพลังงานที่ว่านี้ได้ ดังนั้นผมจึงดำเนินการทดลองของผมต่อไปเรื่อย ๆ แม้ว่าจะไม่ได้บอกให้คนอื่นรู้ก็ตามถึงรายละเอียดของการทดลองดังกล่าว

มันเป็นคืนวันที่ 21 กุมภาพันธ์ ปี ค.ศ. 1901 ที่เกิดเหตุการณ์นั้นขึ้นเมื่อมองย้อนกลับมาจากตอนนี้—หลังจากผ่านมานานหลายปี—ผมตระหนักว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมันดูแปลกจนไม่น่าจะเป็นจริงไปได้มากขนาดไหน และบางครั้งก็อดสงสัยไม่ได้ว่าคุณหมอเฟินตันผู้ซราคิดผิดหรือเปล่าตอนที่เขาให้เหตุผลว่าสิ่งที่เกิดขึ้นนั้นเป็นผลจากจินตนาการอันตื่นเต้นมากเกินไปของตัวเอง ผมจำได้ว่าตอนนั้นคุณหมอเฟินตันรับฟังผมด้วยท่าปราณีและอดกลั้นอย่างที่สุดระหว่างผมเล่าให้เขาฟังถึงสิ่งที่เกิดขึ้น แต่

หลังจากนั้นเขากลับให้ยาระงับประสาทผมและจัดการให้ผมลาพักร้อนนาน
ครึ่งปีโดยเริ่มต้นตั้งแต่สัปดาห์ถัดมาเป็นต้นไป

คำคืนที่เกิดเหตุการณ์ดังกล่าวขึ้นนั้น ตัวผมอยู่ในภาวะร้อนรน
กระวนกระวายใจอย่างรุนแรง ด้วยแม้ว่าเขาจะได้รับการปฏิบัติดูแลเป็น
อย่างดีแค่ไหน โจ สเลเตอร์กำลังใกล้ตายเต็มทีอย่างไม่มีทางผิดพลาดเป็น
อย่างอื่นไปได้ บางทีอาจจะเป็นเพราะความคิดถึงอิสราเอลแห่งขุนเขาหรือ
บางทีอาจจะเป็นเพราะสภาพความสับสนอลหม่านในสมองเขาที่วิวัฒนาการ
รุนแรงมากขึ้นจนเกินกว่าร่างกายอันเฉื่อยชาของเขาจะแบกรับเอาไว้ได้ไหว
อีกต่อไป แต่ไม่ว่าสาเหตุจะเป็นเพราะอะไร เปลวไฟแห่งชีวิตในร่างกาย
เสื่อมโทรมนี้ก็กำลังริบหรี่จนมอดลงทุกที ในช่วงท้ายสเลเตอร์แสดงอาการ
ง่วงซึมก่อนจะหลับไปด้วยอาการกระสับกระส่ายระหว่างที่ความมืดเข้าปก
คลุม

ผมไม่ได้รีดเข็มขัดเสื้อประกับเอาไว้ตามปกติเวลาเขาเข้านอน ด้วย
ผมสังเกตเห็นว่าสเลเตอร์มีท่าอ่อนล้าเกินกว่าจะเป็นอันตรายใด ๆ ต่อให้เขา
ตื่นขึ้นมาพร้อมอาการคลุ้มคลั่งอีกสักครั้งก่อนสิ้นใจ แต่ผมไม่ลืมที่จะสวม
ปลายทั้งสองด้านของ ‘เครื่องวิทยุอวกาศ’ ของผมเข้ากับศีรษะของเขา
และของตัวเอง ด้วยความหวังลม ๆ แล้ง ๆ ว่าจะได้รับข้อความเป็นครั้งแรก
และครั้งสุดท้ายจากโลกแห่งฝันในช่วงระยะเวลาสั้น ๆ ที่เหลืออยู่ นอกจาก
พวกเราสองคนแล้ว ในห้องผู้ป่วยก็มีพยาบาลอีกหนึ่งคน: ผู้หญิงสมอง
ธรรมดาบ้าน ๆ เกินกว่าจะเข้าใจวัตถุประสงค์ของอุปกรณ์ของผมหรือจะคิด
ถามว่าผมกำลังทำอะไร เมื่อเวลาผ่านไปเรื่อย ๆ ผมเห็นศีรษะของเขาห้อย
พับลงอยู่ในท่าอันชวนอึดอัดระหว่างหลับ แต่ผมก็ไม่ได้ไปรบกวนอะไรเขา

ส่วนตัวผมเอง—ราวกับถูกซบกล่อมด้วยเสียงลมหายใจดังเป็นจังหวะ
สม่ำเสมอของชายร่างกายแข็งแรงผู้ใกล้ตายเต็มที—ก็คงจะมอยหลับไป
หลังจากตอนนั้นไม่นานนัก

ผมรู้สึกตัวตื่นขึ้นมาด้วยเสียงเพลงอันแสนหาหูที่เคล้าด้วยเนื้อเพลง
แปลก ๆ คอร์ด การสั่นสะเทือนและความปลาบปลื้มอันสอดประสานกัน
สะท้อนก้องอย่างเร้าร้อนอยู่บนมือทุกข้าง ขณะที่ปรากฏการณ์อันน่า
มหัศจรรย์แห่งความงามขั้นสูงสุดระเบิดบานอยู่ต่อหน้าสายตาอันพร่ามัว
ของผม กำแพง เสาและทับหลังที่ประกอบสร้างขึ้นจากเปลวไฟที่มีชีวิต
สดโชติช่วงอยู่รอบจุด ๆ หนึ่งที่ตัวผมเหมือนจะลอยอยู่กลางอากาศ สิ่ง
ปลูกสร้างเหล่านั้นช่างสูงใหญ่ตั้งตระหง่านขึ้นไปสู่หลังคาโดมโค้งอันวิจิตร
งดงามสุดจะพรรณนาที่ดูราวจะอยู่สูงขึ้นไปโดยไร้ที่สิ้นสุด สิ่งที่ผสมผสาน
อยู่กับสิ่งปลูกสร้างอันใหญ่โต โอ้อ่างสง่างาม—หรือจะเรียกได้ว่าผุดขึ้นแทน
สิ่งปลูกสร้างที่ว๊านเป็นบางครั้งบางคราวเหมือนภาพที่สลับแทรกขึ้นมาเวลา
เรามองผ่านกล้องคาไลโดสโคป—คือทิวทัศน์ของที่ราบกว้างใหญ่ หุบเขา
อันสวยงาม ภูเขาสูงตระหง่านและโถงถ้ำอันดึงดูดใจ แต่ละภาพที่ปรากฏ
ขึ้นมานั้นต่างสวยงามในทุก ๆ รายละเอียดที่ดวงตาของผมสามารถรับสัมผัส
ได้อย่างปลาบปลื้ม ไม่เพียงแค่นั้น ทุกภาพที่ปรากฏขึ้นมาต่างประกอบกัน
กลายเป็นรูปพรรณไร้สัณฐานราวอากาศธาตุที่สว่างไสวด้วยการรวมตัวอย่าง
สอดประสานเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันราวกับเป็นการรวมตัวกันทั้งในเชิงจิต
วิญญาณและในเชิงวัตถุธาตุ ในระหว่างที่ผมจ้องดูทิวทัศน์รอบตัวอยู่นั้น
ผมตระหนักว่าในสมองของผมมีกุญแจที่ไขสู่การเปลี่ยนแปลงอันน่าหลงใหล
ของทิวทัศน์ที่ว๊านนี้ ด้วยว่าแต่ละภาพที่ปรากฏขึ้นนั้นคือภาพที่จิตใจของผม

ปรารถนาจะได้เห็นมากที่สุด ท่ามกลางดินแดนแห่งสวรรค์ที่ว่่านี้ ผมดำรงอยู่ไม่ใช่ในฐานะของคนแปลกหน้า ด้วยว่าทุกสิ่งที่ได้เห็นและทุกเสียงที่ได้ยินนั้นต่างเป็นสิ่งที่คุ้นตาและคุ้นหูสำหรับผมทั้งสิ้น เป็นสิ่งที่เคยคุ้นมานั่นนานหลายอสงไขยแห่งกาลนิรันดร์ในอดีตที่ผ่านมาและจะเป็นเช่นนี้ต่อไปอีกหลายกัปหลายกัลป์ในอนาคตข้างหน้า

จากนั้นแสงอร่ามอันเจิดจรัสของพี่น้องแห่งแสงของผมก็เคลื่อนเข้ามาหาและมาสนทนากับผม—สนทนากันระหว่างวิญญาณต่อวิญญาณ—ผ่านการแลกเปลี่ยนความคิดอย่างสมบูรณ์แบบที่ดำเนินไปในความเงียบ ช่วงเวลานั้นคือช่วงเวลาแห่งชัยชนะที่กำลังใกล้เข้ามา เพราะนี่ไม่ใช่หรือคือช่วงเวลาเพื่อที่เพื่อนร่วมพงศ์พันธุ์ของผมจะได้หลบหนีจากพันธนาการอันน่าอับอายที่ผูกมัดเขาเอาไว้เป็นระยะ ๆ จะได้หลบหนีจากที่นี่ไปตลอดกาลในที่สุด และจะได้ไล่ตามผู้กดขี่อันน่าชิงชัง—ต่อไปให้ต้องไล่ตามไปจนถึงสุดขอบจักรวาล—เพื่อนำเพลิงแค้นคำฟ้าที่จะทำให้ดวงดาวทั้งหลายต้องสิ้นสะเทือนนี้ไปชำระสะสางกับมัน? พวกเราล่องลอยสนทนากันอยู่เช่นนั้นชั่วขณะหนึ่งก่อนที่ผมจะสังเกตว่าสภาพของวัตถุต่าง ๆ รอบตัวเราเริ่มจะพร่ามัวและจางลงเล็กน้อย ราวกับว่าพลังอำนาจจะไร้อำนาจอย่างกำลังเรียกตัวผมกลับสู่โลก...ที่ที่ผมต้องการไปน้อยที่สุด ตัวตนแห่งแสงที่สนทนากับผมอยู่ดูเหมือนจะสัมผัสได้ถึงการเปลี่ยนแปลงที่ว่าเช่นกันด้วยเขาค่อย ๆ นำการสนทนาไปสู่บทสรุปและเตรียมตัวที่จะแยกย้ายไปจากตรงนี้โดยค่อย ๆ หายตัวไปจากคลองสายตาของผมด้วยอัตราที่เชื่องช้ากว่าการจางลงของวัตถุอื่น ๆ รอบตัวเล็กน้อย พวกเราแลกเปลี่ยนความคิดกันอีกสองสามอย่างและผมก็รู้ตัวว่าตัวตนแห่งแสงและตัวผมนั้นกำลังถูกเรียกกลับคืนสู่ที่

พันธุนาการ แม้ว่าในสายตาของพี่น้องแห่งแสงของผมแล้วนี่จะเป็นครั้งสุดท้ายที่ผมต้องกลับไปสู่ที่นั่น เปลือกนอกอันน่าสงสารที่พันธุนาการผมไวกบนโลกเกือบจะถึงจุดสิ้นสุดของมันแล้วและในเวลาอีกไม่ถึงชั่วโมง เพื่อนร่วมพงศ์พันธุ์ของผมจะเป็นอิสระที่จะไล่ตามผู้กดขี่ไปตามทางข้างเผือกและข้ามพันดวงดาวทั้งหลายเพื่อไล่ตามมันไปจนถึงขอบเขตแห่งอนันตกาล

ความรู้สึกสุดท้ายที่ผมสัมผัสได้จากฉากของโลกแห่งแสงที่กำลังจางลงเรื่อย ๆ ถูกค้นสลับด้วยอาการสะดุ้งตื่นขึ้นจากการม่อหลับอันน่าอัศจรรย์ ก่อนที่ผมจะยึดตัวขึ้นนั่งตรง ๆ บนเก้าอี้เมื่อเห็นร่างที่ใกล้ตายบนที่นอนกำลังขยับตัวน้อย ๆ อย่างอืดเอื้อน เห็นได้ชัดว่าโจ สเลเตอร์กำลังจะตื่นแม้ว่านั่นน่าจะเป็นการตื่นขึ้นมาเป็นครั้งสุดท้ายของเขาก็ตาม ในระหว่างที่ผมพิจารณาสเลเตอร์อย่างใกล้ชิดมากขึ้น ผมก็สังเกตเห็นแก้มที่เคยซีดเซียวของเขาปรากฏสีสัณระเรื่ออย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน ริมฝีปากของเขาก็ดูจะแน่นหนากว่าปกติด้วยเช่นกันราวกับจะด้วยอิทธิพลของตัวตนอะไรสักอย่างที่แข็งแกร่งกว่าตัวสเลเตอร์ ท้ายที่สุดแวตังก็รีบฉวยชัดขึ้นมาบนทั้งใบหน้าของสเลเตอร์ระหว่างที่ศีรษะของเขาสาบไปมาด้วยอาการกระสับกระส่ายทั้งสองต่ายยังปิดอยู่

ผมไม่ได้ปลุกนางพยาบาลที่หลับอยู่ขึ้นมาหากแต่หันไปปรับแถบที่คาดศีรษะที่หลุดหลวมเล็กน้อยของอุปกรณ์ ‘วิทย์’ กระแสจิตของผมด้วยตั้งใจที่จะดักจับข้อความใด ๆ ที่สิ่งมีชีวิตในฝันอาจจะส่งมาเป็นครั้งสุดท้ายก่อนจากลา ทันใดนั้นเองใบหน้าของสเลเตอร์ก็หันมาทางทิศที่ผมนั่งอยู่ก่อนจะลืมตาโพล่งและทำให้ผมได้แต่จ้องนิ่งด้วยความประหลาดใจกับสิ่งที่ผมได้เห็น ชายที่ครั้งหนึ่งคือโจ สเลเตอร์—มนุษย์ผู้เสื่อมโทรมจากภูเขา

แคทสกีล—กำลังจ้องหน้าผมด้วยสองตาที่เบิกกว้างวาววับ ด้วยแก้วตาสีฟ้าที่ส่องประกายอย่างลึกลับ ในแวตาคู่นั้นไม่ปรากฏทั้งร่องรอยแห่งความบ้าคลั่งหรือความเสื่อมทราม และผมรู้สึกได้อย่างไม่ต้องสงสัยเลยว่า เบื้องหลังใบหน้าที่ผมกำลังสบตาด้วยอยู่นี้มีดวงจิตผู้รู้คิดด้วยสติปัญญาขั้นสูงแฝงอยู่

ในช่วงจังหวะหัวเลี้ยวหัวต่อนี้ สมองของผมก็ตระหนักถึงอิทธิพลบางอย่างจากภายนอกที่กำลังกระทำการต่อมันอย่างต่อเนื่อง ผมหลับตาลงเพื่อรวบรวมสมาธิความคิดให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้นและได้รับรางวัลตอบแทนเป็นความรู้แจ้งว่าข้อความทางจิตที่ผมค้นหาอย่างยาวนานได้ถูกส่งมาถึงผมแล้วในที่สุด แต่ละชุดความคิดที่ถูกถ่ายทอดมาประกอบก่อตัวขึ้นอย่างรวดเร็วในสมองผม และแม้ว่าในกระบวนการสื่อสารนั้นจะไม่ได้มีการนำภาษาใด ๆ มาใช้เลยก็ตาม สมองของผมดูจะคุ้นเคยและเชี่ยวชาญกับการเชื่อมโยงแนวคิดและการแสดงออกเป็นคำพูดเข้าด้วยกันมากเสียจนเหมือนกับว่ามันกำลังได้รับข้อความทางจิตในรูปภาษาอังกฤษธรรมดา

“ใจ สเลเตอร์ตายแล้ว” ผมตะลึงตัวแข็งไปถึงแก่นวิญญูณเมื่อได้ยินเสียงผ่านตัวแทนที่อีกฟากของกำแพงแห่งนิทรา ดวงตาผมเบิกโพลงและหันไปมองร่างที่นอนอยู่บนเก้าอี้นอนด้วยสายตาสยองขวัญผสมอยากรู้อยากเห็น แต่แก้วตาสีฟ้าคู่นั้นก็ยังคงจับจ้องนิ่งอยู่ที่ผมด้วยสายตาสงบนิ่งเช่นเดียวกับสีหน้าชาญฉลาดที่ยังคงฉายชัดอยู่บนใบหน้านั้น “ดีแล้วที่เขาตายเสียได้เพราะว่าเขาไม่เหมาะสมที่จะแบกรับสติปัญญาของสิ่งมีชีวิตระดับจักรวาล ร่างกายที่หยาบช้าของเขาไม่สามารถดำเนินกระบวนการปรับเปลี่ยนที่จำเป็นระหว่างสภาวะแห่งชีวิตอันไร้ตัวตนกับสภาวะแห่งชีวิต

บนดาวเคราะห์ได้ ตัวเขามีความเป็นสัตว์มากเกินไป ความเป็นมนุษย์น้อยเกินไป แต่กระนั้นก็ด้วยความบกพร่องของเขานี้แหละที่ทำให้เธอได้มาค้นพบเรา เพราะว่าดวงวิญญาณแห่งจักรวาลและดวงวิญญาณแห่งดาวเคราะห์นั้นไม่ควรจะได้ต้องพบเจอกัน เขาผู้นี้เป็นความทรมานและคุกรุ่นประจำวันของเรามาเป็นระยะเวลานานกว่าสี่สิบสองปีบนโลกของเธอ

“เราคือสิ่งมีชีวิตที่เธอจะกลายไปเป็นภายใต้อิสรภาพจากการหลับใหลโดยไร้ความฝัน เราคือพี่น้องแห่งแสงของเธอและเราได้ล่องลอยไปด้วยกันกับเธอในหุบเขาอันสว่างโชติช่วง เราไม่ได้รับอนุญาตให้บอกตัวเธอในยามตื่นว่าผู้ใช้ชีวิตบนโลกทราบถึงตัวตนที่แท้จริงของเธอ แต่พวกเราต่างเป็นผู้ท่องเที่ยวในห้วงอวกาศอันกว้างใหญ่และเป็นนักเดินทางผ่านหลายยุคหลายกาลสมัย ปีหน้าเราอาจจะไปอาศัยอยู่ในอียิปต์ในยุคที่เธอเรียกว่ายุคโบราณ หรืออาจจะไปอาศัยอยู่ในอาณาจักรชั้นชั้น¹⁷ อันโหดร้ายที่จะถือกำเนิดขึ้นมาในอีกสามพันปีให้หลังจากนี้ เธอและเราได้ล่องลอยผ่านพิภพทั้งหลายที่โคจรรอบดาวดวงแก้วสีแดง¹⁸ และอาศัยอยู่ในร่างของแมลงนักปราชญ์ผู้คืบคลานอย่างภาคภูมิเหนือดวงจันทร์ดวงที่สี่ของดาวพฤหัสบดีบนโลกข้างรู้ร้นน้อยนิดเหลือเกินเกี่ยวกับชีวิตและขอบเขตของมัน! แต่ก็นั่นละว่ามันควรได้รู้เพียงเล็กน้อยแค่นี้ก็เพื่อความสงบสุขทางใจของมัน!

“ส่วนเรื่องของผู้กดขี่เราไม่อาจบอกเล่าได้ พวกเธอบนโลกได้ตระหนักถึงการดำรงอยู่ในที่อันไกลโพ้นของมันโดยไม่รู้ตัวและด้วยความไม่รู้ นั้นพวกเธอได้ตั้งชื่อให้กับตัวตนแห่งแสงที่กำลังหลบหนีว่า ‘อัลกอล: ดาว

¹⁷ อาณาจักรในอนาคตจากจินตนาการของ เอช. พี. เลิฟคราฟท์ มีลักษณะคล้ายวัฒนธรรมจีน

¹⁸ หมายถึงดาวอาร์คทูรุส (Arcturus)

ปีศาจ’¹⁹ การได้เผชิญหน้าและเอาชัยจากผู้กดขี่ตนนี้คือสิ่งที่เราเพียรพยายามอย่างไร้ผลมาหลายกัป แต่กลับถูกเหนี่ยวรั้งเอาไว้ด้วยร่างกายอันเป็นดั่งเครื่องพันธนาการนี้ คืนวันนี้ เราจักนำเทพพิณท์และเพลิงแค้นแห่งหายนะไปสู่มัน จงเฝ้าดูเราบนท้องฟ้าใกล้กับตำแหน่งของดาวปีศาจ

“เราไม่อาจพูดอะไรได้อีกแล้วด้วยร่างกายของโจ สเลเตอร์กำลังเย็นเยียบและแข็งตัวขึ้นเรื่อย ๆ และสมองอันหยาบกระด้างของเขายุคสันตะเหือนตามความต้องการของเรา เธอเป็นเพื่อนเพียงคนเดียวของเราบนดาวดวงนี้ เป็นวิญญาณดวงเดียวที่สัมผัสเราได้และแสวงหาเราจากภายในร่างกายอันน่าอัปลักษณ์ที่นอนอยู่บนเก้าอี้นอนหลังนี้ สองเรารู้จักได้พบกันอีกครั้ง บางทีอาจจะในสายหมอกที่ส่องประกาย ณ ปลายดาบของโอไรอัน²⁰ บางทีอาจจะบนที่ราบสูงอันเยือกเย็นในเอเชียยุคก่อนประวัติศาสตร์ บางทีอาจจะในความฝันที่จำไม่ได้ในคืนนี้ บางทีอาจจะในรูปลักษณะอื่นใดในอีกหนึ่งกับหลังจากนี้ ในยามที่สุริยะจักรวาลถูกกวาดล้างสิ้นไปแล้ว”

พอถึงตอนนี้คลื่นความคิดก็หยุดลงอย่างกะทันหัน แก้วตาสีฟ้าของนักฝัน—หรือผมควรจะเรียกว่าคนตายดินะ? —เริ่มเปลี่ยนเป็นชุ่นขาว ผม

¹⁹ Algol, the Demon-Star ดาวอัลกอลเป็นดาวดวงหนึ่งในกลุ่มดาวเพอร์ซิอัส ซึ่งตั้งอยู่ระหว่างกลุ่มดาวแคสซิโอเปียกับกระจุกดาวลูกไก่ ดาวอัลกอลเป็นดาวแปรแสง: ดาวฤกษ์ที่มีการเปลี่ยนแปลงความสว่างขึ้นลงจากการที่ดาวเกิดการพองตัวและยุบตัวสลับกัน ดาวสองดวงในระบบโคจรรอบกันและบดบังกัน เป็นต้น ดาวอัลกอลเป็นดาวแปรแสงอุปราคา คือมีดาวสองดวงที่ความสว่างไม่เท่ากัน โคจรรอบกันและบดบังกัน ชื่อดาวอัลกอล กร่อนมาจากคำว่า ราส์อัลกูล (Ra's al Ghul) ภาษาอาหรับที่แปลว่าหัวของปีศาจ สื่อถึงหัวของเมดูซา นางกอร์กอนผู้ถูกเพอร์ซิอัสสังหารด้วยการตัดศีรษะและนำศีรษะของนางติดตัวไปด้วย

²⁰ Orion's Sword ในกลุ่มดาวนายพราน จากกลุ่มดาวสามดวงเรียงกันที่เรียกว่า เข็มขัดของนายพราน (Orion's Belt) จะมีดาวอยู่กระจุกหนึ่งเรียกว่า ดาบของนายพราน (Orion's Sword)

เดินไปที่เก้าอี้นอนด้วยอาการกึ่งมึนงงและคว้าข้อมือของเขามาจับชีพจรแต่สัมผัสได้แค่เนื้อหนังที่เย็นเยียบ แข็งเกร็งและไร้ชีพจร สองแก้มที่เคยแดงเรื่อกลับเป็นซีดเขียวตามเดิม ริมฝีปากบวมหนาอ้าค้างเผยให้เห็นซี่ฟันเน่าผุอย่างน่าขยะแขยงของนายคนทรมานใจ สเลเตอร์ ผมตัวสั้น ดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมใบหน้าอัปลักษณ์นั้นเอาไว้ก่อนหันไปปลุกนางพยาบาล จากนั้นผมเดินออกจากห้องผู้ป่วยกลับไปห้องพักของตัวเองเงียบ ๆ อยู่ ๆ ผมก็เกิดความรู้สึกประหลาดใจที่หาที่มาไม่ได้ที่จะได้นอนหลับสักตื่นขึ้นมาทันทีทันใดนอนหลับฝันถึงอะไรสักอย่างที่ผมไม่ควรจะจดจำได้

จุดสุดยอดของเรื่องอย่างนั้นหรือ? เรื่องราวธรรมดาสามัญทางวิทยาศาสตร์เรื่องใดที่จะสามารถส่งเสริมผลลัพธ์เชิงสำนวนโวหารจากเรื่องเล่าข้างต้นได้? ผมก็แค่นำเสนอเรื่องราวบางประการที่ในสายตาของผมแล้วคือข้อเท็จจริง ส่วนพวกคุณจะตีความมันอย่างไรนั้นก็แล้วแต่พวกคุณอย่างที่ผมได้ยอมรับเอาไว้แล้วในตอนต้น เจ้านายของผม—คุณหมอเฟินตัน—ปฏิเสธว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่ผมเล่าให้เขาฟังนั้นไม่ใช่เรื่องจริง คุณหมอเฟินตันสาบานว่าผมก็แค่ล้มป่วยลงด้วยภาวะความเครียดทางประสาทและจำเป็นต้องได้หยุดพักยาว ๆ โดยได้รับค่าจ้างเต็มจำนวนสักช่วงหนึ่งซึ่งเขาได้จัดการเชื่อนอนุมัติให้ผมอย่างใจกว้าง เขาบอกต่อผมโดยยกเกียรติยศแห่งวิชาชีพเป็นเครื่องรับประกันว่า โจ สเลเตอร์ก็เป็นเพียงผู้ป่วยด้วยโรคหวาดระแวงเกรดต่ำและเรื่องราวอันแสนมหัศจรรย์ที่เขาเพ้อเอาไว้ นั้นคงจะมาจากนิทานพื้นบ้านที่ถ่ายทอดกันมาอย่างหยาบ ๆ และวนเวียนอยู่ได้แม้แต่ภายในชุมชนของผู้คนแสนเสื่อมโทรมเหล่านั้น คุณหมอเฟินตันบอกเรื่องทั้งหมดนี้ต่อผม แต่กระนั้นผมกลับไม่อาจลืมเลือนสิ่งที่ผมเห็นใน

คืนถัดมาหลังจากสเลเตอร์เสียชีวิตไปแล้วได้เลย เพื่อว่าคุณอาจจะคิดว่าผมเป็นพยานที่ลำเอียงอยู่สักหน่อย พยานหลักฐานชิ้นสุดท้ายนี้จึงควรถูกเพิ่มเข้ามาด้วยถ้อยคำของคนอื่นนอกจากผม ซึ่งนี่อาจจะเป็นจุดสุดยอดของเรื่องที่คุณคาดหวังก็ได้ ผมขออ้างถึงคำอธิบายเกี่ยวกับ ‘โนวาเพอร์ซี’²¹ ที่ยกมาแบบคำต่อคำจากหน้ากระดาษที่เขียนโดยบุคคลผู้ทรงอิทธิพลทางด้านดาราศาสตร์อย่างศาสตราจารย์ การ์เร็ต พี. เซอร์วิสส์ ความว่า

“เมื่อวันที่ 22 กุมภาพันธ์ ปี ค.ศ. 1901 ดาวดวงใหม่อันน่าพิศวงได้ถูกค้นพบโดยดอกเตอร์แอนเดอร์สันแห่งเอดินบะระในตำแหน่งไม่ห่างจากดาว อัลกอลมากนัก ไม่เคยมีดาวดวงใดปรากฏอยู่ที่ตำแหน่งดังกล่าวมาก่อนเลย ภายในช่วงระยะเวลาเพียงยี่สิบสี่ชั่วโมง ดาวแปลกหน้าได้ทวีความสว่างมากเสียจนสว่างกว่าดาวคาเพลลา²² ในช่วงประมาณหนึ่งถึงสองสัปดาห์ให้หลังดาวดวงนี้กลับจางลงอย่างเห็นได้ชัด และในระยะเวลาเพียงไม่กี่เดือนให้หลังมันได้จางลงจนแทบจะไม่สามารถสังเกตเห็นได้ด้วยตาเปล่า”

เลิฟคราฟท์เขียน อีกฟากของกำแพงแห่งนิทรา (*Beyond the Wall of Sleep*) ในปี ค.ศ. 1919 และได้รับการตีพิมพ์ครั้งแรกในวารสาร

²¹ Nova Persei นวดารา (Nova) ที่ปรากฏขึ้นในกลุ่มดาวเพอร์ซิอัส

²² Capella เป็นดาวฤกษ์ที่สว่างที่สุดในกลุ่มดาวสารถี และเป็นดาวที่สว่างที่สุดลำดับที่ 11 บนท้องฟ้า

สมัครเล่น *Pines Cone* ฉบับเดือนตุลาคม 1919 และได้ตีพิมพ์ซ้ำอีกครั้ง
ในนิตยสาร *Weird Tales* ฉบับเดือนมีนาคม 1938

เลิฟคราฟท์เคยกล่าวว่า เรื่องนี้ได้รับแรงบันดาลใจจากบทความใน
หนังสือพิมพ์นิวยอร์ก ทรินูนที่อ้างถึงรายงานของตำรวจที่กล่าวถึงครอบครัว
คนเถื่อนจากภูเขาแคทสกีที่มีชื่อว่าสเลเตอร์หรือสลาห์เตอร์

From Beyond จากอีกฟาก

การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในตัวเพื่อนรักของผม — ครอว์ฟอร์ด ทิลลิงกาสท์—นั้นมันช่างน่าขนลุกขนพองเกินจินตนาการ ผมไม่ได้เจอกับเขาเลยนับตั้งแต่วันนั้นเมื่อสองเดือนครึ่งที่แล้วตอนที่เขาเล่าให้ผมฟังว่า เป้าหมายของงานวิจัยทางด้านฟิสิกส์และอภิปรัชญาของเขาคืออะไร นับจากตอนที่เขาตอบสนองต่อข้อซักถามที่เกิดจากความเกรงขามอันเกือบจะเข้าขั้นความสะพรึงกลัวของผมด้วยการขับไล่ผมออกจากบ้านที่ใช้เป็นห้องปฏิบัติการของเขาด้วยความเกรี้ยวกราดราวคลุ้มคลั่ง ตั้งแต่นั้นมาผมก็ได้ข่าวแค่ว่าเขาใช้เวลาส่วนใหญ่ซึ่งตัวเองอยู่ในห้องทดลองใต้หลังคาอยู่กับไอ้เครื่องจักรกลไฟฟ้าต้องสาปอันนั้น วัน ๆ แทบไม่กินอะไรและผลักไส แม้แต่พวกคนรับใช้ไม่ให้เข้าไปยุ่งย่ามกับเขา แต่ผมไม่เคยคิดเลยว่าช่วงเวลาสั้น ๆ เพียงแค่สิบสัปดาห์จะสามารถสร้างการเปลี่ยนแปลงและความพิกลพิการต่อมนุษย์คนไหนได้มากถึงเพียงนี้ มันไม่ใช่ภาพอันน่าอภิรมย์เลยสักนิดในการที่ได้เห็นชายร่างอ้วนท้วนสีกคนกลับผ่ายผอมลงไปอย่างฉับพลัน และภาพที่เห็นมันยิ่งแย่ถึงขั้นสุดตอนที่เนื้อหนังหย่อนยาน

ของชายคนนั้นเปลี่ยนเป็นสีเหลืองหรือสีเทา หลุมตาลีโหลแต่ดวงตากลับเปล่งประกายอย่างประหลาด หน้าผากยับย่นเห็นเส้นเลือดขึ้นเป็นเส้นและสองมือที่สั่นกระตุกอยู่ตลอดเวลา นอกจากสภาพร่างกายอันดูไม่ได้แล้วสารรูปของเขาก็รุ่งร้งนาร้างเกียจไม่แพ้กัน ทั้งเครื่องแต่งกายที่ไม่เป็นระเบียบ เส้นผมสีดำโคนหงอกขาวชี้ฟูยุ่งเหยิง และหนวดเคราที่ขึ้นรกรั้มนบนใบหน้าที่ครึ่งหนึ่งเคยได้รับการดูแลโกนเกลี้ยงเป็นอย่างดี ผลรวมของภาพลักษณ์ที่เห็นมันน่าตื่นตะลึงไม่ใช่น้อย แต่นั่นแหละคือสารรูปของครอว์ฟอร์ด ทิลลิงกาสท์ในคืนที่ผมกลับมาเคาะประตูหน้าบ้านเขาหลายสัปดาห์หลังจากที่ถูกเขาขับไล่ไสส่งและหลังจากที่ผมได้รับจดหมายข้อความไม่ปะติดปะต่อกันจากเขา นั่นแหละคือสารรูปราวผีตายซากของเขาตอนที่มาเปิดประตูรับผมด้วยร่างกายที่สั่นสะท้าน ประคองเทียนไว้ในมือระหว่างนั้นสายตาก็กลอกกลิ้งมองข้ามไหล่อยู่ตลอดเวลาราวกับว่าเขากำลังหวาดกลัวต่ออะไรสักอย่างที่ยังมองไม่เห็นในบ้านเดี่ยวอันเก่าแก่ที่ตั้งอยู่ลึกเข้าไปจากถนนเบนโวลนต์พอสสมควร

การที่ครอว์ฟอร์ด ทิลลิงกาสท์ได้มีโอกาสศึกษาด้านวิทยาศาสตร์และปรัชญานั้นคือสิ่งผิดพลาด หัวข้อเหล่านี้ควรถูกสงวนไว้สำหรับผู้ศึกษาผู้เยือกเย็นและรู้จักตัดอารมณ์ความรู้สึกส่วนตัวออกไปได้ ด้วยว่าศาสตร์สองสาขานี้นำเสนอสองผลลัพธ์อันปลายนาน่าเศร้าพอ ๆ กันให้กับใครสักคนผู้มีความรู้สึกอันรุนแรงและเน้นลงมือทำมากกว่าคิด: ผลลัพธ์แรกคือความสิ้นหวังหากเขาประสบความสำเร็จล้มเหลวในการแสวงหา อีกผลลัพธ์คือความสยดสยองอย่างไม่อาจจะบรรยายได้และไม่อาจจินตนาการถึงหากเขาประสบความสำเร็จ ครอว์ฟอร์ด ทิลลิงกาสท์เคยเป็นเหยื่อของความ

ล้มเหลว ความโดดเดี่ยวและความเศร้าโศก แต่หนนี้ผมรู้—รับรู้ด้วยความรู้สึกหวาดกลัวจนต้องไล่ป่วนป่วนของตัวเอง—ว่าหนนี้เขาเป็นเหยื่อของความสำเร็จ ผมเคยเตือนเขาไปแล้วเมื่อสิบสัปดาห์ก่อนตอนที่เขาโผล่ขึ้นมาเกี่ยวกับสิ่งที่เขารู้สึกว่าตัวเองกำลังจะค้นพบ ทิลลิงกาสท์พละมหน้าแดงอย่างตื้นตันด้วยเสียงแหลมสูงผิดธรรมชาติที่กระนั้นก็ยังผสมแว่วอวตภูมิตามปกติของเขา

“เรารู้อะไรบ้าง” ทิลลิงกาสท์ว่า “เกี่ยวกับโลกและจักรวาลรอบตัวเรา เครื่องมือที่เรามิใช่เพื่อรับสัมผัสร่องรอยใด ๆ ของสิ่งเหล่านั้นมันช่างน้อยจนน่าขันและความเข้าใจที่เรามิเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัวเราช่างจำกัดคับแคบอย่างไม่มีที่สิ้นสุด เราเห็นสิ่งต่าง ๆ ได้แต่เฉพาะจากมุมมองที่เราถูกสร้างขึ้นมาให้สามารถมองเห็นสิ่งเหล่านั้นได้เท่านั้นและเราไม่สามารถรับรู้ธรรมชาติที่แท้จริงของสิ่งเหล่านั้นได้เลย ด้วยประสาทสัมผัสทั้งห้าอันแสนอ่อนแอ เราสร้างทำเป็นเข้าใจจักรวาลอันสลับซับซ้อนอย่างไรขอบเขต แต่ถึงอย่างนั้นสิ่งมีชีวิตอื่นที่มีประสาทสัมผัสกว้างขวางกว่าเข้มแข็งกว่าหรือแตกต่างไปจากเราอาจจะไม่เพียงมองเห็นสิ่งต่าง ๆ แตกต่างไปจากที่เรามองเห็นได้เพียงอย่างเดียว แต่ยังอาจจะสามารถมองเห็นและศึกษาโลกของสสาร พลังงานและชีวิตที่อยู่ใกล้เคียงแค่เอื้อมแต่กระนั้นกลับไม่มีวันตรวจจับได้ด้วยสัมผัสรับรู้ที่เรามิ ผมเชื่อมาตลอดว่าโลกอันแปลกประหลาดที่ไม่มีวันเข้าถึงได้มันอยู่ใกล้ตัวเรามาก ๆ และในตอนนั้นผมเชื่อว่าผมได้พบหนทางที่จะทำลายกำแพงที่ขวางกั้นโลกใบนั้นอยู่ลงได้แล้ว ผมไม่ได้ล้อเล่นนะ ภายในระยะเวลาสี่สิบสี่ชั่วโมง เจ้าเครื่องจักรที่ตั้งอยู่ใกล้กับโต๊ะตัวนั้นจะสร้างคลื่นที่ไปกระตุ้นการทำงานของ

อวัยวะรับสัมผัสอันมนุษย์ไม่เคยรู้จักมาก่อนซึ่งดำรงอยู่ในกายมนุษย์ในสภาพที่ฝ่อลีบหรืออวัยวะเหลือค้าง²³ คลื่นจากเครื่องจักรเครื่องนี้จะเปิดเผยให้เราเห็นทิวทัศน์ใหม่ ๆ มากมายที่มนุษย์ไม่เคยรู้จักมาก่อนและสิ่งต่าง ๆ อันไม่เป็นที่รู้จักที่เทียบไม่ได้เลยกับสิ่งใด ๆ ที่เราพิจารณาว่าเป็นสิ่งมีชีวิต อินทรีย์ เราจะได้เห็นกันว่าพวกสุนัขมันหอนใส่อะไรในตอนกลางคืนและอะไรที่ทำให้พวกแมวทำหูตึงหลังเที่ยงคืน เราจะได้เห็นสิ่งเหล่านี้และสิ่งอื่น ๆ ที่ไม่มีสิ่งมีชีวิตที่หายใจได้เคยเห็นมาก่อน เราจักนำกาล อวกาศและมิติทั้งหลายมาวางเหลื่อมซ้อนกันและเราจะได้มองลงไปสู่ฐานรากแห่งการสร้างสรรค์โดยไม่ต้องขยับร่างกายเลยสักนิดเดียว”

ในตอนที่ได้ยินทิลลิงกาสท์พูดเรื่องเหล่านี้ ผมตกท่วงเขาไปด้วยว่าผมรู้จักเขาดีเกินไปจนรู้สึกตกใจกลัวแทนที่จะเป็นขบขันในคำพูดของเขา แต่ตอนนั้นเขากำลังหมกมุ่นเข้าขั้นคลุ้มคลั่งกับเรื่องนี้และจึงเฉดหัวไล่ผมออกจากบ้านเขา ในตอนนี้เขาไม่ได้คลุ้มคลั่งน้อยกว่าเดิมเท่าใดนัก แต่ความปรารถนาที่จะได้ระบายออกมานั้นเอาชนะความไม่พอใจของเขาและทิลลิงกาสท์จึงเขียนจดหมายหาผมอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ด้วยลายมือที่ผมแทบจำแนกไม่ออก ในตอนที่ผมเดินเข้าไปในบ้านของเพื่อนผมที่อยู่ ๆ ก็เหมือนจะกลายร่างเป็นการก่อยลตัวสั้นจิ้งกตัวหนึ่ง ผมรู้สึกเหมือนติดเชื้ความสยองขวัญอะไรสักอย่างที่ดูเหมือนแอบแฝงอยู่ในทุกเหลี่ยมมุมใต้เงามืดของตัวบ้าน บรรดาคำพูดและความเชื่อทั้งหลายที่ทิลลิงกาสท์พล่ามพรรณนาให้ผมฟังเมื่อสิบห้าปีที่แล้วดูเหมือนจะปรากฏร่างมีตัวตนอยู่ใน

²³ อวัยวะที่เหลือค้างจากกระบวนการวิวัฒนาการที่ในปัจจุบันได้ลดหน้าที่การทำงานลงหรือไม่ได้ทำหน้าที่อะไรแล้ว เช่น ไม้ตั้ง กระดุกก้นกบ เป็นต้น

ความมืดที่อยู่เลยรัศมีวงกลมน้อย ๆ ของแสงเทียน ขณะที่เสียงพูดที่เปลี่ยนเป็นกลวงโบ้ของเจ้าบ้านก็ทำให้ผมใจไม่ดีหันเข้าไปใหญ่ ผมอยากให้มีพวกคนรับใช้อยู่ในบ้านบ้างและไม่รู้สักขอบใจเลยสักนิดตอนที่ทิลลิงกาสท์บอกว่าพวกคนใช้ออกไปกันหมดเมื่อสามวันก่อน มันดูน่าแปลกที่แม้แต่ตาเผ่าเกรกอรีจะทิ้งเจ้านายของเขาไปโดยไม่มาบอกกล่าวเพื่อนสนิทของเขาอย่างผม เพราะเกรกอรีนี่แหละคือคนที่คอยแจ้งข่าวสารเกี่ยวกับทิลลิงกาสท์ให้ผมรู้หลังจากที่ผมโดนเขาไล่ออกจากบ้านด้วยความโกรธ

แต่ในไม่ช้าความโกรธทั้งหมดของผมก็ถูกแทนที่ด้วยความอยากรู้อยากเห็นและความสงสัยที่เพิ่มพูนขึ้นเรื่อย ๆ เรื่องว่าครอว์ฟอร์ด ทิลลิงกาสท์ต้องการอะไรจากผม ผมก็ได้แค่เดา แต่ข้อที่ว่าเขามีความลับหรือการค้นพบอันยิ่งใหญ่อะไรสักอย่างจะบอกผม ผมไม่สงสัยเลย ก่อนหน้านี้ผมเคยทักท้วงการสอดรู้สอดเห็นอย่างผิดธรรมชาติในเรื่องเหนือจินตนาการ แต่ในตอนนีเมื่อเขาประสบความสำเร็จอย่างชัดเจนในระดับหนึ่ง ผมก็อดรู้สึกตื่นเต้นตามเขาไปด้วยไม่ได้ แม้จะเป็นความตื่นเต้นที่ผสมด้วยความสยองขวัญเมื่อเห็นราคาค่างวดของชัยชนะที่ปรากฏเบื้องหน้า ผมเดินตามแสงเทียนที่โยนตัวขึ้นลงอยู่ในมือที่สั่นเทาของร่างที่ดูเหมือนภาพล้อเลียนของมนุษย์ขึ้นไปตามความมืดอันว่างเปล่าในบ้าน ดูเหมือนว่ากระแสไฟฟ้าของทั้งบ้านจะถูกตัดทิ้งไปและพอผมถามผู้นำทางเขาก็ตอบว่าต้องทำเช่นนั้นด้วยสาเหตุจำเป็น

“มันจะมากเกินไป...ผมไม่กล้า” เขาตอบด้วยเสียงพึมพำ ผมตั้งใจ

สังเกตเป็นพิเศษกับนิสัยอย่างใหม่ของเขาในการพูดด้วยเสียงพึมพำเช่นนี้ เพราะว่ามันไม่เหมือนตัวเขาเลยที่จะพูดเหมือนคุยกับตัวเองคนเดียวแบบนี้ พวกเราเดินขึ้นไปสู่ห้องทดลองที่อยู่ในห้องใต้หลังคาและผมก็สังเกตเห็นว่า เจ้าเครื่องจักรกลไฟฟ้าอันน่ารังเกียจอันนั้นส่งแสงเรือง ๆ สีม่วงอุบาทว์ อูจาดนัยน์ตาออกมาอยู่ตลอดเวลา เครื่องจักรอันนั้นเชื่อมเข้ากับแบตเตอรี่ เคมีพลังสูงชุดหนึ่ง แต่ดูเหมือนว่าจะไม่ได้กำลังรับกระแสไฟฟ้าจากแบตเตอรี่ เพราะผมจำได้ว่าในระหว่างการทดลองเจ้าเครื่องจักรนี้จะส่งเสียง กึกกัก ๆ และครางหึ่ง ๆ เวลามันทำงาน พอถามไปทิลลิงกาสท์ก็จิ้มงำตอบ กลับมาว่าแสงเรืองที่ส่องสว่างอยู่ตลอดเวลา นั้นไม่ใช่ผลจากพลังไฟฟ้าในแง่ใด ๆ ที่ผมจะสามารถทำความเข้าใจได้ทั้งสิ้น

ตอนนี้ทิลลิงกาสท์พาผมไปนั่งใกล้ ๆ เจ้าเครื่องจักรที่ว่าซึ่งตั้งอยู่ทางขวามือของผม ก่อนจะเปิดสวิตช์ที่อยู่ตรงไหนสักแห่งใต้กระจุกหลอดแก้ว ด้านบนสุดของตัวเครื่อง เสียงกึกกัก ๆ ตามปกติดังขึ้นและดังขึ้นเรื่อย ๆ จนกลายเป็นเสียงร้องหวีดหวิวก่อนจะเจียบลงเหลือเพียงเสียงครางหึ่ง ๆ เบาจนแทบจะไม่ได้ยิน ในระหว่างนั้นแสงเรือง ๆ จากตัวเครื่องทวีความสว่างเจิดจ้ามากยิ่งขึ้น ก่อนจะลดลงไปกลายเป็นสีอ่อนสุดขีดหรือสีผสมอะไรสักอย่างที่ผมไม่อาจนึกชื่อออกหรือหาคำอธิบายได้ ตลอดเวลานั้นทิลลิงกาสท์เฝ้าจับตาดูผมและสังเกตเห็นถึงความงงงวยของผม

“คุณรู้หรือเปล่าว่านี่คืออะไร” เขากระซิบถาม “นี่คือแสงอัลตราไวโอเล็ต” ทิลลิงกาสท์หัวเราะเบา ๆ เมื่อเห็นท่าทางประหลาดใจของผม “คุณคิดว่าอัลตราไวโอเล็ตเป็นช่วงแสงที่มองไม่เห็นสินะ ซึ่งมันก็เป็น

เช่นนั้นแหละ แต่ตอนนี้คุณสามารถมองเห็นมันและสิ่งอื่น ๆ อีกมากมายที่มองไม่เห็นได้ด้วยตาเปล่าได้แล้วในตอนนี่”

“ตั้งใจฟังผมให้ดี! ลำแสงจากอุปกรณ์อันนี้กำลังปลุกประสาทรับสัมผัสนับพันในตัวเราให้ตื่นขึ้นมา ประสาทสัมผัสที่เราได้รับสืบทอดมาจากกระบวนการวิวัฒนาการผ่านกาลเวลาเนิ่นนานเกินกว่าจะนับได้ นับจากยุคสมัยที่เราเป็นแค่อิเล็กทรอนิกส์ที่แยกตัวออกมาจนถึงยุคที่เราวิวัฒนาการกลายเป็นมนุษยชาติอินทรีย์ ผมได้เห็นความจริงมาแล้วและผมตั้งใจจะโชว์ให้คุณดู คุณสงสัยหรือเปล่าว่ามันจะดูเป็นยังไง เดียวผมจะบอกให้ฟัง” พุดถึงตรงนี้ทิลลิงกาสท์หย่อนตัวลงนั่งตรงหน้าผม เป่าเทียนในมือดับก่อนจะหันมาจ้องตามผมด้วยสายตาน่ากลัว “อวัยวะรับสัมผัสปัจจุบันของคุณ—เริ่มต้นจากหูก่อนเลย ผมคิดว่าจะ—จะรับสัมผัสความรู้สึกต่าง ๆ ได้เป็นจำนวนมาก เนื่องจากอวัยวะเหล่านี้เชื่อมต่ออยู่อย่างใกล้ชิดกับเจ้าอวัยวะที่หลับใหลขึ้นนั้น จากนั้นอวัยวะอื่น ๆ จะเริ่มได้รับผลกระทบตามไปด้วย คุณเคยได้ยินเกี่ยวกับต่อมไพเนียล²⁴ หรือเปล่า ผมละขำนักกับไอพวกหมอต่อมไร้ท่อ ไอพวกโง่ไร้สมองและไอพวกขี้น้อยลูกกะโหล่งของพรอยด์ ต่อมที่ว่านี้คืออวัยวะรับสัมผัสอันยิ่งใหญ่ *ผมค้นพบข้อนี้* มันเหมือนกับประสาทรับภาพที่อยู่ตอนปลายจากดวงตาและถ่ายทอดสัญญาณภาพที่เห็นไปสู่สมอง

²⁴ Pineal gland เป็นต่อมไร้ท่ออยู่เหนือสมอง อยู่บริเวณกึ่งกลางของสมองส่วนซีรีบรัมซ้ายและขวา มีขนาดเท่ากับเม็ดข้าวมีสีแดงปนน้ำตาล ในตอนกลางวันจะสร้างเซโรโตนินกระตุ้นให้เราลุกตื่นขึ้น พอตกกลางคืนก็สร้างเมลาโตนินให้เรารู้สึกง่วงนอน จึงเปรียบเสมือนนาฬิกาชีวภาพ นักปราชญ์กรีกโบราณเชื่อว่า ต่อมไพเนียลคือตาที่สาม เป็นจุดเชื่อมต่อกับอาณาจักรแห่งความคิด บางคนเรียกว่า ที่สถิตของจิตวิญญาณ ต่อมไพเนียลนี้จะถูกกระตุ้นโดยแสงสว่าง และต่อมนี้นควบคุมระบบร่างกาย (Biorhythm) หลายอย่าง โดยทำงานร่วมกับต่อมไฮโปทาลามัส (Hypothalamus) ซึ่งต่อมไฮโปทาลามัส ส่งผลโดยตรงกับร่างกายในเรื่องความหิว ความกระหาย เรื่องเช็กส์

ถ้าคุณเป็นคนปกติ นั่นแหละคือผลลัพธ์ทั้งหมดที่คุณควรจะได้จากการทำงานของมัน...ผมหมายถึงผลลัพธ์ทั้งหมดของหลักฐานที่บ่งชี้ถึงการมีอยู่ของอีกฟากหนึ่ง”

ผมมองไปรอบ ๆ ห้องใต้หลังคาขนาดมหิมาซึ่งมีผนังด้านทิศใต้วางตัวในแนวทแยงที่เห็นเป็นภาพสลับรางใต้รังสีที่ดวงตาปกติสามัญไม่สามารถมองเห็นได้ มุมห้องด้านที่อยู่ไกลออกไปปรากฏให้เห็นเป็นแคเงามืด ขณะที่ทิศทางของทั้งห้องถูกปกคลุมด้วยม่านอันคลุมเครือที่ไม่มีตัวตนอยู่จริง แต่บดบังลักษณะโดยธรรมชาติของห้องและพร้อมกันนั้นก็ก่อกระตุ้นจินตนาการถึงหลักสัญลักษณ์นิยมและภาพเพื่อฝัน ในระหว่างช่วงที่ทิลลิงกาสท์เงียบเสียงลงไป ผมจินตนาการว่าตัวเองกำลังอยู่ในวิหารขนาดมหิมาของเหล่าเทพเจ้าผู้สิ้นชีพไปเมื่อนานแสนนานมาแล้ว เห็นภาพอันคลุมเครือของสิ่งปลูกสร้างขนาดใหญ่ที่ก่อประกอบขึ้นจากเสาหินสีดำจำนวนมากมายันบ้นไม้ถั่ววนที่ตั้งอยู่บนพื้นที่ปูด้วยแผ่นหินขึ้น ๆ และแท่งตระหง่านขึ้นสู่เบื้องสูงเลื่อนรางเหนือเมฆที่อยู่เกินกว่าระยะสายตาของผม ภาพที่ว่าผุดขึ้นมาอยู่ในคลองสายตามอย่างชัดเจนชั่วระยะเวลาหนึ่ง แต่ในไม่ช้าภาพดังกล่าวก็เปิดทางให้กับมโนภาพอันน่าสะพรึงกลัวกว่าเดิม ความโดดเด่นอย่างกว้างอย่างรุนแรงและอย่างแท้จริงภายในห้วงอวกาศอันมืดบอด เงียบงันและไร้ที่สิ้นสุด รอบข้างตัวผมเหมือนจะมีเพียงแคความว่างเปล่าและผมรู้สึกถึงคลื่นความหวาดกลัวแบบเด็ก ๆ ที่กระตุกใจให้กระซกป็นพกลูกไม้ออกมาจากช่องปากที่เฝ้าอันผมพกดิตตัวเป็นประจำเสมอเวลาไปไหนตอนกลางคืนนับจากตั้งแต่คืนที่ผมถูกปล้นในย่านอีสต์โพรวิเดนซ์ จากนั้น จากสุดขอบชายแดนของดินแดนอันแสนห่างไกลก็

ปรากฏเสียง ๆ หนึ่งที่ร้อนไถลขึ้นมามีตัวตนท่ามกลางความว่างเปล่า เสียงที่ว่าเป็นเพียงเสียงเบาหวิว เป็นเพียงแรงสั่นสะเทือนอันเบาบาง และเป็นเสียงดนตรีอย่างไม่มีทางเข้าใจผิดไปได้ แต่คุณลักษณะของเสียงที่ว่าเปี่ยมล้นไปด้วยความบ้ำคลั่งอันยามเสียงนั้นมากระทบตัวผมมันให้ความรู้สึกเหมือนทั้งร่างกำลังเผชิญการทรมานอย่างละเอียดอ่อน ผมมีความรู้สึกเหมือนเวลาที่คนเรารู้สึกตอนที่เปลือเอาเนื้อหนังไปครูดผ่านกองเศษกระดูกบดละเอียด พร้อมกันนั้นปรากฏสัมผัสอะไรสักอย่างที่ไม่เหมือนกระแสลมเยียบเย็นที่เห็นชัดว่าพัดผ่านตัวผมมาจากทิศทางต้นกำเนิดเสียงที่ตั้งจากที่ไกล ๆ ที่ว่านี้ ในระหว่างที่ผมได้แต่กลืนใจรอ ผมรู้สึกวาทังเสียงและกระแสลมที่ว่ากำลังทวีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อย ๆ และผลที่ตามมาคือความรู้สึกอันแสนประหลาดเหมือนว่าร่างผมถูกมัดขวางเหนือรางรถไฟ ขณะที่หัวรถจักรขนาดยักษ์กำลังพุ่งเข้ามาหาผม ผมอ้าปากพูดกับทิลลิงกาสท์และพร้อมกันนั้นเองที่ความรู้สึกอันไม่ปกติทั้งหลายนั้นก็หายวับไปทันที ผมมองไปเห็นแค่ชายคนหนึ่ง เครื่องจักรเรืองแสงขึ้นหนึ่งและอพาร์ทเมนต์มืด ๆ แห่งหนึ่ง ทิลลิงกาสท์ฉีกยิ้มอย่างน่ารังเกียจใส่ป็นพกลูกโมซึ่งผมกระซกขึ้นมากำไว้ในมือโดยไม่รู้สีกตัว แต่จากสีหน้าของเขาผมมั่นใจว่าเขาได้เห็นและได้ยินมากพอ ๆ กับผม หรือจริง ๆ อาจจะมากกว่าผมด้วยซ้ำ ผมกระซิบล่าให้เขาฟังถึงประสบการณ์ที่ผมเพิ่งสัมผัสและเขาสั่งให้ผมพยายามอยู่เงียบ ๆ และเปิดหูเปิดตารับรู้รับฟังให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

“อย่าขยับ” เขาเตือน “เพราะด้วยผลของรังสีเหล่านี้ เราสามารถมองเห็นสิ่งต่าง ๆ ได้และสิ่งต่าง ๆ ก็มองเห็นเราได้ด้วยเช่นกัน ผมบอกคุณ

ไปว่าพวกคนรับใช้ออกไปกันหมด แต่ผมไม่ได้เล่าว่าพวกเขาออกไปอย่างไร เป็นเพราะนั่งแม่บ้านหัวซีเลี่ยนนั้น หล่อนเลือกเปิดสวิตช์ไฟชั้นล่างทั้งที่ผมเตือนแล้วว่าอย่าเปิด และสายไฟก็เลยรับถ่ายทอดแรงสั่นสะเทือนสั่นพ้องไปทั้งบ้าน มันคงจะเป็นอะไรที่น่ากลัวมาก ๆ...ผมได้ยินเสียงกรีดร้องดังมาถึงข้างบนนี้ ถึงขนาดดังแทรกนิมิตและเสียงต่าง ๆ ที่ผมได้ยินจากทิศทางอื่นเข้ามาได้ และหลังจากนั้นมันเป็นภาพที่น่าสยดสยองที่สุดที่ได้เห็นกองเสื้อผ้าเปล่า ๆ กองอยู่รอบบ้าน เสื้อผ้าของคุณนายอัปไตค์กองอยู่ใกล้กับสวิตช์ไฟห้องโถงหน้าบ้านมากที่สุดและเพราะอย่างนั้นผมถึงได้รู้ว่าเธอเป็นต้นเหตุ พวกเขาเสร็จมันทุกคน แต่ตราบเท่าที่เราไม่ขยับเคลื่อนไหวเราก็ก่พลอดภัยหายห้วง จำเอาไว้ว่าเรากำลังรับมือกับโลกอันน่าสยดสยองที่คนเราไม่มีพลังอำนาจทำอะไรได้ทั้งนั้น...อยู่นิ่ง ๆ!”

ความตกใจสุดขีดที่เป็นผลลัพธ์ของการเปิดเผยความจริงผนวกกับคำสั่งอย่างกะทันหันของทิลลิงกาสท์ทำให้ผมตกอยู่ในสภาพเสมือนเป็นอัมพาต และในช่วงจังหวะนั้นเองที่ดวงจิตอันหวาดหวั่นของผมเปิดรับสัมผัสความรู้สึกที่มีต้นกำเนิดมาจากสิ่งที่ทิลลิงกาสท์เรียกว่า ‘อีกฟาก’ ตอนนี้ร่างของผมตกอยู่ในกระแสวังวนของเสียงและการเคลื่อนไหวโดยมีภาพต่าง ๆ อันสับสนผุดขึ้นมาเบื้องหน้า ผมมองเห็นเส้นโครงร่างอันปราณีตัวของห้องใต้หลังคา แต่จากจุดใดจุดหนึ่งในห้วงอวกาศเบื้องบนได้ปรากฏเสาหรือลำหมอกควันหรือรูปร่างอะไรสักอย่างที่มีมองไม่ออกอันอยู่ในสภาพเดือดพล่านแทงทะลุหลังคาบ้านแข็งตันลงมาบนพื้นข้างหน้าเยื้องไปทางขวามือของผม จากนั้นผมก็รู้สึกเหมือนตัวเองกำลังอยู่ในวิหารอีกครั้ง แต่หนนี้เสาหินพวกนั้นแทงขึ้นไปจนถึงมหาสมุทรแห่งแสงกลางอากาศซึ่ง

สาดลำแสงสว่างเจิดจ้าจนตาพร่าสายหนึ่งลงมาตามทางเสาเมฆที่ผมเห็น
 ก่อนหน้านี้ หลังจากนั้นภาพเบื้องหน้าผมมีลักษณะเหมือนมองผ่านกล้อง
 ภาพลानตา และภายใต้ภาพ เสียงและความรู้สึกสัมผัสอันไม่อาจจำแนก
 แยกแยะได้ที่ผสมปนเปกันยุ่งเหยิงที่ว่า ผมรู้สึกราวกับว่าร่างของตัวเอง
 กำลังจะสลายตัวไปหรือเสียสภาพของแข็งในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง แต่มี
 ภาพ ๆ หนึ่งในบรรดาภาพวูบวาบพวกนั้นที่ผมจะจำได้อย่างไม่มีวันลืมเลือน
 ในช่วงเวลานั้นดูเหมือนผมกำลังมองเห็นท้องฟ้ายามราตรีอันแปลกตาที่เต็มไปด้วยดวงกลมเปล่งแสงที่หมุนเป็นวง และเมื่อภาพท้องฟ้านั้นถอยห่าง
 ออกไป ผมก็เห็นดาวฤกษ์สุกสว่างรวมตัวกันเป็นกลุ่มดาวหรือกาแล็กซีที่
 เรียงกันเป็นรูปเป็นร่าง ซึ่งรูปร่างที่ว่าคือใบหน้าอันบิดเบี้ยวของครอว์ฟอร์ด
 ทิลลิงกาสต์ และก็มีอีกช่วงหนึ่งที่ผมรู้สึกถึงสิ่งมีชีวิตขนาดใหญ่จำนวนหนึ่ง
 เคลื่อนตัวเบียดผ่านผมไป บางครั้งก็เดินหรือล่องลอยทะลุมาร่างกายที่บิดตัว
 ของผมไป และผมคิดว่าผมเห็นทิลลิงกาสต์หันมองตามสิ่งมีชีวิตเหล่านั้น
 ราวกับว่าประสาทสัมผัสที่ได้รับการฝึกฝนมากกว่าของผมสามารถ
 มองเห็นภาพพวกมันได้อย่างชัดเจน ผมนึกย้อนถึงคำที่เขาบรรยายเกี่ยวกับ
 ต่อมไพบีแยลและนึกสงสัยว่าทิลลิงกาสต์เห็นอะไรด้วยตาพิเศษดวงนี้

ทันใดนั้นตัวผมเองก็ได้ถูกรอรับด้วยกำลังสายตาที่เพิ่มพูนขึ้น
 จากภาพลานตาที่เกิดจากการผสมปนเปกันอย่างบ้าคลั่งของแสงสว่างจ้า
 และเงาดำมืดปรากฏภาพ ๆ หนึ่งซึ่งแม้ว่าจะค่อนข้างคลุมเครือแต่ก็มี
 องค์ประกอบต่าง ๆ ที่ค่อนข้างชัดเจนและคงทนถาวรขึ้นมาซ้อนทับอยู่
 ข้างบน นั่นเป็นภาพที่ดูคุ้นตาอยู่สักหน่อย ด้วยภาพที่ไม่คุ้นตาถูกฉายทับ
 ลงบนภาพฉากสถานที่บนโลกที่เคยเห็นคล้ายกับเวลาที่ภาพจากเครื่องฉาย

หนึ่งถูกฉายเกินขอบจอลงไปตกบนผ้าม่านทาสีของโรงหนัง ในภาพนั้นผมมองเห็นห้องทดลองในห้องใต้หลังคา เครื่องจักรกลไฟฟ้าและสารรูปอันสุดแสนอุจาดนัยน์ตาของทิลลิงกาสต์ที่นิ่งอยู่ตรงข้ามผม แต่ในบรรดาพื้นที่ว่างเปล่าที่ไม่มีวัตถุที่คุ้นตาตั้งวางอยู่นั้นกลับคลาคล่ำไปด้วยสิ่งต่าง ๆ อย่างอื่นจนไม่เหลือที่ว่างเลยแม้สักอนุภาคเดียว ทุกตารางอนุภาคนอกเหนือจากตำแหน่งที่ตั้งของวัตถุที่เป็นที่รู้จักคือโลกทั้งใบของสิ่งแปลกปลอมไม่เป็นที่รู้จัก รูปร่างอันไม่อาจบรรยายได้ของทั้งสิ่งมีชีวิตและสิ่งที่ไม่ใช่สิ่งมีชีวิตที่กองผสมปนประเกอะระกะน่าขยะแขยง เหมือนกับว่าวัตถุทุกชิ้นอันเป็นที่รู้จักได้เข้าไปเป็นองค์ประกอบหนึ่งร่วมกับสิ่งอื่น ๆ อันไม่เป็นที่รู้จัก หรือจะมองในมุมกลับก็ได้เช่นกัน สิ่งที่ได้โดดเด่นที่สุดในบรรดาวัตถุที่มีชีวิตคือสัตว์ประหลาดสีดำคล้ำลักษณะเหมือนก้อนเยลลี่ซึ่งสั่นสะท้านอย่างป้อแป้ไปตามแรงสั่นสะเทือนจากเครื่องจักร พวกมันมีอยู่มากมายอย่างน่าขยะแขยงและสาวยตาอันสยดสยองของพวกมันก็เห็นว่าพวกมันดำรงอยู่ในสภาพซ้อนทับกัน ว่าพวกมันมีลักษณะเป็นวัตถุกิ่งของเหลวที่สามารถซึมผ่านกันและกันและซึมผ่านวัตถุต่าง ๆ ที่เรารู้ว่าเป็นของแข็งได้อย่างสบาย เจ้าสิ่งมีชีวิตเหล่านี้ไม่เคยอยู่นิ่งกับที่หากแต่ล่องลอยไปมาด้วยท่าทีที่เหมือนมีจุดประสงค์อันชั่วร้ายอะไรสักอย่าง บางครั้งเจ้าสิ่งมีชีวิตที่ว่าจะพุ่งเข้ากลืนกินกันเอง โดยผู้โจมตีจะพุ่งพรวดเข้าไปใส่เหยื่อขณะที่ร่างของเหยื่อก็กะถูกทำลายสลายหายไปอย่างฉับพลัน ผมตระหนักขึ้นมาจนสะท้านไปทั้งร่างว่าผมรู้แล้วว่าอะไรคือสิ่งที่ทำลายล้างคนรับใช้ผู้โชคร้ายเหล่านั้น ผมไม่สามารถหยุดตัวเองไม่ให้คอยจับตามองเจ้าสิ่งมีชีวิตที่ว่าได้ในระหว่างที่พยายามบังคับตัวเองให้สังเกตคุณลักษณะอื่น ๆ ของโลกใบใหม่ที่ปรากฏให้

เห็นขึ้นเบื้องหน้า โลกอันมีตัวตนอยู่รอบตัวเราแต่ไม่สามารถมองเห็นได้ แต่ทิลลิงกาสท์เฝ้าจับตาดูผมอยู่ตลอดและตอนนั้นเขาก็พูดขึ้นมา

“คุณเห็นพวกมันหรือ คุณเห็นพวกมันสินะ คุณเห็นเจ้าสิ่งที่ลอย คุบปองไปมารอบตัวคุณและทะลุผ่านตัวคุณไปในทุกช่วงจังหวะชีวิตของคุณ แล้วสินะ คุณเห็นเจ้าสิ่งมีชีวิตที่ประกอบกันขึ้นเป็นสิ่งที่มนุษย์เรียกว่า อากาศบริสุทธิ์และท้องฟ้าสีครามแล้วสินะ ผมประสบความสำเร็จแล้วไม่ใช่หรือใจในการทำลายล้างกำแพงที่กั้นขวางโลก ผมแสดงให้เห็นแล้ว ไข่ม้อยถึงโลกใบอื่นที่ไม่มีมนุษย์คนใดที่ยังมีชีวิตอยู่เคยเห็นมาก่อน” ผมได้ยินเสียงกรีดร้องของทิลลิงกาสท์ดังแสดงจากภาพและเสียงที่ผสมปนเปกัน อย่างบ้าคลั่งและจิ้งห้นสายตาไปจับจ้องใบหน้าอันคลุ้มคลั่งที่ยื่นเข้ามาแทบ ประชิดติดหน้าผมอย่างก้าวร้าว ดวงตาของทิลลิงกาสท์ปรากฏเป็นภาพ หลุมไฟสองหลุมที่กำลังสาดแสงเจิดจ้าใส่ผมอันผมเห็นแล้วว่านั้นคือ ปรกาศแห่งความเกลียดชังอย่างท่วมท้น ระหว่างนั้นเครื่องจักรทำงานไป พลาแสงเสียงครางหึ่ง ๆ อย่างน่ารังเกียจ

“คุณคิดว่าไอ้เจ้าสิ่งที่ตะเกียกตะกายไปมาพวกนั้นคือสิ่งที่กวาดล้าง พวกคนรับใช้หรือ ไอ้ไอ้ ไอ้พวกนั้นมันไม่มีพิษไม่มีภัยอะไรเลย! แต่พวกคนรับใช้หายไปทั้งหมดแล้ว ไข่ม้อยละ คุณพยายามห้ามผม คุณบั่นทอนขวัญ กำลังใจผมตอนที่ผมต้องการกำลังใจการสนับสนุนทุกหยาดหยดที่ผมพอจะหาได้ คุณหวาดกลัวสัจธรรมแห่งจักรวาล ไอ้คนชั่วลาดบัดซบ แต่ตอนนี้ คุณเสร็จผมแล้ว! อะไรนั่นหรือที่กวาดล้างคนรับใช้พวกนั้น อะไรนั่นหรือที่ทำให้พวกมันกรีดร้องกันระงม ไม่รู้ไข่ม้อยละ ฮ่า! เดียวคุณก็จะได้รับรู้ มองผม นี่—ตั้งใจฟังที่ผมพูด—คุณคิดหรือว่าไอ้เจ้าสิ่งที่เรียกว่ากาลเวลาและมิติมัน

มีอยู่จริง คุณนึกฝันหรือไม่ว่าเจ้าสิ่งที่เรียกว่ารูปแบบหรือสสารมันมีอยู่จริง ผมจะบอกให้ ผมได้ทะลวงสู่ห้วงลึกที่สมองน้อย ๆ ของคุณไม่มีวันจินตนาการออกได้ ผมเคยเห็นสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่เกินเส้นเขตแดนแห่งอนันตกาลออกไปและได้ชักนำปีศาจลงมาจากดวงดาว...ผมได้ควบคุมความมืดที่เคลื่อนตัวจากภพหนึ่งไปสู่อีกภพหนึ่งเพื่อหว่านเมล็ดพันธุ์แห่งความตายและความบ้าคลั่ง...อวกาศเป็นของผม คุณได้ยินหรือเปล่า มีสิ่งต่าง ๆ ที่กำลังไล่ล่าผมอยู่ในตอนนี้ เจ้าสิ่งที่กลืนกินและย่อยสลายสิ่งอื่น แต่ผมรู้ว่าผมจะหลบเลี่ยงพวกมันได้อย่างไร คุณต่างหากที่จะตกเป็นเหยื่อของพวกมัน เหมือนที่พวกมันได้ตัวพวกคนรับใช้ไป...กลัวตัวสั่นเลยเหรอ ไอ้คุณเพื่อน ผมบอกคุณไปแล้วว่ามันเป็นเรื่องอันตรายที่จะขับเคลือนไหว ผมรักษาเงาหัวของคุณไว้มาจนถึงตอนนี้โดยการสั่งให้คุณอยู่นิ่ง ๆ รักษาชีวิตคุณไว้เพื่อให้คุณได้เห็นสิ่งต่าง ๆ มากขึ้นและเพื่อฟังสิ่งที่ผมจะพูด ถ้าเกิดคุณขับตัวก่อนหน้านี้ พวกมันก็คงจะได้ตัวคุณไปเสียนานแล้ว ไม่ต้องกังวลไป พวกมันไม่ทำให้คุณเจ็บหรอก พวกมันไม่ได้สร้างความเจ็บปวดใด ๆ ให้กับพวกคนรับใช้ การมองเห็นพวกมันต่างหากที่ทำให้ไอ้ไพร่นาสงสารพวกนั้นแหกปากออกมา สัตว์เลี้ยงของผมมันไม่ค่อยน่ารักเท่าไร เพราะว่าพวกมันมาจากสถานที่ที่มาตรฐานความงามนั้นแตกต่างออกไปมาก ๆ การถูกสลายร่างนั้นแทบจะไม่มี ความเจ็บปวดใด ๆ โดยสิ้นเชิง ผมรับประกันได้ แต่ผมต้องการให้คุณได้เห็นพวกมัน ผมก็เคยเกือบจะได้เห็นพวกมันแต่ผมรู้ว่าจะหยุดได้อย่างไร คุณนึกสงสัยขึ้นมาสินะ ผมรู้มาตลอดว่าคุณมันไม่ใช่ นักวิทยาศาสตร์จริง ๆ หรือ ตัวสั่นเลยเหรอคุณ ตัวสั่นด้วยความกระวนกระวายที่จะได้เห็นเจ้าสิ่งอันสุดยอดที่ผมได้ค้นพบหรือ จั๊น

ทำไมคุณไม่ลองขยับตัวล่ะ หืม เหนื่อยแล้วเหรอ แหม ไม่ต้องกังวลไปหรอก สบาย เพราะพวกมันกำลังมาแล้ว...ดูนั่นสิ ดู ไอ้สารเลวเอ๊ย หันไปดูสิวะ...มันอยู่เหนือไหล่ข้างซ้ายของคุณ...”

เรื่องราวที่เลื้อมต่อจากนั้นก็ค่อนข้างรวบรัดยิ่งและคุณอาจจะเคยผ่านหูผ่านตามาแล้วจากรายงานในหน้าหนังสือพิมพ์ ตำรวจได้ยินเสียงปิ่นดังจากบ้านตระกูลทิลลิงกาสต์และก็เข้าไปตรวจสอบและเจอพวกเราอยู่ในบ้าน: ทิลลิงกาสต์ที่นอนเป็นศพและผมที่อยู่ในสภาพไม่ได้สติ ตำรวจจับกุมตัวผมเพราะพวกเขาเจอปืนพกลูกม่อยู่ในมือผม แต่ก็ปล่อยตัวผมในอีกสามชั่วโมงให้หลัง หลังจากที่เขาพบว่าภาวะเส้นเลือดในสมองแตกคือสิ่งที่ฆ่าทิลลิงกาสต์และกระสุนที่ผมยิงออกไปนั้นถูกเลี้ยงไปที่เครื่องจักรजूไรที่ตอນี้กองเป็นซากไร้ประโยชน์อยู่บนพื้นห้องทดลอง ผมไม่ได้เล่าให้พวกตำรวจฟังละเอียดอะไรนักเกี่ยวกับสิ่งที่ผมเห็นด้วยเกรงว่าเจ้าหน้าที่โคโรเนอร์²⁵ อาจจะตั้งข้อสงสัยขึ้นมา แต่จากคำอธิบายคร่าว ๆ ไม่ตรงประเด็นที่ผมบอกพวกเขา แพทย์ท่านหนึ่งบอกผมว่าไม่ต้องสงสัยเลยว่าผมถูกสะกดจิตโดยฆาตกรผู้บ้าคลั่งด้วยแรงพยาบาทคนนั้น

ผมหวังว่าจะสามารถทำให้เชื่อคุณหมอคนนั้นได้ มันคงจะช่วยให้ผมเลิกขวัญผวาถ้าหากว่าผมจะละเลิกความคิดความเชื่อที่ผมมีในตอนนี้เกี่ยวกับอากาศและท้องฟ้ารอบตัวผมและเหนือหัวผม นับแต่นั้นมาผมไม่เคยรู้สึกว่าตัวเองกำลังอยู่ตามลำพังหรืออุ่นใจได้เลยสักครั้ง ขณะที่ความรู้สึกอันน่าสยดสยองของการถูกอะไรสักอย่างไล่ตามล่าก็จะแผ่ฟุ้ง

²⁵ โดยทั่วไป Coroner จะแปลว่า 'เจ้าหน้าที่ชันสูตรศพ' แต่ในบางบริบทและบางรัฐในสหรัฐอเมริกาจะหมายถึงเจ้าหน้าที่ผู้ตรวจสอบการเสียชีวิตกรณีฆาตกรรม (Death Investigation Officers)

ขึ้นมาจนเย็นวูบไปทั้งร่างในเวลาที่ผมรู้สึกเหนื่อยล้าโรยแรง สิ่งที่เกิดขึ้น
 ไม่ให้ผมทำใจเชื่อคำพูดของหมอได้ลงคือข้อเท็จจริงอันเรียบง่ายประการ
 เดียวที่ว่าพวกตำรวจไม่เคยพบร่างของพวกคนรับใช้ที่ตำรวจบอกว่าถูกฆ่า
 โดยครอว์ฟอร์ด ทิลลิงกาสต์เลย

เลิฟคราฟท์เขียน จากอีกฟาก (*From Beyond*) ในปี ค.ศ. 1920
 แต่กว่าจะได้ตีพิมพ์ครั้งแรกในนิตยสาร *The Fantasy Fan* ก็ล่วงเลยมา
 จนถึงปี 1934 ในฉบับเดือนมิถุนายน และได้ตีพิมพ์ซ้ำในนิตยสาร *Weird
 Tales* ฉบับเดือนกุมภาพันธ์ 1938

เลิฟคราฟท์ได้นำแนวคิดจากเรื่องนี้มาสานต่อในผลงานเรื่องอื่น ๆ
 ของเขา ได้แก่ "The Shunned House" (1924) โดยในเรื่องมีการระบุว่า
 “การศึกษาและการครุ่นคิดเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์สอนเราให้รู้ว่า โลกสาม
 มิติที่เรารู้จักนั้นครอบคลุมเพียงแค่เศษเสี้ยวจักรวาลทั้งหมดของสสารและ
 พลังงาน” นอกจากนั้นในเรื่อง "The Colour Out of Space" (1927),
 แดนฝันในบ้านแม่มด *The Dreams in the Witch House* (1933) ก็มี
 การกล่าวถึงแก่นและแนวคิดนี้ด้วย

Polaris ดาวขั้วโลก²⁶

แสงเรื่อเรืองที่ส่องเข้ามาทางหน้าต่างด้านทิศเหนือของห้องนอน ผมคือแสงของดาวขั้วโลกที่ส่องประกายอย่างประหลาด สว่างแทรกความมืดอันยาวนานอย่างร้ายกาจอยู่ตลอดทั้งคืน และในช่วงฤดูใบไม้ร่วงของแต่ละปี ในยามที่สายลมเหนือพัดกระหน่ำดังโหยหวน ในระหว่างที่ต้นไม้ใบแดงคุ้ยกันเสียงดังพึมพำอยู่ในหนองน้ำ ในช่วงต้นรุ่งใต้แสงจันทร์ข้างแรมที่เห็นเป็นเขาแหลมอยู่บนฟ้า ผมจะลุกขึ้นนั่งมองดูดาวอยู่ข้างหน้าต่าง ฝ้าดูแสงระยิบระยับของหมู่ดาวแคสซิโอเปีย²⁷ ที่เคลื่อนคล้อยลงมาจากฟ้าสูงตามยามกลางคืนที่ล่วงไป ขณะที่กลุ่มดาวชาลส์เวน²⁸ ไต่ขึ้นสู่ท้องฟ้าอย่างช้า ๆ

²⁶ Polar star / Polaris เรียกว่า ดาวขั้วโลกหรือดาวเหนือ (North star) เพราะปรากฏให้เห็นอยู่ทางทิศขั้วโลกเหนือเท่านั้น ไม่มีดาวขั้วโลกใต้

²⁷ Cassiopeia กลุ่มดาวแคสซิโอเปียหรือกลุ่มดาวคางคาว เป็นกลุ่มดาวในซีกฟ้าเหนือที่มองเห็นได้ตลอดทั้งปี

²⁸ Charles' Wain กลุ่มดาวราชรถของชาร์เลอมาญ Charles ในที่นี้หมายถึงจักรพรรดิ Charlemagne ของฝรั่งเศส ในทางดาราศาสตร์หมายถึงกลุ่มดาวย่อย ๆ ที่ค่อนข้างสว่าง ดูคล้ายรถม้าบรรทุกสี่ล้อหรือเกวียน อยู่เป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มดาวหมีใหญ่ (Ursa Major)

จากด้านหลังดงไม้กลางหนองน้ำฉ่ำไอน้ำที่โบทพลีวกลางสายลมกลางคืน ก่อนรุ่งสางดาวอาร์คทูรัส²⁹ จะกะพริบแสงสีแดงกำลือยอยู่เหนือสุสานบนเนินเขาเตี้ย ๆ ขณะที่กลุ่มดาวผมเบเรนิซ³⁰ จะส่องประกายระยิบระยับอย่างประหลาดอยู่ในดินแดนลึกลับทางไกลทางตะวันออก แต่ถึงอย่างนั้น ดาวชั่วโลกก็ยังคงชำเลื่องมองลงมาจากที่เดิมใต้หลังคาโค้งดำมืด ขยิบตาให้ อย่างน่ากลัวเหมือนสายตาที่จ้องมองด้วยแววตาคู่ลุ่มคลั่งราวกับพยายามจะ ถ่ายทอดข้อความแสนประหลาดอะไรสักอย่าง แต่กระนั้นตัวมันเองกลับลึ้ม เลื่อนทุกอย่างไปเสียสิ้นวันแต่ว่าครั้งหนึ่งมันเคยมีข้อความที่อยากจะส่งถึง เท่านั้น บางครั้งบางคืนเวลาท้องฟ้ามีเมฆหนาผมจะข่มตาหลับได้

ผมจำได้อย่างชัดเจนถึงค่าคืนที่ท้องฟ้าตกอยู่ภายใต้แสงเหนือขนาดมหึมา ตอนที่ท้องฟ้าฉากหลังของหนองน้ำเจิดจ้าด้วยแสงภูตสว่างบาดตา หลังแสงเหนือสงบลงและเมฆลอยเข้ามาปกคลุมท้องฟ้าแล้วนั้นแหละผมถึงข่มตาหลับได้

และมันเป็นคืนใต้พระจันทร์ข้างแรมเป็นเขาแหลมที่ผมมองเห็น ‘เมือง’ เป็นครั้งแรก เมืองอันเงียบสงบขบเซาที่ตั้งอยู่บนที่ราบสูงแสนประหลาดใจกลางแอ่งที่ตั้งอยู่ระหว่างยอดเขาแหลมทั้งสองข้าง เมืองซึ่ง

²⁹ Arcturus ตามตำนานกรีก อาร์คทูรัสคือเทพผู้พิทักษ์หมี บุตรของเทพซุส ราชนียแห่งเทพ มารดาของ อาร์คทูรัสคือคาลลิสโตซึ่งถูกเฮรา (ราชินีของเทพซุส) สบให้กลายเป็นหมี เทพซุสพาสองแม่ลูกไปหลบภัยโดยเสกให้หมี คุ้มกลายเป็นดวงดาวบนฟากฟ้า คาลลิสโตเป็นดาวหมีใหญ่ และอาร์คทูรัสเป็นดาวผู้พิทักษ์หมี มีชื่อภาษาไทยว่า “ดาวดวงแก้ว” หรือ “ดาวยอดจุฬามณี” ตามพจนานุกรมศัพท์ดาราศาสตร์

³⁰ Coma Berenices ตั้งขึ้นโดย Tycho Brahe (ค.ศ. 1546-1601) นักดาราศาสตร์ชาวเดนมาร์ก โดยกำหนดให้บริเวณที่มีดาวแสงจาง ๆ หลายดวงเรียงกันเป็นกระจุกเล็ก ๆ ระหว่างกลุ่มดาวคนเลี้ยงสัตว์ (Bootes) สิงโต (Leo) และหญิงสาว (Virgo) เป็นกลุ่มดาวนี้

บรรดาหอคอย เสา โดมและทางเท้าทั้งหลายทำจากหินอ่อนสีนํ้ากัลว เมืองที่ถนนปูด้วยหินอ่อนและปักด้วยเสาหินอ่อนอยู่สองฟากถนนอันยอດ เสาถูกแกะสลักเป็นรูปภาพของเหล่าบุรุษเคราครีမ်ท่าทางเคร่งขรึม อากาศ ยามนั้นค่อนข้างอบอุ่นและนึ่งสนิท ขณะที่เหนือหัว—ห่างจากจุดจอมฟ้า แคไม่ถึงสิบองศา—คือดาวขั้วโลกที่ส่องแสงเรืองจับตาอยู่ ผมเฝ้ามอง เมืองที่ว้าวอยู่เป็นนานแต่ยามกลางวันก็ไม่เคยมาเยือน ในตอนที่ดาวอัลเด-บาร์น³¹ สีแดงซึ่งส่องแสงกะพริบต่ำ แต่ไม่เคยเลื่อนลับขอบฟ้าได้เคลื่อน คล้อยเวียนรอบเส้นขอบฟ้าไปได้สักหนึ่งในสี่ ผมมองเห็นแสงสว่างและการ เคลื่อนไหวปรากฏอยู่ตามบ้านเรือนและท้องถนนของเมืองนั้น ผมมองเห็น ผู้คนที่แต่งกายด้วยเสื้อผ้าแปลกตาแต่ท่าทางดูสูงศักดิ์และคั่นตาเดินไปเดิน มาอยู่ภายใต้พระจันทร์ข้างแรมที่แหลมเป็นเขา ผมได้ยินเสียงผู้คนเหล่านั้น สนทนากันด้วยภาษาที่ผมกลับเข้าใจได้แม้ว่าจะไม่ใช่ภาษาที่ผมเคยรู้จักได้ ยินจากที่ไหนดมาก่อนเลย และเมื่อดาวอัลเดบาร์นเคลื่อนคล้อยรอบเส้น ขอบฟ้าได้ครึ่งทาง ความมืดและความเจียบก็ห่มตัวลงปกคลุมทุกสิ่งเอาไว้ อีกครา

เมื่อผมตื่นขึ้นมาผมก็ไม่เหมือนเดิม ภาพของเมืองแห่งนั้นถูกจารึก ลงในความทรงจำของผม ขณะที่ในวิญญานของผมปรากฏความทรงจำอื่น อันคลุมเครือผุดขึ้นมา ความทรงจำที่ในตอนนั้นผมไม่มั่นใจกว่ามันคือ อะไร หลังจากคืนนั้นในคืนเมฆมากที่ผมขมตาหลับได้ ผมจะฝันเห็นเมือง ที่ว้าวอยู่บ่อย ๆ บางครั้งจะเห็นภาพเมืองนั้นอยู่ใต้แสงแดดร้อนของดวง

³¹ Aldebaran หรือดาวโรหิณี เป็นดาวฤกษ์สว่างที่สุดในกลุ่มดาววัว และเป็นหนึ่งในดาวฤกษ์ที่สว่างที่สุดบน ท้องฟ้ายามค่ำคืน

ตะวันสีเหลืองที่ไม่เคยลับฟ้า แต่โคจรไปรอบ ๆ เส้นขอบฟ้า ส่วนในคืนฟ้าโปร่งดาวชั่วโลกจะชำเลื่องมอชมด้วยสายตาที่ผมไม่เคยเห็นมาก่อน

ผมค่อย ๆ เกิดความสงสัยขึ้นมาทีละน้อยว่าตำแหน่งแห่งที่ของผมในเมืองอันตั้งอยู่บนที่ราบสูงแสนประหลาดระหว่างยอดเขาแหลมทั้งสองข้างนั้นควรจะอยู่ที่ใด จากเบื่องแรกที่พอใจแล้วกับการได้ทัศนจากเหตุการณ์ที่ดำเนินไปในฐานะผู้เฝ้าสังเกตการณ์ที่ไร้ตัวตน บัดนี้ผมกลับปรารถนาที่จะนิยามความสัมพันธ์ของตัวเองกับเมือง ๆ นั้น และปรารถนาที่จะบอกเล่าความคิดของผมกับบรรดาบุรุษท่าทางเคร่งขรึมที่พบปะเสวนากันทุกวันในจัตุรัสกลางเมือง ผมบอกตัวเอง “นี่มันไม่ใช่ความฝัน เพราะด้วยวิธีใดกันเล่าที่ผมจะสามารถใช้เพื่อพิสูจน์ความจริงอันยิ่งใหญ่ของอีกชีวิตหนึ่งในบ้านที่ก่อกำเนิดและอิฐที่ตั้งอยู่ทางด้านทิศใต้ของหนองน้ำนาชนลุ่มกับสุสานบนเนินเขาเตี้ยอันเป็นที่ที่ดาวชั่วโลกแอบมองผ่านหน้าต่างด้านทิศเหนือเข้ามาอยู่ทุกคืน?”

คืนหนึ่งระหว่างที่ผมฟังการสนทนาที่ดำเนินไปในจัตุรัสขนาดใหญ่ที่มีรูปปั้นตั้งอยู่เป็นจำนวนมาก ผมก็รู้สึกถึงความเปลี่ยนแปลงและตระหนักว่าตัวเองมีร่างกายในที่สุด เช่นเดียวกับที่ตระหนักว่าผมหาได้เป็นคนแปลกหน้าผู้หนึ่งบนถนนในเมืองโอลาโร ซึ่งตั้งอยู่บนที่ราบสูงชาร์เคียอันอยู่ระหว่างยอดเขาโนตันและยอดเขาคาติโฟเน็คอีกต่อไป เสียงพูดที่ผมได้ยินเป็นเสียงของเอลอสเพื่อนผมและคำพูดของเขานั้นเป็นถ้อยคำที่จับจิตจับใจผมอย่างยิ่งด้วยว่านั่นคือคำพูดของชายชาติรักและผู้รักชาติ คืนนั้นพวกเราได้ข่าวการล่มสลายของเมืองโคกอสและการรุกรานของพวกอินูทอส: ไอ้พวกอสุรนครร่างเตี้ยป้อมเหลืองจ๋อยที่อยู่ ๆ ก็ปรากฏขึ้นจากที่โหนกสักระหว่างที่ไม่มี

ใครรู้ทางทิศตะวันตกเมื่อห้าปีที่แล้ว ก่อนจะเริ่มบุกเข้าย่ำยีอาณาจักรของเราและเข้าโอบล้อมโจมตีเมืองของเราหลายต่อหลายเมือง หลังจากพวกมันบุกเข้ายึดป้อมปราการที่ตั้งอยู่ที่เชิงเขา ทำให้พวกมันอยู่ในชัยภูมิที่สามารถบุกเข้าโจมตีที่ราบสูงได้โดยตรง เว้นแต่พลเมืองทุกคนจะลุกขึ้นต่อกรกับผู้รุกรานด้วยพลกำลังของชายฉกรรจ์สิบคน ด้วยว่าไอ้สัตว์นรกเตี้ยป้อมพวกนั้นมันฆ่าของนักในศาสตร์แห่งสงคราม แอมยังไม่รู้จักหลักเกียรติศักดิ์ใด ๆ ทั้งสิ้นที่เหนียวรั้งพวกเราชาวโลมาร์ดวงตาสีเทาเร่งสูงไว้จากการออกไปไล่ล่าพิชิตดินแดนทั้งหลายอย่างโหดเหี้ยม

เอลอส เพื่อนผมเป็นผู้บัญชาการกองกำลังทั้งหมดบนที่ราบสูงและยังเป็นความหวังสุดท้ายของประเทศเรา ตอนนี้เขากำลังกล่าวถึงภัยที่พวกเราจะต้องเผชิญและกล่าวกระตุ้นเหล่าชายฉกรรจ์แห่งโอลาโฮ เหล่าผู้กล้าหาญที่สุดในหมู่ชาวโลมาเรียน กล่าวปลุกใจให้พวกเราดำรงไว้ซึ่งขนบธรรมเนียมของเหล่าบรรพบุรุษในยามที่พวกท่านถูกบังคับให้ต้องอพยพย้ายลงใต้จากซ็อบน่าเพื่อหนีการขยายตัวของแผ่นน้ำแข็งยักษ์ (ซึ่งเป็นสิ่งที่จะบีบบังคับให้ลูกหลานของพวกเราหลบหนีละทิ้งแผ่นดินโลมาร์ไปสักวันหนึ่ง) ที่เข้ากวาดล้างพวกนอฟเคห์—พวกมนุษย์กินคนแขนยาวขนรุงรังที่ขวางทางอพยพของพวกท่าน—อย่างกล้าหาญและได้รับชัยชนะในที่สุด สำหรับผม เอลอสปฏิเสธที่จะมอบหมายความรับผิดชอบในฐานะนักรบให้ ด้วยผมเป็นคนอ่อนแอและมีโรคประจำตัวที่มักจะทำให้ผมเป็นลมหมดสติเวลาที่เจอกับความเครียดหรือสถานการณ์อันยากลำบาก แต่สายตาของผมนั้นคมกล้าที่สุดในเมืองนี้ แม้ว่าแต่ละวันผมจะใช้เวลานานหลายชั่วโมงเพื่อศึกษาต้นฉบับงานเขียนด้วยมีนาโคติกและภูมิปัญญาของ

บรรพบุรุษชาวซีอบนาเรียน ด้วยปรารถนาที่จะไม่ปล่อยให้ผมต้องอยู่เปล่า ๆ อย่างไรประโยชน์ เอลอสเพื่อนผมจึงมอบหมายหน้าที่ซึ่งมีความสำคัญยิ่งยวดไม่น้อยกว่าหน้าที่อื่นใดในกองทัพให้กับผม เขาส่งผมไปประจำการอยู่ที่หอสังเกตการณ์แห่งทัพเน้นเพื่อทำหน้าที่เป็นหูเป็นตาให้กับกองทัพเรา หากว่าพวกอินูทอสพยายามจะบุกเข้าสู่ป้อมปราการผ่านทางช่องเขาแคบ ๆ ด้านหลังยอดเขาโนตันซึ่งจะทำให้พวกมันเข้าโจมตีป้อมปราการของเราได้โดยพวกเราไม่ทันรู้ตัว ถึงตอนนั้นผมจะต้องส่งสัญญาณไฟเพื่อแจ้งเตือนกองทหารที่รอรับศึกอยู่ และปกป้องเมืองให้พ้นจากภัยพิบัติที่กำลังจะมาเยือน

ผมขึ้นไปประจำการอยู่บนยอดหอสังเกตการณ์เพียงลำพัง ด้วยว่าจำเป็นที่จะต้องให้ชายฉกรรจ์ร่างกายแข็งแรงทุกคนคอยรักษาช่องเขาด้านล่าง ผมไม่ได้นอนหลับมาหลายวันแล้วสมองผมจึงมึนงงทั้งด้วยความตื่นเต้นและความเหนื่อยล้า แต่กระนั้นเป้าหมายของผมก็ไม่คลอนแคลนด้วยผมรักในแผ่นดินเกิดแห่งโลมาร์และนครหินอ่อนโอลาโธ ซึ่งตั้งอยู่ระหว่างยอดเขาโนตันและยอดเขาคาติโฟเน็ค

แต่ในระหว่างที่ผมยืนอยู่ในห้องชั้นบนสุดของหอสังเกตการณ์ ผมก็เหลือบเห็นพระจันทร์ข้างแรมเป็นเขาแหลมเรืองแสงสีแดงกำเป็นลางร้ายวูบไหวผ่านไอชื้นที่ลอยตัวอยู่เหนือหุบเขาบานอฟ และผ่านช่องเปิดบนเพดานปรากฏแสงซีดจางของดาวชั่วโลกที่ส่องประกายระริกราวมีชีวิตและจ้องลงมาจากฟ้าราวปีศาจผู้ล่องลอย ผมคิดว่าวิญญาณของมันกระซิบถ้อยคำแนะนำที่ชั่วร้ายอันใดสักอย่าง เท่กลุ่มให้ผมวังเวงและละทิ้งหน้าที่เข้านอนด้วยคำสัญญาเป็นจิ้งหะอันน่าชิงชังที่มันพร่ำซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่า:

หลับเถิดหนา ผู้เฝ้าดูเอย จนนกวดวงดาวทั้งหลาย
ในสองหมื่นหกพันปี
จะโคจรครบรอบและข้ากลับคืนมา
ยังจุดที่ข้ามอดไหม้อยู่ในตอนนี้
ดาวดวงอื่นไม่ช้าจะขึ้นสู่ฟ้า
ขึ้นสู่ชั่วท้องฟ้า
ดวงดาวที่ปลอมประโลมและดวงดาวที่ให้พร
ด้วยความหลงลืมอันแสนหวาน
เมื่อรอบโคจรของข้าเสร็จสิ้นแล้วนั้นแหละ
อดีตกาลถึงจะมารบกวณถึงหน้าประตูห้องเจ้า

ผมฝันสู่อาการร่วงเหงาหวานอนอย่างเปล่าประโยชน์โดยพยายามที่จะเชื่อมโยงถ้อยคำแปลกหูเหล่านี้กับตำนานเกี่ยวกับท้องฟ้าซึ่งผมได้เรียนรู้จากต้นฉบับงานเขียนด้วยมือนาโคติก หัวที่ทั้งหนักอึ้งทั้งโคลงเคลงของผมค่อย ๆ ชบลงกับหน้าอก และเมื่อผมเงยหน้ากลับขึ้นมาอีกครั้ง ผมพบว่าตัวเองอยู่ในความฝันโดยมีดาวชั่วโลกยืมเปลให้จากข้างนอกหน้าต่างบนท้องฟ้าเหนือแนวต้นไม้ที่แกว่งไกวอย่างน่าสยดสยองของหนองน้ำในความฝันและพบว่าตัวเองยังคงอยู่ในความฝัน

อัดอั้นด้วยทั้งความรู้สึกอับยศและสิ้นหวัง บางครั้งผมจะกรีดร้องอย่างบ้าคลั่ง อ้อนวอนให้สิ่งมีชีวิตในดินแดนแห่งฝันรอบตัวผมช่วยปลุกให้ผมตื่นที ก่อนที่พวกอินุทอสจะย่องตอดผ่านช่องเขาด้านหลังยอดเขาโนตัน

และเข้าโจมตีป้อมปราการโดยไม่ทันรู้ตัว แต่สิ่งมีชีวิตเหล่านี้ที่แท้คือภูตผี เพราะพวกมันหัวเราะเยาะและบอกผมว่าผมไม่ได้กำลังฝันอยู่ พวกมันเยาะเย้ยผมในระหว่างที่ผมกำลังหลับไหล ในระหว่างที่อ้ายศัตรูร่างเตี้ยป้อมเหลืองจ้อยอาจจะกำลังสืบคลานเข้าโจมตีพวกเรา ผมล้มเหลวต่อหน้าที่ตัวเองและเนรคุณนครหินอ่อนแห่งโอลาโธ ทั้งยังสร้างความผิดหวังให้กับเอลอสเพื่อนผมและผู้บัญชาการของพวกเรา แต่ร่างเงาในความฝันพวกนี้ก็ยังคงหัวเราะเยาะผมต่อไป พวกมันว่าไม่มีหอรอกดินแดนที่ชื่อโลมาร์—เว้นแต่ในจินตนาการยามคำคืนของผมเท่านั้นแหละ—พวกมันว่าในดินแดนแห่งนี้ที่ดาวชั่วโลกส่องประกายอยู่สูงบนฟ้าและดาวอัลเดบารานสีแดงคลานต่ำเตี้ยอยู่ที่เส้นขอบฟ้านั้นไม่เคยถูกปกคลุมอยู่ภายใต้น้ำแข็งและหิมะมานานหลายพันปีแล้ว และไม่มีสิ่งมีชีวิตร่างเตี้ยป้อมเหลืองจ้อยที่อาศัยอยู่ในดินแดนที่ปกคลุมอยู่ด้วยความหนาวเย็นหอรอกนอกจากผู้คนที่พวกมันเรียกว่า ‘ชาวเอสกีโมส์’

และในระหว่างที่ผมตื่นพล่านด้วยความปวดร้าวจากความรู้สึกผิด ในระหว่างที่ผมพยายามอย่างบ้าคลั่งที่จะปกป้องเมืองจากภัยอันตรายที่สืบคลานใกล้เข้ามาเรื่อย ๆ ทุกขณะจิต และในระหว่างที่ผมพยายามจะปลุกตัวเองให้ตื่นจากความฝันอันวิปริตผิดธรรมชาติเกี่ยวกับบ้านหลังหนึ่งที่ก่อจากหินผสมอิฐ บ้านที่ตั้งอยู่ทางด้านทิศใต้ของหนองน้ำอันน่ากลัวและสุสานบนเนินเขาเตี้ย ๆ เจ้าดาวชั่วโลก—เจ้าสิ่งอันชั่วร้ายและน่ากลัวนั้น—ก็คอยชำเลืองมองลงมาจากหลังคาโค้งดำมืด ขยิบตาให้อย่างน่ากลัวเหมือนสายตาที่จ้องมองด้วยแววตาคลุ้มคลั่งราวกับพยายามจะถ่ายทอดข้อความ

แสนประหลาดอะไรสักอย่าง แต่กระนั้นฉันตัวมันเองกลับลืมหืมตาทุกอย่างไปเสียสิ้น เว้นแต่ว่าครั้งหนึ่งมันเคยมีข้อความที่อยากจะส่งถึงเท่านั้น

คำตามผู้แปล

ในเรื่องนี้ปรากฏชื่อเฉพาะจำนวนมาก ชื่อเหล่านี้ถูกนำไปใช้ต่อเติมขยายเรื่องราวในจักรวาลของเลิฟคราฟท์ออกไปอีกมากหลังจากเรื่องสั้นเรื่องนี้ ด้วยในบริบทของเรื่องได้ให้คำอธิบายไว้คร่าว ๆ แล้วว่าชื่อเฉพาะเหล่านี้หมายถึงอะไร ผู้แปลจึงเลือกที่จะไม่อธิบายขยายความชื่อเฉพาะเกินจากบริบทของเรื่อง

อีกประการหนึ่ง ในเรื่องนี้ผู้ประพันธ์ใช้คำว่า ดาวขั้วโลก (Pole Star) แทนคำว่าดาวเหนือ (North Star) และผู้แปลจึงคงคำแปลตามนั้นตามการตีความของผู้แปล ผู้ประพันธ์มองว่าดาวเหนือให้ความรู้สึกอุ่นใจเป็นสิ่งนำทาง บอกให้รู้ว่าเราไม่ได้หลงไปไหนไกล แต่ดาวขั้วโลกสื่อถึงอะไรสักอย่างที่ตรงข้ามกัน (Pole) อยู่คนละขั้วกัน เหมือนโลกแห่งความจริงและโลกแห่งความฝันนั่นเอง

* * *

เลิฟคราฟท์เขียน ดาวขั้วโลก (Polaris) ในปี ค.ศ. 1918 และได้รับการตีพิมพ์ครั้งแรกในวารสารสมัครเล่น “The Philosopher” ฉบับเดือนธันวาคม 1920 ก่อนจะมีการตีพิมพ์ซ้ำในนิตยสาร National Amateur ฉบับเดือนพฤษภาคม 1926, นิตยสาร Fantasy Fan ฉบับเดือนกุมภาพันธ์ 1934 และนิตยสาร Weird Tales ฉบับเดือนธันวาคม 1937 และเป็นครั้งแรกที่มีการกล่าวถึง “ข้อเขียนนาโคติก (Pnakotic Manuscripts)” ในงานของเลิฟคราฟท์ และเป็นข้อเขียน/หนังสือ/คัมภีร์ฉบับแรกที่ปรากฏในงานเขียนของเขา

เลิฟคราฟท์ได้แรงบันดาลใจการเขียนเรื่องนี้จากหนึ่งในจดหมายที่เล่าถึงความฝันของเขา ซึ่งส่วนหนึ่งในจดหมายระบุเอาไว้ว่า “หลายคืนก่อน ผมฝันถึงเมืองแปลก ๆ เมืองหนึ่ง เมืองที่มีพระราชวังมากมายและยอดโดมสีทองทอดตัวอยู่ระหว่างหุบเขาสีทึมเทาอันน่าสยดสยอง.... อย่างที่ผมบอกไป ผมรับรู้ถึงเมืองนี้ได้ด้วยสายตา ผมอยู่ในนั้นและรายล้อมไปด้วยมัน แต่แน่นอนว่าร่างกายของผมไม่ได้อยู่ตรงนั้น”

วิลเลียม ฟุลไวลเลอร์ นักวิจารณ์วรรณกรรมกล่าวถึงเรื่องนี้ว่า เป็นงานเขียนที่ถ่ายทอดชีวิตของเลิฟคราฟท์ได้อย่างชัดเจนที่สุด สะท้อนให้เห็นถึงความรู้สึกผิด ความคับข้องใจ และความไร้ประโยชน์ของตัวเขาในสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง

What the Moon Brings

จันทร์นำพา

ข้าเกลียดดวงจันทร์—ข้ากลัวมัน—เพราะบางครั้งยามแสงจันทร์ส่องต้องภาพฉากที่คุ้นตาและน่าเสนาหาจะเปลี่ยนให้ฉากเหล่านั้นกลับกลายเป็นแปลกตาและน่าขยะแขยง

มันเป็นคืนหนึ่งอันน่ากลัวช่วงหน้าร้อนตอนที่พระจันทร์ฉายแสงลงมาสู่สวนเก่าแก่ที่ข้าเดินเล่นอยู่ ช่วงหน้าร้อนอันน่าขนลุกที่อบอวลไปด้วยกลิ่นดอกไม้หอมมอมเมาและละอองขึ้นจากมวลใบไม้อันก่อกระตุ้นภาพฝันอันเตลิดเปิดเปิงหลากสีส่น และในระหว่างที่ข้าเดินเลียบไปตามลำธารน้ำตื้นใสแจ้วสายหนึ่ง ข้าก็สังเกตเห็นว่าผิวหน้าน้ำกระเพื่อมอย่างผิดปกติเป็นระลอกคลื่นสีเหลืองสว่างราวกับว่ามวลน้ำนิ่งสงบเหล่านั้นกำลังถูกดึงดูดเข้าสู่กระแสน้ำเชี่ยวกรากอันไร้การต้านทาน ซึ่งนำไปสู่มหาสมุทรแสนประหลาดที่ไม่ได้เป็นสิ่งที่มียูอยู่บนโลกใบนี้ ส่องประกายอย่างเจียบบัน สว่างพร่างพรายอย่างน่ากลัว กระแสน้ำต้องสาปแสงจันทร์เหล่านั้นไหลเร็วรี่ไปสู่ที่ไหนสักแห่งที่ข้าไม่รู้ พร้อมกันนั้นจากชายฝั่งน้ำร้อนรินใต้ดงไม้ ดอกโลโทส

ขาว³² ฤกฤทธิมัวเมาของสายลมราตรีพัดปลิดปลิวร่วงลงสู่สายธารอย่างสิ้นหวังทีละดอก ๆ ดูราวใบหน้าสงบไร้ชีวิตที่ทงายจ้องกลับมาด้วยสายตายอมจำนนอันชั่วร้าย ขณะพวกมันถูกระแสน้ำเชี่ยวกรากอย่างน่ากลัวพัดพาเข้าไปใต้สะพานโค้งงะแงะสลัก

และในระหว่างที่ข้าวิ่งไปตามริมฝั่งน้ำ ขณะที่สองเท้าเหยียบย่างอย่างไม่ใส่ใจลงไปบนมวลดอกไม้ที่กำลังหลับใหลและดวงใจบ้าคลั่งขึ้นเรื่อย ๆ จากความหวาดกลัวในสิ่งที่ไม่รู้และด้วยความยวนใจของใบหน้าไร้ชีวิตเหล่านั้น ข้าก็สังเกตเห็นว่าสวนแห่งนั้นไม่มีจุดสิ้นสุดให้เห็นได้โต้แสงจันทร์เพราะในตำแหน่งที่จะมีกำแพงกันอยู่ในยามกลางวัน ตอนนีทิวทัศน์ส่วนนั้นกลับทอดยาวออกไปด้วยทิวทัศน์ใหม่ที่ไม่เคยเห็น ซึ่งมีทั้งต้นไม้ ถนนทางเดิน ดอกไม้ พุ่มไม้ เทวรูปหินและเจดีย์ รวมทั้งสายน้ำสีเหลืองอร่ามที่ทอดตัวคดเคี้ยว ลัดเลาะไปตามชายฝั่งหญ้าขึ้นคลุมและลดหลาดเข้าไปได้สะพานหินอ่อนรูปรางพิสดาร ริมฝีปากของใบหน้าดอกโลโทสอันไร้ชีวิตก็กระซิบอย่างเศร้าสร้อยเรียกให้ข้าติดตามพวกมันไป ข้าวิ่งต่อไปไม่หยุดยั้งจนกระทั่งลำธารขยายกลายเป็นแม่น้ำและไปบรรจบกับหนองน้ำที่อุดมไปด้วยต้นอ้อที่พลิ้วไหวและชายหาดที่เต็มไปด้วยเม็ดทรายส่องประกายของพื้นที่ชายฝั่งริมท้องทะเลกว้างใหญ่ไร้นามแห่งหนึ่ง

ดวงจันทร์อันนำซึ่งซึ่งแสงใสท้องทะเลแห่งนั้น ขณะที่ระลอกคลื่นไร้เสียงเหนือผิวทะเลแผ่กลืนประหลาดต่าง ๆ นานาออกมา ข้าเห็น

³² White lotos-blossom ตามตำนานเทพกรีก Lotos เป็นชื่อผลไม้ที่มีฤทธิ์นำมาซึ่งความหลงลืมและความเซื่องซึมราวฝันสู่ผู้ที่รับประทานมันเข้าไป ลักษณะคล้ายดอกบัว (Lotus) ในทางภาษาศาสตร์ Lotos คือคำโบราณของ Lotus

ใบหน้าดอกโลโทสหายวับไปใต้คลื่นทะเลเหล่านั้นและนี่ก็อยากจะมีตาข่ายเอาไว้มจับพวกมันขึ้นมาและถามเอาจากพวกมันซึ่งความลับที่ดวงจันทร์นำพามาสู่ยามราตรี แต่เมื่อดวงจันทร์ลอยไปทางทิศตะวันตกและกระแสน้ำที่สงบลดถอยลงไปจากชายหาดอันอิมคริม แสงจันทร์เผยให้เห็นยอดแหลม ๆ เก่าแก่ที่เคยถูกคลื่นทะเลคลุ้มบังเอาไว้ รวมทั้งบรรดาเสาสีขาวที่ถูกสาหร่ายทะเลสีเขียวขึ้นปกคลุมราวพู่ห้อยพวงระย้า ข้าสะท้อนไปทั้งร่างเมื่อตระหนักว่าสถานที่อันจมอยู่ใต้ทะเลแห่งนี้คือที่ที่ผู้วายชนม์ทั้งหลายต้องมาและไม่ก็อยากสนทนากับใบหน้าดอกโลโทสอีกต่อไป

กระนั้นข้าก็รู้สึกดีใจยิ่งนักเมื่อข้ามองออกไปที่กลางทะเลไกล ๆ และเห็นอีแร้งตัวใหญ่ร่อนลงมาจากท้องฟ้าเพื่อหาที่พักบนแนวหินโสโครกอันกว้างใหญ่ ข้าอยากถามคำถามมัน อยากจะถามมันถึงคนที่ข้าเคยรู้จักยามพวกเขายังมีชีวิต ข้าคงจะถามคำถามข้อนี้ต่อมันไปแล้วถ้าหากว่ามันไม่ได้อยู่ห่างไกลออกไปเหลือเกิน แต่อีแร้งตัวนั้นอยู่ห่างไกลนักและหายไปจากการมองเห็นเมื่อมันร่อนลงไปที่ใกล้แนวหินโสโครกกว้างใหญ่อันนั้น

ดังนั้นข้าจึงหันมาดูกระแสน้ำที่ลดต่ำลงไปเรื่อย ๆ ตามดวงจันทร์ที่จมลงสู่ขอบฟ้าและได้เห็นเมืองร้างเมืองหนึ่งเป็นประกายพราวจากน้ำที่หยดลงมาเป็นทางจากบรรดา ยอดแหลมของอาคาร หอคอยและหลังคาตึกของเมืองไร้ชีวิตเมืองนั้น ขณะที่ข้าดูอยู่นั้นจมูกของข้าก็ตบตันลงด้วยพยายามจะปิดกั้นกลิ่นเหม็นเลื้อยหนีที่โชยจากเหล่าคนตายของโลก เพราะที่แท้แล้ว ณ ที่ตรงนี้อันอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้และไม่มีผู้ใดจดจำได้คือสถานที่รวบรวม

เลือดเนื้อที่มั่วสุมจากสุสานต่าง ๆ มากองไว้ให้หนอนทะเลตัวอ้วนได้แทะเล็ม
ยัดทาน

ตอนนี้ดวงจันทร์อันชั่วร้ายลอยต่ำอย่างยิ่งอยู่เหนือฉากทิวทัศน์อัน
น่าสะพรึงกลัวเบื้องหน้า แต่หนอนทะเลตัวอ้วนก็หาได้มีความจำเป็นต้อง
อาศัยแสงจันทร์ในการกินอาหารแต่อย่างใดไม่ และในระหว่างที่ข้ายืมมอง
ผิวหน้ากองเนื้อเน่าที่กระเพื่อมเป็นระยะบ่งบอกถึงบรรดาหนอนที่เดินพล่าน
อยู่ข้างใต้ ข้าก็รู้สึกกระสอกระสันเยียบอย่างใหม่ที่พุ่งเข้ามาจากทิศทางที่อึดแรง
ตัวนั้นร่อนลงไปราวกับว่าเนื้อหนังของข้าสัมผัสได้ถึงบางสิ่งบางอย่างอันน่า
สยดสยองก่อนที่จะสายตาของข้าจะทันเห็นมัน

เนื้อหนังที่สั่นเทิ้มของข้าหาได้กระตุกขึ้นมาโดยไม่มีสาเหตุไม่
เพราะเมื่อข้าซ่อนสายตามองขึ้นไป ข้าก็ได้เห็นว่าผิวหน้าน้ำลดลงไปต่ำ
อย่างยิ่งและตอนนี้กำลังเผยให้เห็นแนวหินโสโครกอันกว้างใหญ่ที่ข้าเห็นเมื่อ
ตอนก่อนหน้านี้นี้ได้มากขึ้น และเมื่อข้าได้เห็นชัด ๆ ว่าสิ่งที่คิดว่าเป็นแนวหิน
โสโครกนั้น ความจริงแล้วเป็นมงกุฎหินบะซอลต์สีดำของรูปบูชาอันน่าตื่น
ตะลึงรูปหนึ่ง—ซึ่งตอนนี้ส่วนหน้าผากขนาดมหึมาปรากฏให้เห็นอยู่ใต้แสง
จันทร์สลัวราง ขณะที่ส่วนกิบเท้าอันชั่วร้ายของรูปปั้นอันนั้นน่าจะเหยียบ
อยู่บนพื้นเลนใต้ทะเลที่อยู่ต่ำลงไปหลายไมล์เบื้องล่าง—ข้าก็รู้ดีจริงแล้วยิ่ง
หลงไม่หยุดด้วยกริ่งเกรงว่าใบหน้าที่ถูกซ่อนอยู่นั้นจะโผล่ขึ้นมาเหนือผิวน้ำ
และเกรงกลัวว่าดวงตาที่ถูกบดบังอยู่นั้นจะมองมาที่ข้าหลังจากที่เจ้าดวง
จันทร์สีเหลืองจอมทรยศผู้ชั่วเลื่องมองลงมาจากบนฟ้าย่องหนนี้ไปจากที่นี่

และเพื่อจะหลีกเลี่ยงหนีจากสิ่งที่จะเกิดขึ้นอย่างไม่อาจยับยั้งได้ทีวี่วี่นี้
ข้าจึงกระโจนลงไปด้วยความยินดียิ่งและไม่ลังเลแม้แต่นิดเดียวสู่ท้องน้ำ

ตื่น ๆ เหมือนเฝ้าอันบรรดาหนอนทะเลกำลังยัดทานซากศพคนตายของโลก
อยู่ท่ามกลางกำแพงตะไคร้และท้องถนนที่ทรุดจม

เลิฟคราฟท์เขียน จันทรนำพา (What The Moon Brings) เมื่อ
วันที่ 5 มิถุนายน ค.ศ. 1922 และได้ตีพิมพ์ครั้งแรกในวารสาร National
Amateur ฉบับเดือนพฤษภาคม 1923 โดยเลิฟคราฟท์ได้แรงบันดาลใจ
การเขียนเรื่องนี้จากความฝันของเขา

The Doom That Came to Sarnath ความหายนะที่มาเยือนซาร์นาธ

ในดินแดนแห่งนารมีทะเลสาบกว้างใหญ่ไพศาลซึ่งไม่มีสายธารใดที่ต่อเข้ามาเติมน้ำใส่หรือต่อระบายน้ำออกจากทะเลสาบแห่งนี้ เมื่อหนึ่งหมื่นปีก่อนบนชายฝั่งของทะเลสาบแห่งนี้เคยมีมหานครแห่งซาร์นาธตั้งอยู่ แต่ในปัจจุบันซาร์นาธล่มสลายไปแล้ว

เล่ากันว่าในครั้งโบราณกาลสมัยที่โลกยังเยาว์วัย ในสมัยก่อนที่ผู้คนแห่งซาร์นาธจะมาสูดดินแดนแห่งนารมีนั้นเคยมีเมืองอีกเมืองหนึ่งตั้งอยู่ข้างทะเลสาบ นครหินสีเทาแห่งอิบซึ่งเก่าแก่พอ ๆ กับทะเลสาบแห่งนี้และเป็นที่อยู่ของสิ่งมีชีวิตที่หน้าตาไม่น่าอภิมรย์เท่าใดนัก สิ่งมีชีวิตที่ว่ามีลักษณะที่แปลกประหลาดและหน้าตาที่อัปลักษณ์อย่างยิ่ง อันเป็นลักษณะของสิ่งมีชีวิตส่วนใหญ่ของโลกที่เพิ่งถือกำเนิดและถูกออกแบบมาอย่างหายาบ ๆ ปรากฏข้อเขียนอยู่บนตึกทรงกระบอกก่ออิฐของเคดาธีรอนว่า สิ่งมีชีวิตใน

เมืองอิบนันมีร่างกายสีเขียวเหมือนกับสีของน้ำในทะเลสาบและสีของหมอกที่ลอยเหนือทะเลสาบ ว่าสิ่งมีชีวิตเหล่านั้นมีดวงตาที่ปูดโปน ริมฝีปากล่างยื่นย้วย หูที่ทำทางอยากรู้อยากเห็นและปากที่ไม่มีเสียง ข้อเขียนดังกล่าวยังระบุต่อไปอีกด้วยว่าสิ่งมีชีวิตเหล่านี้อยู่ ๆ ก็เดินลงมาจากดวงจันทร์ ว่าทั้งพวกเขาทั้งทะเลสาบกว้างใหญ่ทั้งนครหินแห่งอิบอยู่ ๆ ก็ปรากฏขึ้นกลางสายหมอกในคำคืนหนึ่ง ไม่ว่าข้อเท็จจริงจะเป็นเช่นไร ข้อหนึ่งที่ชัดเจนคือพวกเขาบูชาเทวรูปหินสีเขียวน้ำทะเลที่แกะสลักเป็นรูปของบ็อกรัก กิ้งก่าน้ำยักษ์ ซึ่งพวกเขาจะบูชาด้วยการเต้นรำด้วยท่าเต้นอันน่าเกลียดน่ากลัวในคืนเดือนหงาย³³ นอกจากนี้ก็มีข้อเขียนอยู่ในสมุดปาปิรุสของเมืองอิลาร์-เน็คว่า วันหนึ่งสิ่งมีชีวิตเหล่านี้ค้นพบและเริ่มรู้จักใช้ไฟและหลังจากนั้นเป็นต้นมาจะจุดไฟขึ้นสว่างไสวในช่วงงานพิธีทั้งหลาย แต่ไม่มีข้อมูลอื่นใดมากนักเกี่ยวกับสิ่งมีชีวิตเหล่านี้ด้วยว่าพวกเขามีชีวิตอยู่ในยุคโบราณมาก ๆ อันเป็นยุคที่มนุษย์ยังเยาว์วัยและไม่รู้อะไรมากนักเกี่ยวกับสิ่งมีชีวิตดึกดำบรรพ์เหล่านี้

เวลาผ่านไปนานหลายยุคสมัย ในที่สุดมนุษย์ก็มาถึงดินแดนแห่งนาร์ คนเลี้ยงแกะร่างดำมืดกับฝูงแกะชนปุกปุยของพวกเขาซึ่งอพยพมาสร้างเมืองธรา อิลาร์เน็คและเคดาธีรอนบนฝั่งแม่น้ำอัยอันคดเคี้ยว มนุษย์บางเผ่าที่แข็งแกร่งกว่าคนอื่นเดินทางดั้นด้นต่อไปจนถึงชายขอบของ

³³ ต้นฉบับใช้ Gibbous moon ซึ่งหมายถึงช่วงที่พระจันทร์สว่างมาก ๆ เกือบเต็มดวงแต่ยังไม่เต็มดวง (Full moon) หรือช่วงก่อนและหลังวันพระจันทร์เต็มดวง ประมาณช่วงขึ้น 14 ค่ำ (เรียกว่า Waning Gibbous) กับแรม 1 ค่ำ (เรียกว่า Waxing gibbous) แปลโดยใช้คำว่า “คืนเดือนหงาย” (คืนที่ดวงจันทร์มีแสงสว่างมาก) ให้กระชับและหมายเหตุดูเข้าใจประกอบความเข้าใจ

ทะเลสาบและสร้างนครซาร์นาร์ขึ้นมา ณ ตำแหน่งที่พวกเขาค้นพบโลหะมีค่าอยู่ในดิน

ชนเผ่าเร่ร่อนเหล่านั้นวางศีกลาก้อนแรกที่เป็นรากฐานของเมืองซาร์นาร์ โดยไม่ห่างจากนครหินสีเทาแห่งอิบเท่าใดนักและพวกเขาก็รู้สึกพิศวงเป็นอย่างยิ่งกับสิ่งมีชีวิตที่อาศัยอยู่ในเมืองอิบ แต่ความรู้สึกพิศวงของพวกเขาก็เจือปนด้วยความรู้สึกเกลียดชัง ด้วยพวกเขารู้สึกว่ามันไม่เหมาะสมไม่ควรที่สิ่งมีชีวิตลักษณะเช่นนั้นจะมาเที่ยวไปเที่ยวมาอยู่ในโลกของมนุษย์ ในยามค่ำคืน และพวกเขาก็ไม่พอใจเอาเสียเลยกับรูปแกะสลักหน้าตาประหลาดที่ปรากฏอยู่บนเสาโมโนลิธสีเทาแห่งอิบด้วยพวกเขาไม่สามารถให้คำตอบได้ว่าทำไมรูปแกะสลักเหล่านั้นถึงดำรงอยู่ในโลกได้นานถึงขนาดนี้ ดำรงอยู่ได้นานจนถึงยุคสมัยของมนุษย์ นอกเสียจากว่านั่นเป็นเพราะดินแดนแห่งนาร์นั้นเป็นดินแดนที่เจียบสงบอย่างที่สุดและอยู่ห่างไกลจากดินแดนอื่น ๆ ส่วนใหญ่ทั้งหลาย ไม่ว่าจะเป็นดินแดนในโลกแห่งยามตื่นหรือโลกแห่งยามฝัน

ยิ่งชาวซาร์นาร์ได้เห็นสิ่งมีชีวิตแห่งเมืองอิบมากเท่าไร ความเกลียดชังของพวกเขาก็เพิ่มมากขึ้นเท่านั้น และไม่ลดน้อยถอยลงเลยสักนิด เมื่อชาวซาร์นาร์ค้นพบว่าสิ่งมีชีวิตแห่งอิบนั้นช่างอ่อนแอและผิวหนังของพวกมันนั้นช่างอ่อนปวกเปียกสันดีเมื่อเผชิญคมศรและก้อนหิน ดังนั้นวันหนึ่งเหล่านักรบหนุ่ม พลขว้างหินและพลหอกและพลธนูจึงยกทัพเข้าโจมตีเมืองอิบและไล่ล่าสังหารสิ่งมีชีวิตทั้งหลายที่อาศัยอยู่ที่นั่น เสร็จแล้วก็ถีบส่งซากศพออกจากตาของพวกมันลงไปทะเลสาบด้วยปลายหอกยาว ๆ ด้วยพวกเขาไม่ปรารถนาที่จะจับต้องร่างของพวกมัน และเพราะว่าพวกเขาไม่

ชอบรูปแกะสลักบนเสาโมโนลิธสีเทาแห่งอิบ พวกเขาจึงโค่นและโยนเสาเหล่านี้ลงไปในทะเลสาบด้วยเช่นกัน ซึ่งเป็นเรื่องที่ต้องอาศัยกำลังคนจำนวนมากช่วยกันทำอันกระตุ้นให้พวกเขาเกิดความสงสัยว่าก้อนหินยักษ์เหล่านี้ถูกขนมาจากที่อื่นอันห่างไกลได้อย่างไร เพราะหินเหล่านี้น่าจะต้องถูกขนมาจากที่อื่นแน่เนื่องจากในดินแดนแห่งนาร์หรือดินแดนใกล้เคียงไม่มีหินลักษณะเช่นนี้อยู่เลย

ด้วยเหตุฉะนี้ เมืองอิบอันเก่าแก่จึงถูกทำลายลงอย่างราบคาบ เหลือแค่เพียงเทวรูปหินสีเขียวน้ำทะเลที่แกะสลักเป็นรูปของบ็อกกร์ก กิ้งก่าน้ำยักษ์ ซึ่งเทวรูปนี้นักรบหนุ่มทั้งหลายนำกลับมาบ้านเกิดเมืองนอนด้วยในฐานะสัญลักษณ์ของชัยชนะที่พวกเขามีต่อเหล่าเทพเจ้าโบราณและสิ่งมีชีวิตแห่งอิบและในฐานะสัญลักษณ์ของประมุขภาพเหนือดินแดนแห่งนาร์ แต่ในคืนที่เทวรูปที่ว่าถูกนำไปตั้งในวิหารในเมืองซาร์นาธกลับเกิดเรื่องอันเลวร้ายอย่างหนึ่งขึ้นด้วยปรากฏแสงสีแสนประหลาดขึ้นเหนือทะเลสาบพอถึงตอนเช้าผู้คนก็พบว่าเทวรูปได้หายไปแล้วและพบหัวหน้านักบวชทารานอิซทอดร่างเป็นศพด้วยสภาพที่เหมือนกับจะเผชิญกับความหวาดกลัวบางอย่างอันสุดจะบรรยายได้ และก่อนที่เขาจะตายทารานอิซได้สวดคำ ๆ หนึ่งลงบนแท่นบูชาที่ทำจากหินโครโซไลท์ด้วยสายสั้นสะท้านหยาบ ๆ เป็นสัญลักษณ์ของคำว่า ‘ความหายนะ’

หลังสิ้นทารานอิซ มีผู้สืบทอดตำแหน่งหัวหน้านักบวชแห่งซาร์นาธต่อมาอีกหลายคน แต่กระนั้นกลับไม่เคยมีใครพบเห็นเทวรูปหินสีเขียวน้ำทะเลอีกเลย เวลาผ่านไปนานหลายศตวรรษซึ่งในระหว่างนั้นซาร์นาธก็เจริญรุ่งเรืองขึ้นอย่างเหลือแสนจนมีเพียงเหล่านักบวชและหญิงชราเท่านั้น

ที่จำคำอันทารุณอิสกัตเอาไว้บนแท่นบูชาหินโครโซโลทได้ ระหว่างชาร์นารและเมืองอิลาร์เน็คได้มีการตัดเส้นทางสำหรับกองคาราวานค้าขายและแร่โลหะมีค่าที่ขุดได้จากพื้นดินของชาร์นารถูกนำไปแลกเปลี่ยนกับโลหะชนิดอื่น และแลกกับเสื้อผ้าหายากและเพชรนิลจินดาและหนังสือและเครื่องมือสำหรับช่างฝีมือและสิ่งฟุ่มเฟือยต่าง ๆ ทั้งหลายที่เป็นที่นิยมในหมู่ผู้ที่อาศัยบนฝั่งแม่น้ำอัยอัน คดเคี้ยวและดินแดนที่ห่างไกลออกไปด้วยเหตุนี้ชาร์นารเติบโตอย่างทรงพลังและทรงภูมิและงดงามและจึงส่งกองทัพเข้าปราบปรามและเอาชนะเมืองข้างเคียง และในกาลต่อมาบัลลังก์แห่งชาร์นารจึงเป็นที่ประทับของราชาเหนือราชันย์ทั้งหลายในดินแดนแห่งนาร์และดินแดนใกล้เคียงอีกมากมาย

นครชาร์นารอันยิ่งยงได้กลายเป็นสิ่งมหัศจรรย์ของโลกและความภาคภูมิใจของมวลมนุษยชาติ กำแพงเมืองทำด้วยหินอ่อนขัดมันที่ขุดขนมาจากเหมืองกลางทะเลทราย สูงสามร้อยศอกกว้างเจ็ดสิบห้าศอก³⁴ ใหญ่โตเสียจนรถเทียมม้าที่แล่นเลียบไปบนกำแพงสามารถเล่นสวนกันได้ กำแพงเมืองทอดตัวยาวห้าร้อยสเตเดีย³⁵ ไม่ขาดไม่หล่น ล้อมทั้งเมืองเอาไว้เว้นแต่ด้านที่ติดกับทะเลสาบซึ่งมีกำแพงกันคลื่นทำจากหินสี่เหลี่ยมที่คอดก้นไม่ให้คลื่นทะเลสาบที่จะยกสูงอย่างแปลกประหลาดปีละครั้งในวันเทศกาลแห่งการทำลายล้างเมืองอิบทะเลักเข้าสู่ตัวเมืองได้ ในตัวเมืองชาร์นารมีถนนห้าสิบสายที่ทอดจากด้านทะเลสาบไปจนถึงประตูสำหรับเปิดรับกองคาราวาน

³⁴ หน่วย Cubit หรือศอก หนึ่งศอกเท่ากับประมาณ 50 เซนติเมตร ดังนั้นกำแพงนี้จึงสูงถึง 150 เมตรและกว้าง 37.5 เมตรโดยประมาณ

³⁵ Stadia หน่วยวัดความยาวสมัยกรีกโบราณ หนึ่งสเตเดียเท่ากับ 185 เมตร (หรือ 606.9 ฟุต) ดังนั้นกำแพงเมืองชาร์นารจึงยาว 92,500 เมตรหรือ 92.5 กิโลเมตรโดยประมาณ

และถนนอีกห้าสิบสายที่ทอดตัวตัดกับถนนชุดแรก ถนนเหล่านี้ถูกปูพื้นด้วยหินโอนิคซ์ ยกเว้นแต่ในส่วนของการทางที่ใช้รองรับม้าและอูฐและช้างซึ่งปูด้วยหินแกรนิต ประตูเมืองชาร์นาร์นนั้นมีจำนวนมากเท่ากับถนนในเมืองที่ทอดจากทะเลสาบเข้าหาแผ่นดิน แต่ละประตูทำจากทองสัมฤทธิ์และประดับประดาด้วยรูปปั้นสิงโตและช้างที่สองข้างประตูอันแกะสลักจากหินชนิดที่ไม่เป็นที่รู้จักกันอีกแล้วในหมู่มนุษย์ บ้านเรือนในเมืองชาร์นาร์นนั้นสร้างขึ้นจากอิฐเคลือบ³⁶ และหินคาลซิโดนี³⁷ ทุกหลังต่างมีส่วนห่อหุ้มและทะเลสาบน้ำน้อยน้ำใสอยู่ในแนวกำแพงล้อม บ้านเรือนเหล่านี้ถูกสร้างขึ้นตามแนวศิลปะอันแปลกประหลาดด้วยไม่มีเมืองอื่นอีกแล้วที่มีบ้านเรือนลักษณะเช่นนี้ และนักเดินทางจากเมืองธราและอิลาร์เน็คและเคดาธีรอนต่างต้องอัศจรรย์ใจกับโดมหลังคาส่องแสงระยิบระยับเหนือศีรษะของพวกเขา

แต่สิ่งที่น่ามหัศจรรย์ยิ่งกว่านั้นคือปราสาทราชวังและอารามและสวนทั้งหลายซึ่งถูกสร้างไว้โดยโซคคาร์ ราชายุคโบราณ ในชาร์นาร์นมีพระราชวังอยู่เป็นจำนวนมากและพระราชวังที่สร้างขึ้นหลังสุดนั้นก็มีความใหญ่มหึมามากกว่าพระราชวังใด ๆ ในเมืองธราหรืออิลาร์เน็คหรือเคดาธีรอน พระราชวังแห่งชาร์นาร์นใหญ่โตสูงสง่าเสียจนผู้ที่เข้าไปในนั้นบางครั้งคิดว่าตัวเองอยู่ใต้ท้องฟ้าธรรมดา แต่เมื่อแสงจากคบเพลิงที่ชุ่มด้วยน้ำมันจากเมืองโดเธอร์สาดขึ้นไป ผู้มาเยือนก็จะเห็นภาพวาดบนฝาผนังอันงดงามที่แสดงภาพของเหล่าราชาและกองทัพที่ทำให้ผู้ได้เห็นทั้งตื่นตาใจและ

³⁶ Glazed brick อิฐที่ระหว่างเผาด้วยความร้อนสูงมีการเติมสารอย่างเกลือแล้วนำเข้าเผาซ้ำอีกครั้งจนมีผิวเป็นมัน

³⁷ Chalcedony ผลึกละเอียดของแร่ควอตซ์ที่มารวมตัวกัน มีลักษณะโปร่งแสงวาวแบบขี้ผึ้ง กึ่งโปร่งใสถึงทึบแสง ความแข็งอยู่ที่ 6.5-7 มีได้ทุกสีซึ่งมีชื่อเรียกแตกต่างกันไป

ตะลึงงันไปพร้อม ๆ กัน ปราสาทแห่งนี้ก่อขึ้นจากเสาเป็นจำนวนมากและทุกต้นต่างเป็นหินอ่อนที่มีลายและสลักเสลาเป็นลวดลายที่งามล้ำเลิศ พื้นส่วนใหญ่ของปราสาทเหล่านี้เป็นพื้นโมเสคที่ปูด้วยแร่เบริลสีเขียว แร่ลาพิสลาซูลีสีน้ำเงิน แร่ซาร์โดนิคสีแดง-น้ำตาล แร่คาร์บันเคิลสีแดงและแร่ธาตุนาน ๆ³⁸ ตามแต่จะเลือกที่ถูกนำมาจัดเรียงอย่างสวยงามจนผู้ได้เห็นอาจจะคิดว่าตนกำลังเดินอยู่บนแปลงดอกไม้ที่อุดมไปด้วยดอกไม้ที่หายากที่สุด ทั้งยังมีน้ำพุที่ฉีดน้ำหอมกรุ่นกระจายที่จัดให้พุ่งเป็นลำอย่างสวยงามด้วยศิลปะอันแยบยล พระราชวังของราชาผู้ปกครองแผ่นดินแห่งนาร์และดินแดนใกล้เคียงอื่น ๆ นั้นโดดเด่นเหนือทุกปราสาทบนแผ่นดิน บัลลังก์แห่งชาร์นารตั้งอยู่บนรูปปั้นสิงโตหมอบสีทองคู่หนึ่งซึ่งยกบัลลังก์อยู่สูงหลายก้าวจากพื้นมันเป็นประกาย บัลลังก์ดังกล่าวถูกสร้างขึ้นจากงาช้างชั้นโตขึ้นเดียวมาตราว่าจะไม่มีมนุษย์คนใดที่ยังมีชีวิตอยู่ทราบว่างาช้างขนาดมหึมาเช่นนี้ได้มาจากที่ไหน นอกจากนี้ในปราสาทยังมีหอศิลป์อยู่เป็นจำนวนมาก รวมทั้งโรงอัมจันทร์อันใช้จัดแสดงการต่อสู้ระหว่างสิงโตและมนุษย์และช้างเพื่อความเพลิดเพลินของราชา บางครั้งอัมจันทร์จะถูกทำให้จมอยู่ใต้น้ำด้วยน้ำที่ถ่ายเทจากทะเลสาบผ่านท่อส่งน้ำขนาดใหญ่เพื่อใช้ประกอบการแสดงการสู้รบทางท้องทะเลหรือการต่อสู้กันระหว่างนักว่ายน้ำกับสิ่งมีชีวิตสุดแสนอันตรายจากใต้ท้องทะเล

ที่สูงสง่าและน่าอัศจรรย์ไม่แพ้กันคือสิบเจ็ดวิหารที่สร้างในทรงหอสูงแห่งชาร์นารซึ่งปลูกสร้างขึ้นจากหินสีสว่างหลากสีที่ไม่พบจากที่อื่นใดในโลก

³⁸ ชื่อแร่ที่ปรากฏในที่นี้คือ beryl / lapis lazuli (ไพฑูริย์) / sardonyx / carbuncle (โกเมน, พลอยสีแดงเข้ม)

บางแร่มีชื่อไทย บางแร่ไม่มี เลือกใส่ชื่อภาษาอังกฤษทับศัพท์เพื่อให้กลมกลืน เพิ่มสีต่อท้ายเพื่อให้เห็นภาพ - ผู้แปล

วิหารที่สูงที่สุดในหมู่วิหารแห่งชาร์นาร์นั้นมีความสูงถึงหนึ่งพันศอกอันเป็นที่พักอาศัยของหัวหน้านักบวชแห่งชาร์นาร์ซึ่งมีความงดงามแทบไม่ต่างกับพระราชวังของเหล่าราชา บนชั้นล่างสุดของหอคอยคือห้องโถงขนาดใหญ่และงดงามเฉกเช่นกับห้องโถงของพระราชวังซึ่งถูกใช้เป็นที่ชุมนุมกันเพื่อร่วมบูชา โซคาลาร์และทามาซและโลบอน—เหล่าเทพเจ้าสูงสุดแห่งชาร์นาร์—ณ เบื้องหน้าแท่นบูชาที่อวลร่ำด้วยกลิ่นกำยานและจัดสร้างขึ้นอย่างประณีตงดงามเฉกเช่นบัลลังก์ของเหล่าราชา ไม่มีรูปสลักอื่นใดในได้หล้าที่จะเทียบได้กับรูปเคารพของจอมเทพโซคาลาร์และทามาซและโลบอน ซึ่งได้รับการสลักเสลาจนดูสมจริงราวมีชีวิตที่ผู้พบเห็นอาจจะกล้าสาบานว่าที่นั่งอยู่บนบัลลังก์ข้างเหล่านั้คือเหล่าทวยเทพผนวศเคราส่างงามตัวจริง และเมื่อเดินตามบันไดที่ปูด้วยแร่เซอร์คอนจะไปถึงห้องพักบนหอคอยอันเป็นที่ที่เหล่าหัวหน้านักบวชใช้สวดส้องเหนือตัวเมืองและที่ราบและทะเลสาบในยามกลางวัน และใช้เฝ้าติดตามดวงจันทร์อันลึกลับและดาวฤกษ์และดาวเคราะห์ที่สำคัญทั้งหลายและเงาสะท้อนของดวงจันทร์และดวงดาวเหล่านั้เหนือผิวนทะเลสาบในยามกลางคืน ในห้องนี้คือสถานที่สำหรับทำพิธีกรรมโบราณลับสุดยอดที่ดำเนินต่อมาด้วยความเกลียดชังอย่างที่สุดต่อบักรัก กิ้งก้าน้ำยักษ์ และในห้องนี้คือสถานที่เก็บแท่นบูชาที่ทำจากหินโครโซไลท์อันเป็นที่รองรับข้อความว่า ‘ความหายนะ’ ที่ทารานอิซทิ้งเอาไว้

อีกสิ่งที่มีหัตถกรรมไม่แพ้กันั้นคือสวนทั้งหลายที่ถูกสร้างขึ้นไว้ในรัชสมัยของโซคคาร์ ราชายุคโบราณ สวนเหล่านั้ตั้งอยู่ที่ใจกลางเมืองชาร์นาร์ครอบคลุมพื้นที่กว้างขวางและห้อมล้อมไว้ด้วยกำแพงสูง และครอบทับ

เอาไว้ด้วยหลังคาโดมกระจกสูงใหญ่ที่เผยให้เห็นแสงอาทิตย์และแสงจันทร์ และแสงดาวทั้งหลายส่องผ่านลงมาในยามท้องฟ้าสดใสและถูกใช้เป็นที่แขวนภาพอันสว่างเจิดจ้าของดวงอาทิตย์และดวงจันทร์และดวงดาวและดาวเคราะห์ทั้งหลายในยามท้องฟ้ามืดครึ้ม ในฤดูร้อนภายในสวนแห่งนี้จะถูกรักษาระดับอุณหภูมิให้เย็นฉ่ำด้วยกระแสลมเย็นหอมหวานจากการโบกกระพือด้วยพัดอย่างชำนาญ ส่วนในหน้าหนาวสวนจะถูกรักษาระดับอุณหภูมิให้อบอุ่นด้วยกองไฟที่ถูกจุดไว้ในที่ซ่อนและดังนั้นอากาศภายในสวนจึงมีสภาพเป็นฤดูใบไม้ผลิอยู่ตลอดทั้งปี ภายในสวนมีธารน้ำสายน้อยที่ไหลอยู่เหนือก้อนกรวดสีสดใสอันทอดผ่านและตัดแบ่งทุ่งหญ้าสีเขียวและสวนหย่อมย่อย ๆ หลากชนิดสีซึ่งถูกเชื่อมเข้าด้วยกันด้วยสะพานจำนวนมากในเส้นทางที่ธารน้ำทอดไปก็คันสลัปไว้ด้วยน้ำตกหลายแห่งและทะเลสาบน้อยที่อุดมไปด้วยดอกกลิลี บณิฉวน้ำในลำธารหรือทะเลสาบน้อยพุฟองด้วยบรรดาหงส์ขาว ในอากาศเสียงดนตรีที่ซับซ้อนโดยนกหายากดังสอดประสานกับท่วงทำนองจากท้องน้ำ ระเบียงลดหลั่นตั้งอยู่บนผืนดินเขียวขจีริมฝั่งน้ำ ประดับประดาด้วยเถาองุ่นและดอกไม้หวานและเก้าอี้และม้านั่งที่สักัดสร้างจากหินอ่อนและหินแกรนิตเนื้อดอก ทั้งในสวนยังมีศาลเจ้าและอารามเล็ก ๆ อยู่เป็นจำนวนมากอันผู้มาเยือนอาจจะใช้เพื่อพักผ่อนหรือสวดภาวนาต่อเทพเจ้าองค์เล็กองค์น้อยทั้งหลาย

ทุก ๆ ปีเมืองซาร์นาธจะจัดงานเฉลิมฉลองวันครบรอบการทำลายล้างเมืองอิบซึ่งในงานจะทุ่มเลี้ยงไวน์ ดนตรี เต้นรำและความรื่นเริงบันเทิงใจทุกชนิดอย่างไม้อั้น จากนั้นจะมีพิธีเชิดชูเกียรติที่กระทำต่อหน้าภพवादของเหล่าผู้ที่ลงมือกวาดล้างสิ่งมีชีวิตโบราณหน้าตาประหลาดเหล่านั้น

ก่อนที่ความทรงจำเกี่ยวกับสิ่งมีชีวิตเหล่านั้นและเทพเจ้าโบราณที่พวกมันเคยนับถือจะถูกยกขึ้นมาเป็นหัวข้อเย้ยหยันโดยเหล่านักเดินและนักดนตรีเคล้าดอกกุหลาบจากสวนแห่งราชาโซคาร์ จากนั้นราชาแห่งชาร์นาธจะออกไปยืนที่ริมทะเลสาบและก่นคำสาปแช่งใส่ซากกระดูกผู้ตายที่กองอยู่ที่ก้นทะเลสาบ

ในตอนแรกหัวหน้านักบวชไม่ชอบใจนักกับงานเฉลิมฉลองเหล่านี้ ด้วยว่าในหมู่นักบวชมีเรื่องเล่าอันแปลกประหลาดที่สืบทอดกันมาเกี่ยวกับการหายไปอย่างไร้ร่องรอยของเทวรูปหินสีเขียวน้ำทะเลและการสิ้นชีพด้วยผลของความกลัวของทารานอิซและข้อความที่เขาทิ้งเอาไว้ และเหล่านักบวชเล่าขานกันว่ายามมองลงมาจากหอคอยสูง บางครั้งพวกเขาจะเห็นแสงประหลาดอยู่ใต้ผิวน้ำของทะเลสาบ แต่เมื่อเวลาผ่านไปนานปีโดยไม่มีภัยพิบัติใด ๆ เกิดขึ้น แม้แต่เหล่านักบวชก็ร่วมหัวเราะและสาปแช่งและเข้าร่วมรำสุราในงานเลี้ยง แล้วก็ไม่ใช่ว่าพวกเขาจะประกอบพิธีกรรมโบราณลับสุดยอดที่ดำเนินต่อมาด้วยความเกลียดชังอย่างที่สุดต่อบักรัก กึ่งกาน้ำยักษ์กันบนหอคอยสูงอยู่บ่อย ๆ หรือหรือ? และช่วงเวลาหนึ่งพันปีแห่งความมั่งคั่งและมีความสุขก็ผ่านไปในนครชาร์นาธ นครแห่งความมหัศจรรย์ของโลก

สิ่งที่เพริสแพรวเหนือความคิดฝันของมนุษย์คนใดคืองานเลี้ยงฉลองครบรอบวาระหนึ่งพันปีแห่งการทำลายล้างเมืองอิบ งานเลี้ยงดังกล่าวถูกพูดถึงกันมานานนับทศวรรษในดินแดนแห่งนาร์และเมื่อใกล้ถึงวันงานเข้าไปทุกที บรรดาผู้คนจากธรา อิลาร์เน็คและเคดาธีรอนและเมืองทุกเมืองในนาร์และจากดินแดนอื่นที่ห่างไกลออกไปก็ต่างพากันเดินทางมุ่งสู่

ซาร์นารบนหลังม้า หลังอูฐและหลังช้าง ณ เบื้องหน้ากำแพงหินอ่อนก่อนถึงวันกำหนดงานเลี้ยงเต็มไปด้วยพลับพลาของบรรดาเจ้าชายและกระโจมของเหล่านักเดินทาง ภายในห้องจัดเลี้ยงภายในวัง นาร์กิชฮาย—ราชาองค์ปัจจุบันของซาร์นาร—เอนกายรำไวน์เก่าเก็บที่ยึดมาจากห้องใต้ดินของเมืองนีอัสที่ถูกตีแตกภายใต้วงล้อมของเหล่าขุนนางที่เพลิดเพลินกับงานเลี้ยงและข้าทาสที่วิ่งรอกรับใช้อย่างกตัญญู ในงานเลี้ยงพวกเขารับประทานอาหารเลิศรสแปลกประหลาดมากมายหลายชนิด อย่างนกยูงจากภูเขาอิมแพลนที่อยู่ห่างไกล สันเท้าอูฐจากทะเลทราย นาซิก ถั่วและเครื่องเทศจากป่าไซดาเทรียน และไข่มุกจากท้องทะเลฮาลที่ละลายในน้ำส้มสายชูจากเมืองธรา อาหารเหล่านั้นพวกเขารับประทานร่วมกับซอสที่มีจำนวนมากมายับไม่ถ้วนที่ถูกจัดเตรียมโดยพ่อครัวชั้นยอดจากทั่วแผ่นดินแห่งนาร์และปรุงแต่งให้เหมาะสมกับรสนิยมของผู้เข้าร่วมงานเลี้ยงทุก ๆ คน แต่อาหารจานเด็ดที่สุดของงานนั้นคือปลาตัวยักษ์จากทะเลสาบแต่ละตัวมีขนาดใหญ่โตมโหฬารและถูกนำมาเสิร์ฟบนจานทองคำที่ประดับฝังด้วยทับทิมและเพชร

ในระหว่างที่ราชาและเหล่าขุนนางร่วมงานเลี้ยงที่จัดกันภายในพระราชวังและชื่นชมอาหารจานเด็ดที่รอให้พวกเขาลิ้มรสอยู่บนจานทองคำคนอื่น ๆ เข้าร่วมงานเลี้ยงที่จัดกันที่อื่นในเมือง บนหอคอยของมหาวิหารทั้งหลาย เหล่านักบวชต่างจัดงานเฉลิมฉลอง และในพลับพลาที่ไม่มีกำแพงกั้น เหล่าเจ้าชายจากดินแดนใกล้เคียงก็จัดงานรื่นเริงกัน ในหมู่พวกเขาเหล่านี้ หัวหน้านักบวชในคาเป็นคนที่เห็นงามมืดที่เคลื่อนไหวคล้อยลงมาจากดวงจันทร์คืนเดือนหงาย และเห็นหมอกสีเขียวนำพาขยะแขยงที่

ลอยตัวขึ้นจากทะเลสาบไปบรรจบกับดวงจันทร์และขึ้นมาปกคลุมหอคอย และหลังคาโดมของเมืองซาร์นาร์อันชะตาถึงฆาตเอาไว้ได้หมอกหนาอันชั่วร้าย หลังจากนั้นผู้คนที่ยูบ่นหอคอยและอยู่ในสถานที่ที่ไม่ถูกกำหนดกันบ้างต่างมองเห็นแสงประหลาดลอยอยู่เหนือทะเลสาบและเห็นหลักศิลาอคูเรียนสี่เทาซึ่งตามปกติจะตั้งตระหง่านสูงเหนือผิวน้ำใกล้ชายฝั่งกลับเกือบจะจมอยู่ใต้น้ำจนมิดเสา ความหวาดกลัวแผ่กระจายอย่างหาที่มาไม่ได้แต่รวดเร็วจนเหล่าเจ้าชายจากอิลาร์เน็คและจากนครโรคอลที่อยู่ห่างไกลต่างรีบเก็บพักระโจ่มและพลับพลา และออกเดินทางจากเมืองซาร์นาร์อย่างรวดเร็ว แม้ว่าพวกเขาจะแทบไม่รู้ด้วยซ้ำว่าพวกเขารีบเร่งจากไปด้วยเหตุผลใด

หลังจากนั้นในช่วงใกล้เที่ยงคืน ประตุมืองที่ทำจากทองสัมฤทธิ์ทุกบานก็ถูกกระทุ้งเปิดออกและปลดปล่อยฝูงชนอันบ้าคลั่งจำนวนมากมายึดฟ้าม้วนดินออกมาจนบรรดาเจ้าชายและนักเดินทางผู้มาเยือนซาร์นาร์ต้องเตลิดหนีด้วยความตกใจกลัว ด้วยว่าบนใบหน้าของฝูงชนเหล่านั้นฉายแววบ้าคลั่งที่เกิดจากความสยดสยองของกองเกล้าเกินจะทนทนไหว ขณะที่พวกเขาเหล่านั้นเพื่อพละคำพูดอันน่ากลัวมากเสียจนไม่มีใครที่ได้ยินหยุดรอฟังให้ชัด ๆ เหล่าผู้ที่ดวงตาเบิกโพลงด้วยความหวาดกลัวกรีดเสียงร้องลั่น ๆ เมื่อพวกเขามองผ่านหน้าต่างเข้าไปเห็นภาพภายในโถงจัดเลี้ยงในวังของราชา ซึ่งภายในนั้นไม่ปรากฏร่างของนาร์กิชายและเหล่าขุนนางและข้าทาสของพระองค์เลยแม้แต่คนเดียว หากแต่เต็มไปด้วยฝูงสิ่งมีชีวิตร่างกายสีเขียวที่ปากไม่ส่งเสียงใด ๆ ดวงตาที่ปูดโปน ริมฝีปากล่างยื่นย้วยและหูที่ทำทางอยากรู้อยากเห็น สิ่งมีชีวิตเหล่านั้นเต้นรำในอาการอันน่าสยดสยอง ขณะที่ในอุ้งเท้าของพวกมันประคองถือจานทองคำที่ประดับฝัง

ด้วยทัพบิมและเพชรและบรรจด้วยเปลวไฟที่ลุกโชนอย่างประหลาด ในระหว่างที่เหล่าเจ้าชายและนักเดินทางทั้งหลายหลบหนีออกจากนครซาร์นาร์ที่ตกสู่ความหายนะบนหลังม้า หลังอูฐและหลังช้าง เมื่อพวกเขา มองย้อนกลับไปได้เห็นทะเลสาบที่ถูกปกคลุมอยู่ใต้มานหมอกและหลักศิลาอคูเรียนสีเทาที่เกือบจะจมมิดอยู่ใต้น้ำ เรื่องราวจากคำบอกเล่าของผู้ที่หลบหนีออกมาจากนครซาร์นาร์แพร่กระจายไปทั่วทั้งแผ่นดินแห่งนาร์และดินแดนใกล้เคียง ส่วนกองคาราวานทั้งหลายก็ไม่แวะเวียนไปหานครต้องสาปอีกต่อไป เช่นเดียวกับโลหะมีค่าแห่งซาร์นาร์ที่สลายสาบสูญไปเสียสิ้น อีกนานแสนนานหลังจากนั้นที่ถึงจะมีนักเดินทางบางคนเดินทางไปทีนั้นและถึงอย่างนั้นก็มีเพียงชายหนุ่มผู้กล้าหาญผู้รักการผจญภัยจากเผ่าพันธุ์ผู้มีผมสีเหลืองและตาสีฟ้าที่ไม่เกี่ยวข้องกันกับเหล่าผู้คนบนแผ่นดินแห่งนาร์เท่านั้นที่แวะเวียนไปเยือนซาร์นาร์ ชายเหล่านี้ได้เดินทางไปจนถึงทะเลสาบที่ว่าเพื่อยลโฉมเมือง ซาร์นาร์ แต่สิ่งเดียวที่พวกเขาพบคือทะเลสาบกว้างใหญ่นิ่งสงบและหลักศิลาอคูเรียนสีเทาซึ่งตั้งตระหง่านสูงเหนือผิวน้ำใกล้ชายฝั่ง และไม่ได้พบกับสิ่งมหัศจรรย์ของโลกและความภาคภูมิใจของมวลมนุษยชาติเลย ณ ดินแดนที่ครั้งหนึ่งเคยมีกำแพงเมืองสูงสามร้อยศอกและหอคอยที่สูงยิ่งกว่านั้น ในบัดนี้กลับกลายเป็นหนองบึงริมชายฝั่งขนาดใหญ่ทอดยาว และ ณ ดินแดนที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นถิ่นอาศัยของคนกว่าห้าสิบล้านคน ในบัดนี้กลับเป็นรังของเหล่ากิ้งก่า่าน้ำหน้าตาน่ารังเกียจ แม้แต่เหมืองแร่โลหะมีค่าก็ไม่เหลือให้ได้เห็น ความหายนะได้มาเยือนซาร์นาร์

แต่สิ่งหนึ่งที่พวกเขาสำรวจพบถูกฝังครึ่กซ่อนอยู่ในดงต้นกกคือ เทวรูปสี่เหลี่ยมลักษณะแปลกตา เทวรูปโบราณที่เก่าแก่อย่างยิ่ง แกะสลัก

เป็นรูปของบ็อกกรีก กิ้งก่าน้ำยักษ์ เทวรูปดังกล่าวถูกอัญเชิญมาประทับอยู่ในมหาวิหารแห่งเมืองฮิลาร์เน็ค และตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาจะมีการจัดพิธีสักการะบูชาเทวรูปนั้นทุกวันคืนเดือนหงายทั่วทั้งแผ่นดินแห่งนาร์

เลิฟคราฟท์เขียน ความหายนะที่มาเยือนซาร์นาธ (*The Doom That Came to Sarnath*) ในปี ค.ศ. 1920 และได้รับการตีพิมพ์ครั้งแรกในนิตยสารสมัครเล่นของสกอตแลนด์ *The Scot* ฉบับเดือนมิถุนายน 1920 และได้ตีพิมพ์ซ้ำในนิตยสาร *Weird Tales* ฉบับเดือนมิถุนายน 1938

ในงานเขียนของเลิฟคราฟท์ยังมีการกล่าวถึงเมืองซาร์นาธอีกหลายเรื่อง ได้แก่ การแสวงหาของอิรานอน *The Quest of Iranon* (1921), นครไร้นาม *The Nameless City* (1921) และ *At the Mountains of Madness* (1931)

เลิฟคราฟท์ยืนยันว่าชื่อเมืองซาร์นาธเกิดขึ้นจากจินตนาการของเขา แม้ว่าในความเป็นจริงแล้วจะมีเมืองที่ชื่อเหมือนกันในประเทศอินเดีย โดยชาวอินเดียออกเสียงชื่อเมืองดังกล่าวว่า “สารนาถ” ซึ่งเป็นเมืองที่พระพุทธเจ้าทรงแสดงปฐมเทศนาเป็นครั้งแรก

The Nameless City

นครไร้นาม

